

*Hedwig
Courths-Mahler*

A becsület ára

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Die Perlenschnur

© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co KG
Bergisch Gladbach

Fordította: FALVAY DÓRA

I.

A másodosztályú kupé egyetlen utasa váratlanul összerezzen, fölpattant a helyéről, és tágra nyílt szemmel meredt az elbűvölő tájképre. Messze, az erdő melyén egy pillanatra gyönyörű kis barokk kastély tűnt elő, mint valami elvarázsolt mesepalota. És már el is tűnt, akár a látomás. A vonat továbbrobogott. Az utas fölsóhajtott, és visszaereszkedett az ütésre. Ha van egyáltalán hely ezen a világon, ahol béke honolhat, – gondolta, hát ez az. Sötéten meredt maga elé mélyen ülő, szürke szemével, mely szokatlanul élesen ütött el napbarnított arcszínétől. Magas, büszke termetű férfi volt – elegáns utazóruhájában előkelő, de korántsem hivalkodó jelenség. Kis töprengés után megint fölpattant, és a szemközti falon függő vasúti térképet kezdte tanulmányozni. Zavartalanul tehette, hisz a fülke többi utasa már kiszállt az előző állomások valamelyikén, s szétszéledt az út menti hegyi falvakban. Az idegen a végállomásig akart utazni, bár valódi úti célja nem volt. Münchenben egyszerűen fölszállt az első vonatra, mely a hegyek közé tartott.

Ujjával követte a térképen a vonat útját, keresve, hogy hol járhatna épp. Igen... ez volt az utolsó megálló, akkor hát itt kell lennie valahol a kis kastélynak, a következő állomás pedig ez... kis hegyi falucska, ismeretlen nevű. Ez még nem vedlett át divatos üdülőhellyé. A menetrend szerint mindössze egy percet áll itt a vonat. Mindjárt oda is ér. Az idegen hirtelen elhatározással lekapta a csomagtartóról meglehetősen ütött-kopott útitáskáját, melyen a világ minden elképzelhető országából származó szállodai címkék tanúsították, hogy gazdája világlátott ember.

Váratlanul nagy kedve támadt, hogy kiszálljon ezen az isten háta mögötti helyen. Megmagyarázhatatlanul vonzotta a gyönyörű, békét sugárzó táj és az elvarázsolt kis barokk kastély. És már ott is állt egyedül magában a parányi állomásépület előtt, a keskeny peronon. Az állomásfőnök úr személyesen sietett oda hozzá, hogy elvegye a jegyét.

– Megszakítanám itt az utamat – fordult hozzá Ralf Lersen, mert így hívták az idegent.

Az állomásfőnök ráütötte a jegyre az ilyenkor szokásos pecsétet.

– Tessék kérem, már meg is vagyunk, uram.

– Itt hagyhatnám egy időre a táskámat? Sétálnék egyet az erdőben.

– Természetesen, uram!

– Az ablakból láttam egy fehér falú kis kastélyt zöld zsalukkal.

Valahol félúton az előző és az itteni megálló között lehet. Az az út ugye oda vezet?

– Ó, a Solitüde-kastélyra tetszik gondolni? Igen, arrafelé lesz. Az erdőig a sínek mellett kell menni, aztán az első keresztútnál jobbra, onnan meg végig egyenest. De a Solitüde legalább egy óra járásra van ide!

– Nem baj. Arra kérném, őrizze meg a táskámat, míg visszajövök.

– Igenis, uram.

Ralf Larsen ruganyos léptekkel vágott neki az árnyékos erdei útnak. Meg-megállva csodálta a természet tavaszi pompáját. Karját kitérve, mély megindultsággal kiáltotta:

– Ó, te hazai erdő! – Mintha rég nem látott kedves barátot üdvözlőne meghatottan. Fölsóhajtott, és magában arra gondolt, hogy ezen a békés tájon talán még egy sebzett lélek is nyugalmat találhat. Tágra nyílt szemmel, mély áhítattal itta magába a természet szépségeit.

Lassan már egy órája gyalogolt a megadott irányban, amikor kiért egy tisztásra. Az üde zöld pázsitot szinte elborította a dúsan virágzó kökörtő, s a közepén ott állt az elbűvölő kis barokk kastély. A félig elvadult kertet alacsony kerítés övezte. Sehol egy lélek, csak a madarak hangicsáltak csöndesen. A férfi égő szemmel bámulta az idilli képet. Lassan, mintha mágnes vonzaná ellenállhatatlanul, közelebb lépdelt a kerítéshez.

A kastély lakatlannak tűnt zárt zsalugátereivel, mintha még mindig téli álmát aludna. Tágas terasz futott körbe az oldalán, bejárati ajtajához széles lépcsősor vitt föl. Ralf Larsen a kerítésre támaszkodott, s hosszasan nézdegélte a bájos kis kastélyt, itt-ott az elhanyagoltság jeleit fedezhette föl rajta. A zöld zsalukon megkopott a festék, s az ablakok és balkonok barokkos díszei letöredeztek. Most még nem kívánna nagy erőfeszítést a javítás, de ha egyhamar nem tesznek valamit a szél és víz romboló hatása ellen, akkor előbb-utóbb főtartóztathatatlaná válik a széthullás. A bejárati lépcső két oldalán álló allegorikus homokkő szobrok – a Munka és a Termékenység –

nemigen illettek a kastély hangulatához, az idegennek mégis tetszetek valamiért.

Ralf Lersen végre magához tért álmodozásából, homlokából kismította sötét haját, és a kertkapuhoz lépett, ahonnan széles út vitt a bejárati lépcsőhöz. A kapu félig nyitva állt, mintha épp most szaladt volna át rajta valaki. Cédula függött rajta egy fonálon. Ralf lehajolt, hogy elolvassa.

„Ez az épület eladó vagy kibérelhető. Érdeklődők a majorságban jelentkezzenek negyedóra járásra innen, észak felé a hegy lábánál.”

Ralf Lersen fölegyenesedett. Égő vágy támadt a szívében, hogy itt, ebben a Csipkerózsika-kastélyban keressen menedéket. Olyan érzés volt ez, mint a honvágy. Hosszú éveken át bolyongott a világban, egyik részéből a másikba vetődött, rengeteg országot megjárt, de sehol sem lelt otthonra. Hirtelen kínzó vágy fogta el, hogy nyughatatlan lelke végre békét találjon itt, az erdő felséges magányában. A vágyból hamarosan szilárd elhatározás lett. Miért is ne vásárolná meg a kastélyt? Pénze van rá. Tehát nem lehet semmi akadálya, hogy ide meneküljön az erdőbe, és teljesen a munkájának, a tanulmányainak élhessen. Nem töprengett tovább, elindult a jelzett úton.

Úgy negyedóra gyaloglás után megpillantotta a barátságos majort. A lakóházat gazdasági épületek vették körül. Az istálló mellett állt a hűtőház. Nyitott ajtaján át be lehetett látni a rakodótérbe, ahol faállványokon sorakoztak a lefölezésre váró tejesköcsögök. Ebben a pillanatban virágos pamutruhás, sötétkék kötényes, természetes asszonyosság lepott ki az épületből. Meglepetten bámulta az előkelő idegent.

– Adjon Isten! Az úr nyilván egy pohár tejet szeretne – mondta barátságosan.

Ralf Lersen lekapta a sapkáját.

– Azt is, igen, ha lehet. De tulajdonképpen az eladó kastély érdekelne odaát, az erdei tisztáson.

– Ó, teremtőm! – rökonyödött meg az asszony. – Csak nem akarja megvenni a Solitüde-kastélyt?! – S a lélegzete is elakadt a nagy izgalomtól.

– De bizony nagy kedvem volna! Persze előbb alaposan megnézném magamnak. Tudna közelebbi fölvilágosítást adni?

– Ezt-azt mondhatok épp... A méltóságos kisasszony épp most ment át sétálni egy kicsit. Hát nem látta az úr a kisasszonyt?

– Egy lelket sem, az egész úton. Hanem a kertkapu nyílva volt.

– Hja, hát akkor biztos ott ül szegényke valamelyik sötét szobában, és pilyereg. Csak ott tudja nyugodtan kisírni magát.

Különös, – gondolta Ralf Lersen. Ez a jó asszony valami kisasszonykáról beszél, akinek, úgy látszik, az a passziója, hogy elhagyott kastélyokba jár kisírni magát.

– Talán a Solitüde-kastély tulajdonosáról van szó?

– Bizony, uram, ő a törvényes tulajdonos, bár a méltóságos apja ura szeret úgy csinálni, mintha övé volna a kastély! Friede von Dörlachnak hívják a kisasszonyt, ő a Dörlach uraság nagyobbik lánya. Az uraság most ideát lakik a két lányával, a régi tisztartói lakban. Hja, bizony, azelőtt csak a tisztartó lakott itt, meg a cselédek, béresek... annak idején, amikor még a Solitüde-kastélyhoz tartozott az egész nagy birtok? Most meg az uraságnak is ezzel kell beérnie, úgy bizony. Hanem csak fecsegek itt összevissza. Ne is tessék említeni senkinek, hogy a Friede kisasszony pityergéséről valamit is kikotyogtam... csak úgy kicsúszott a számon. Nem kenyerem a pletykálgatás, nehogy azt gondolja az úr! – Az asszony csapongó beszédében különösen keveredett a köznyelv a helyi dialektussal.

– Ne aggódjék, asszonyom, senkinek sem beszélek róla.

– Hát akkor... ha a nagyságos úr a Solitüde-kastélyról akar tudni. mindjártát át is kísérem a méltóságos úrhoz. – A barátságos, vadszőlővel benőtt tisztartói lak felé mulatott, mely a közeli veteményes kert mellett állt, pár lépésnyire az istállóktól.

– Csak nem itt lakik a kastély ura? – hökkent meg Ralf Lersen. Nem fért a fejébe, hogy az uraság miért nem az elbűvölő kis erdei kastélyban lakik.

– Hja, bizony – sóhajtott az asszony, – elszegényedett az uraság. Túl nagyon vígan méltóztatott neki élni! Két marokkal szórta ám a pénzt. Rá is ment minden a nagy dorbézolásra, amit a Friede kisasszony a megboldogult édesanyjától örökölt volna. A méltóságos úr pénzzé tett minden vagyont, és azonmód el is herdálta. Az első méltósága ugyanis meghalt, és ő új asszonyt hozott a kastélyba. Hát annak az Isten pénze nem lett volna elég! Úgy éltek, elhiheti nekem, mint a

királyok! Pedig az uraság maga csak a birtok jövedelmének a felét örökölte meg az első asszonytól. Mégis úgy élt, mintha bizony az övé volna minden. A Friede kisasszonyka apró poronty volt még akkor... meg aztán nem is szólt volna soha az ellen, amit az apja akar. Ha legalább egy kicsinnyég szerette volna ezért az apja! De nem, hiába volt minden jósága, soha egy jó szót nem kapott! És az új asszony sem volt ám egy szemernyivel sem jobb. A kisasszonynak meg kellett húznia magát, csak hogy az új méltósága minél jobban terpeszkedhessen. És pompázott és páváskodott! De amilyen jóságos, takaros és szorgalmas asszonyság volt a Friede kisasszony édesanyja – szakasztott, mint a kisasszonyka –, olyan hitvány és haszontalan volt ez a második. Szörnyű nagy lábon éltek. Végül a méltóságos úr mindent eladott, ami csak a Friede kisasszonyé volt. Először az édesanyjától örökölt ékszereket, aztán az erdőt, aztán a földeket egymás után. Négy évvel ezelőtt meghalt a második méltósága, szakadékba zuhant a lovával egy vadászaton. No, akkor aztán vége volt a szép világnak. Addigra már mindent eladtak, elzálogosítottak, fillérjük sem maradt, csak az a kis kastély, az nem kellett senkinek. De még a bútorokat is eladogatták belőle Münchenben. Jaj, hogy zokogott akkor a Friede kisasszony! De csak titokban, nehogy a méltóságos papa meglássa! Ez a majorság maradt meg nekik, meg a tisztartóház, úgyhogy ide is kellett költözniük, mert annyira elszegényedtek, hogy már személyzetet sem bírnak tartani. A Friede kisasszony meg éjjel-nappal dolgozik, mint valami cseléd, hogy a méltóságos papájának meg a méltóságos hűgának mindene meglegyen. Mi is megteszünk mindent, ami csak tőlünk telik, az öregem meg én, de csakis egyedül a Friede kisasszony kedvéért. – Szinte lélegzetvétel nélkül, egy szuszra hadarta el mindezt a jó asszony, és szemlátomást boldog volt, hogy végre-valahára kibeszélheti, ami a lelkét nyomja. Ralf Lersen eddig hiába is próbált volna közbevágni. Most azonban az asszonyság kifogyott a szusból, és elhallgatott egy pillanatra.

– Dörlach úrnak ezek szerint két lánya van? – kérdezte ekkor Lersen.

Az asszonyság nagy levegőt vett, s a kezével úgy legyintett, mint aki valami kellemetlent hesseget odébb.

– Kettő bizony! A második méltósága is szült neki egy lányt, az Ursula kisasszonyt. Az meg szakasztott az anyja, kívül-belül. Rossz néven ne vegye, kérem, hogy így beszélek a gazdáimról, de ha a fejemet veszik, sem tudok itt mást jogos uraságnak tekinteni, mint a Friede kisasszonyt, akit a saját apja forgatott ki mindenéből, a második feleségével meg az Ursula kisasszonnyal együtt. És még értük dolgozik, türelmesen, mint egy angyal, azok meg egy jó szót is sajnálnak tőle, csak panaszkodnak állandóan, hogy milyen rosszul megy a soruk. Látni sem bírjuk ezt a vircsaftot, az öregem meg én, és ha a Friede kisasszony nem volna, hát már rég nem volnánk itt mink sem! De most jöjjön az úr, átviszem a méltóságos úrhoz, és ha a kastélyt is meg akarja tekinteni, biztos ott találja még a kisasszonyt. De ugye, nem árulja el neki, amit bolond fejjel elkotyogtam? Nem tűri, hogy rosszat mondjanak a méltóságos úrról meg az Ursula kisasszonyról.

A fiatalember mosolyogva bólintott, és megindult a beszédes kedvű asszonyság után a tisztartói lak felé. A fehérre meszelt folyosón az asszony megfordult.

– Várjon csak az úr, előbb bejelentem. A méltóságos úr nagyon ad az előkelő szokásokra!

Lersen bólintott, és letelepedett egy kis padra. Az asszonyság kisvártatva visszatért, és betessékelte egy szobába, amelyet szemlátomást a kastélyból áthozott bútorokkal rendeztek be. Előkelő, otthonos benyomást tett a bútorzat, bár a kárpitok meglehetősen ütött-kopottak voltak már. És olyan bútordarabok is álltak itt-ott, melyek a ház eredeti rendeltetésére utaltak. A szoba közepén délceg öregúr állt, egyenes hátú, dús, fehér hajú, takaros bajuszkával. Öltözéke kifogástalanul elegáns volt, kissé talán túlságosan is fiatalos. Bemutakoztak egymásnak.

– Wengerli asszony azt állítja, hogy ön esetleg megvásárolná a Solitüde-kasélyt, uram. Kérem, foglaljon helyet – mutatott egy fotelre Dörlach úr.

Ralf Lersen leült, és szemügyre vette a házigazdát. Az idős férfi szabályos, szép arcában petyhüdt, erőtlen vonásokat vélt fölfedezni. Wengerliné asszony kimerítő jellemrajza nélkül is ösztönösen megérezte volna, hogy egy önző és hiú emberrel van dolga. Bár nem sokat adott a vénasszony fecsegésre, önkéntelen ellenszenv támadt a szí-

vében. Az öreg uraság önelégülten elterpeszkedett, és közhelyszerű általánosságokat mondott a háború utáni nehéz gazdasági helyzetről, mely arra kényszeríti, hogy eladja a Solitüde-kastélyt.

– Mintha a saját húsomtól és véremtől kellene megválnom, uram! Hja, kegyetlen idöket élünk, sok ösi családi birtok kerül manapság idegen kézre. A kastély fönntartása fölülmúlja a lehetőségeimet. A háború mindnyájunktól súlyos áldozatokat követelt, ezt önnek aligha kell magyaráznom. Bizonyára ön is testtel-lélekkal kiállt a hazáért, hiszen fiatal korából és erős alkatából arra kell következtetnem, hogy a fronton harcolhatott.

– Nem, Dörlach úr – rázta meg a fejét a vendég. – Amikor kitört a háború, én a Déli-sarkvidéken voltam egy expedícióval. A háború híre jóval később ért utol, egy bálnavadász hajón, és egészen mostanáig nem volt lehetőségem hazatérni.

– A mindentit! Hát ilyen messze tájakra eljutott öcsémuram? Talán még a bálnavadászatban is részt vett?

– Hogyne, nem is egyszer.

– Mulatságból?

– Nem egészen. Tudományos expedícióval jártam azon a vidéken, és a munkánk végeztével a kikötőben találkoztunk a bálnavadász flottával. Úgy terveztük, hogy az egyik hajójukon térünk haza, s ezért várjunk kellett, míg a tankjaikat feltöltik. Azzal töltöttük az idöt, hogy eljártunk velük vadászni.

– Roppant érdekesítő lehet!

– Kétségtelenül az is.

– De nem nagyon megeröltető?

– Módfölott. De nem szeretném a kellenénél tovább igénybe venni méltóságos uram idejét, úgyhogy kérném, mondja el nekem, milyen föltételekkel volna hajlandó a Solitüde-kastélyt eladni. Aztán, ha megengedi, megtekinteném, hogy valóban megfelel-e – terelte el ügyesen a szót Lersen.

– Ó, hogyne, magától értetődik. Azonnal megtekintheti a kastélyt. A lányom épp odaát van, ő majd mindent megmutat. A szívem vérzik érte, tisztelt uram, de hát a körülmények, a körülmények...

– Átérezem a fájdalmát, Dörlach úr, hisz biztosan ösi családi birtoka ez a kis kastély!

Az öregúr kissé zavarba jött.

– Igazság szerint nem az én családomé, a Dörlachok birtoka Észak-Németországban volt. *Tempi passati...* ó, elmúlt idők! A Solitüde-kastély az első feleségem hagyatéka. Az ő családja volt idevalósi. Éppen ezért olyan drága nekem a kastély, igen nehezen válok meg tőle, és – meg kell értenie – csakis méltó áron. Jó állapotban van az épület, egy-két apróságot leszámítva, de ezeket igen könnyen ki lehet majd reparálni, csak egy kis pénz kell hozzá, ami nekem, sajnos, nincs. Húsz nagy szobája van, és megfelelő számú kisebb helyiség is. Nos tehát, komoly a szándéka? – nézett sűrgetően a fiatalemberre.

Ralf meghajtotta a fejét.

– Nagyon is komoly, már amennyiben megfelelőnek találom a belső elrendezését is. Bútorozva van?

– Most már sajnos csak részben. Kénytelen voltam eladni az értékesebb bútort. Az egykori vendégszobák érintetlenek még, aztán egy kisebb szalon, no meg a nagyterem. A többi szobát az új tulajdonosnak kell berendeznie. Gondolom, a családjával együtt költözne be.

– Nem, egyedülálló vagyok – felelte elutasítóan Lersen. Különös hanghordozása jelezte, hogy nem szívesen beszél a magánügyeiről. Dörlach úr meghajtotta magát.

– Nos, akkor talán nem is kell okvetlenül minden szobát berendezni.

A fiatalember ezzel nem értett egyet.

– Nem volna úgy otthonos. Ha már megveszem a kastélyt, akkor rendbe is hozatom, teljesen.

Dörlach úr azon morfondírozott magában, hogy a vevő föltehetőleg tőkeerős, tehát a kastély árát is ennek megfelelően kell majd megszabnia.

– Nem lesz nagyon magányos, ha egyedül lakja majd a Solitüde-kastélyt, uram?

– Dehogy, szeretem én a magányt, éppen erre vágyom!

Az öregúr kíváncsian mérte végig.

– Ilyen fiatal ember, és máris hátat fordítana a világnak? Nézzen meg engem, tisztelt uram! Engem elkeserít, hogy itt kell tengődnöm az isten háta mögött.

– Ízlesek és pofonok különbözök ugyebár, Dörlach úr. De kérem, közölje a föltételeit! Mennyiért árulja a kastélyt?

Az öregúr elgondolkozva méregette látogatóját. A szemében mohó fény gyúlt. Rövid töprengés után olyan összeget mondott, amit még maga is kissé merésznek érzett. Ám Ralf Lersen gondolkodás nélkül így felelt:

– Az árba beleértendők ugye a még meglévő berendezési tárgyak?

– Természetesen – sietett biztosítani az öreg.

– Jó. Megnézem magamnak közelebről a kastélyt, és ha megfelelőnek találok, megveszem.

Ralf Lersen mindezt olyan magától értetődő természetességgel mondta, hogy az öregúr azon kezdett mérgelődni, miért is nem szabott még nagyobb árat. De azzal nyugtatta magát, hogy így is annyi pénzt kaphat érte, amiről soha álmodni sem mert volna. Megbeszélték a részleteket, aztán Ralf Lersen búcsút ven Dörlach úrtól, és elindult a Solitüde-kastélyba. Az udvaron megint a tejskamra előtt haladt el, melynek ajtaja most is nyitva állt. Éles, bosszús leányhang hasított a fülébe.

– Hányszor mondjam még magának, Wengerliné, hogy jégbe hűtve akarom a tejszint, mikor hazaérek a sétámból!

Wengerliné asszony így felelt:

– Nincsen jegünk, méltóságos kisasszony. Meg kell elégednie az-
zal, hogy a tejszint frissen hozom elő a hűtőházból. Különben is olyan szűkösen vagyunk vele... és annyira kellene a vajköpüléshez! Annál többet igazán nem tehetünk, hogy önnek mindennap félreteszünk egy pohárral. Friede kisasszony még csak egy pohár tejet sem enged meg magának!

Éles gúnykacaj volt a feletet, majd folytatta az előbbi leányhang:

– Még jó, hogy nem maga parancsol itt, aranyom! Az kellene még, hogy ettől a nyomorult pohár tejszintől is megfosszanak! Szóval Friede még ahhoz is túl fősvény, hogy egy pohár tejet igyék! Na, ez jellemző rá! Talán ő utasította magát, hogy elrontsa a tejszínemet, azért adja elem ilyen langyosan?

– Ó, jóságos teremtőm! Ne vétkezzen már a méltóságos kisasszony! Még hogy a Friede kisasszony szándékosan elront valamit!

Inkább éheznek és szomjaznak, mint hogy kegyedéktől valami lemondást követeljen! Szégyen, hogy ezt nekem kell kimondanom!

– Na persze, megint mennybe meneszti Friedét! Ismerem már jól a litániáját: Friede egy angyal. Friede a szájától vonja meg a falatot, csak hogy papa meg én dőzsölhessünk!

– Hát akkor legalább nem nekem kell elmondanom. Tudja jól az igazságot. Ursula kisasszony, most már csak az kéne, hogy észben is tartsa! – vágta rá nyomatékosan Wengerliné asszonyság.

– Nem szeretem, amikor ilyen bizalmasan a keresztnevemen szólít, Wengerliné. Ha Friede eltűri, hát az ő baja.

A tejeskamra küszöbén világos nyári ruhába öltözött fiatal hölgy jelent meg, és megpillantotta Ralf Lersent, aki akaratlanul is kihallgatta az előbbi jelenetet. Ursula von Dörlach azonnal elmosolyodott, és nagy, csodálkozó szemeket meresztett. Lersen kimérten üdvözölte, majd barátságosan biccentett a kisasszony nyomában kilépő Wengerlinének. Aztán továbbstietett.

Ursula utánabámult a magas, előkelő megjelenésű férfinak. Amikor eltűnt a fák közt, mohón kérdezte az idősebb asszonyt:

– Ki volt ez?

Wengerliné asszony is a távozó után nézett. Arcán még nem simultak el a bosszús ráncok, melyeket Ursula viselkedése okozott.

– Egy úriember, aki meg akarja venni a Solitüde-kastélyt. Most volt tárgyalni a méltóságos úrnál – felelte, nem épp barátságosan.

Ursula fejvesztve rohant be a házba, és zihálva toppant az apja elé.

– Papa, ez igaz? Ez az előkelő, érdekes idegen valóban meg akarja venni a kastélyt?

– Úgy tűnik, ez a terve, már ha közelebről is tetszik neki.

– Házasember? – tért rá Ursula a legfontosabb kérdésre.

– Azt mondja, egyedülálló.

– És gazdag?

– Meg akarja venni a kastélyt, ebből arra következtetek, hogy bőven van pénze. Külfödről tért haza, sokat utazott. A déli sarkvidékre is eljutott. Már a háború kitörése előtt elhagyta Németországot. Körülbelül ennyit tudok róla.

Ursula egészen lázba jött a hallottaktól, és ezt nem is leplezte.

– Jaj, nagyon izgalmas ember, és olyan romantikus dolgokat mesélsz róla, papa! Csodálatos volna, ha tényleg megvenné Solilüdét, és a szomszédunk lenne!

Az öregúr epésen fölkacagott.

– Csak nem hiszed, hogy ebben a nyomorúságos kunyhóban maradok, ha tényleg megveszi a kastélyt? Nem, nem, Ursulácskám, ha pénzhez jutunk végre, akkor azonnal Münchenbe vagy Berlinbe költözünk. Akkor aztán újra kezdődik a vidám élet! Szoríts nagyon, hogy meg ne gondolja magát! Akkor aztán megmártóznak az igazi életben!

Ursula az apja karjába akaszkodott. A szeme mohón csillogott.

– Bárcsak már ott tartanánk, papa! Igazán ránk férne, hogy vígabban éljünk, itt aztán csak megkeseredni lehet!

– Azt csak a jó Isten tudja, mennyire! Kutyanak való élet ez!

És a legnagyobb egyetértésben nekiláttak tervezgetni, hogyan is használhatnák fel legjobban a remélt busás összeget, hogy juthatnának a legtöbb élvezethez.

II.

A Solitüde felé baktatva Ralf Wengerliné asszony fecsegésére, no meg a kihallgatott párbeszédre gondolt, mely felkeltette érdeklődését Friede von Dörlach iránt.

Friede! Milyen sokat ígérő ez a név, melynek a jelentése is nyugalmat, békességet sugall. Kíváncsi volt az ifjú hölgyre, szerette volna személyesen megismerni. Vagy talán nem is olyan ifjú? Hisz Dörlach úr első házasságában született, így könnyen lehet, hogy már maga is benne jár a korban. De mit számít az! A Solitüde-kastély érdekli őt, nem a tulajdonosa. Ha övé lesz a kastély, biztos nem foglalkozik majd az egykori tulajdonosokkal. Ez a Dörlach egyáltalán nem volt rokonszenves, a lánya pedig, a szép Ursula tagadhatatlanul öröm a férfiszemnek, de Ralf tapasztalatból tudta, hogy abból a fajtából való, akinek jobb kitérni az útjából.

A tisztásra kiérve Ralf megpillantotta a kastélyt. Egy kicsit habozott a még mindig nyitva álló kertkapu előtt. Láttá, hogy az ablakok és zsalugáterek többségét időközben kinyitották. Ebben a pillanatban is

éppen nyílt egy ablak, és egy ifjú hölgy feje bukkant elő, aki nem láthatta a bokor takarásában álló férfit. A lány fáradtan, rezignáltan támaszkodott az ablakpárkányra, és karjára hajtotta a fejét. Olyan reménytelenség és gyámoltalanság sugárzott egész lényéből, hogy Ralf Lersen szíve különös módon összeszorult. Boldogtalan kis jószág lehet ez a Friede kisasszony, már csak abból ítélve is, amit a szószá-tyár, de azért jószívű és szemlátomást becsületes Wengerliné kiko-tyogott. Meg aztán olyannak is néz ki.

Ralf nem akarta észrevétni magát, amíg a lány átadta magát ennek a csüggedt hangulatnak. De Friede nemsokára fölegyenesedett, kitémasztotta az ablaktáblákat, és visszalépett a szobába.

A férfi végigsietett a széles úton, fölszaladt a bejárathoz vezető homokkő lépcsőn, és meghúzta a csengőt, mely harsányan zengett végig a csöndes házon. Aztán nyugodtan várt.

Friede von Dörlach összeresztette az éles hangra, és megtorpant. Ki akarhat betérni ide, ebbe az elhagyatott házba, – gondolta. De aztán összekapta magát, és az előcsarnokba sietve kinyitotta az ajtót.

Ralf Lersen és Friede Dörlach szótlanul álltak egymással szemben, és tágra nyílt szemmel nézték egymást. A fiatalember tekintete könnyű pírt hajtott a lány arcába. Friede nem volt éppen klasszikus szépség, de tiszta, bájos vonásaiban volt valami varázslatos. Az ártatlan jószág, a csöndes, áhítatos komolyság adta különleges vonzerejét. Nagy, tiszta, rendkívül kifejező szeme volt, s ez a lélekkel teli szempár most kérdően szegeződött az ismeretlenre. Ralf észre-vette, hogy a szép szemek nem is olyan régen még könnyeket ontottak, és Wengerliné asszony szavai jutottak az eszébe: „Biztos ott ül sze-gényke valamelyik sötét szobában, és pityereg. Csak ott tudja nyu-godtan kisírni magát.” Erre gondolva most részvét töltötte el a férfi szívét.

– Mit óhajt, uram? – kérdezte nyugodt méltósággal a lány. Hang-jának telt, puha csengése kellemesen érintette a fiatalembert. Meg-hajtotta magát!

– Bocsásson meg, ha megzavartam, méltóságos kisasszony. Tisz-telt atyja küldött ide. Legalábbis föltételezem, hogy Friede von Dörlach kisasszonyhoz van szerencsém.

Az enyhe csodálkozás valóságos döbbenetté változott a lány arcán.

– Az vagyok, uram.

Lersen is bemutatkozott, és elmondta, hogy már félórával ezelőtt is elhaladt erre, látta a kerítéskapura tett hirdetést, és beszélt Dörlach úrral a kastély eladásának dolgában. Most pedig azért jött, hogy megnézzze magának az épületet belülről. Friede összerézett, és a kezét rémülten szorította a szívére.

– Hát meg akarja venni Solitüdet? – kérdezte remegő hangon.

– Ez kellemetlenül érintené önt?

A lánynak sikerült erőt vennie magán.

– Nem... dehogy, csak... Édesanyám itt élt gyerekkorában, meg fiatal lánykorában... és én is. Anyám itt is halt meg, és... az ilyet nem felejtí el az ember. Igaz, alig ötesztendő voltam akkor, de... ha azt az egyetlen embert veszítjük el, aki szeret bennünket, akkor... azt sosem lehet elfelejteni!

Mindez szinte akaratlanul szaladt ki a száján, és most olyan mozdulatot tett, mintha vissza akarná vonni az önkéntelen vallomást.

– Bocsásson meg az érzelgősségemért – folytatta gyorsan –, nem akarok a terhére lenni. Kérem, felejtse el, amit mondtam!

A férfi komor tekintete rászégeződött. Ajka megremegett. Szívébe markoltak a lány szavai, hogy elvesztette az egyetlen embert, aki szerette. És megszánta azért is, hogy legszívesebben meg nem történtté tenné ezt a vallomást.

– Sose mentegetőzzék, méltóságos kisasszony! Önnek csak becsületére válhat az, ahogy megboldogult édesanyjáról beszél. Nagyon is megértem önt, és ezt azzal szeretném bizonyítani, hogy csak egy szavába kerül, és nem veszem meg a kastélyt.

A lány arca lángba borult. Egy pillanatig tágra nyílt, kutató szemmel nézte a férfit. Aztán fölsóhajtott, és gyorsan így felelt:

– Ó, dehogy, nem úgy gondoltam, higgye el! Nem engedhetek meg magamnak olyan fényűzést, hogy az érzelmeimre hallgassak. Ellenkezőleg, nagyon is boldog lehetek, ha vevőt találunk a kastélyra. És hálát adhatok az égnek, ha Solitüde jó kezekbe kerül. Kerüljön beljebb, kérem, szívesen körülvetem.

A férfi némán meghajolt, és követte a lányt a csendes kastélyon át. Nagy meglepetésére makulátlan rend és tisztaság fogadta az elha-

gyatott épület minden helyiségében. Gondos asszonyi kéz nyoma látszott mindenütt.

– Nem is gondolná az ember, hogy hosszú ideje lakatlan a ház – jegyezte meg dicsérően.

A lány bánatosan elmosolyodott.

– Igyekeztem rendet tartani, ahogy csak az erőmből tellett. Olyan nyomasztó a szívünknek kedves hely hanyatlását látni! Azon persze nem segíthettem, hogy a bútor jó részét elszállították, és ha valaha is megkísértett a vágy, hogy gazdag legyek, hát akkor, amikor ezt végig kellett nézmem. Milyen szívesen visszavásároltam volna!

– Lehetséges volna ez egyáltalán? Úgy értem, tudja, hogy hová kerültek a bútorok?

A lány nagyot sóhajtott, s megnevezte az ismert müncheni régiségkereskedő céget.

– Ki tudja, talán már el is adták az egészet – mormolta elgondolkozva a férfi.

– Ó, nem. A napokban Münchenbe kellett mennem hivatalos ügyeket intézni, és nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy benézek ebbe az üzletbe is. Egy-két apróság kivételével ott volt még az összes bútor. Úgy elszorult ettől megint a szívem... úgy éreztem, mintha a kastély lelkét tépték volna ki!

Szavai olyannyira megindítóak voltak, hogy Lersen heves mozdulattal megfordult, mintha mondani akarna valamit. Aztán mégis visszafojtotta az ajkára toluló szavakat. Szemében azonban eltökéltség csillant.

Végigvonultak a nagytermen, amely még mindig reprezentatív hatást tett szépen ápolts mozaikpadlóját. A függönyök és kárpitok ugyan kissé megfakultak, mégis nyilvánvaló volt, milyen finom ízléssel lettek összeválogatva, és milyen tökéletesen illenek a terem hangulatához. Nyolc-tíz üres szoba következett, magas mennyezetű, tágas, szép helyiség valamennyi, megnézték még a teljesen berendezett vendégszobákat is, aztán Friede tétovázó sóhajjal benyitott egy besötétített szobába. Miután kitarta a zsalugátereit, láthatóvá vált a helyiség egyetlen bútordarabja: egy emelvényen álló, megfakult baldachinnal takart ágy.

Mialatt Friede a zsalukkal foglalatoskodott, Lersen szeme megakadt az ágyon heverő kis női zsebkendőn, mely nedves volt, mintha könnyek áztatták volna. A lány visszafordult, ő is észrevette a zsebkendőt, és gyorsan fölkapta. Sápadtan, lesütött szemmel, remegő ajakkal állt meg az ágy mellett, láthatóan küzdve fájdalmas felindultságával. Lersen megállt az ajtóban, nem ment beljebb.

– Nem lépek be, méltóságos kisasszony. Érzem, hogy ez a szoba szent az ön számára – mondta halkán.

Friede megrendítő szomorúsággal nézett rá.

– Ebben a szobában halt meg édesanyám... és... nem tudtam volna elviselni, hogy eladják az ágyat, melyen kilehelte a lelkét – suttogetta szinte hangtalanul.

A férfi látta, milyen görcsösen igyekszik erőt venni magán.

– Ha megveszem a kastélyt, és már el is határoztam, hogy megveszem, akkor ígérem, hogy ezt a szobát soha nem fogják megszentelteleníteni.

A lány szép szeme csodálatosan fölragyogott erre.

– Köszönöm! – suttogetta, és Lersen mellett kilépett a szobából. Az ajtaját külön be is zárta. Végére jutottak a kastély megtekintésének. Már csak az alagsori gazdasági helyiségeket nem látta a fiatalember.

– Nem is érdekelnek különösebben – jegyezte meg.

– A felesége önagyságát viszont annál jobban fogják érdekelni – felelte a lány halvány mosollyal. – Jobb lesz, ha erről is informálódik.

Ralf nyelve hegyen volt már a válasz, de elharapta. Komoran nézett maga elé, és csak egy kis idő múlva bökte ki, kimért hangon:

– Nincs feleségem, egyedül fogok lakni itt.

Friede figyelmét elkerülte a pillanatnyi habozás, de miután hallotta, hogy a fiatalember nőtlen, észrevehetően tartózkodóbb lett iránta.

– Így persze... ámbár a gazdasági helyiségeket akkor is érdemes megnézni. Tágasak és az elhelyezésük is igen jó. Nagyanyám állítólag kitűnő háziasszony volt. Az ő idejében még nagy birtok tartozott a kastélyhoz. Anyám is rátermetten igazgatta a háztartást, míg betegeskedni nem kezdett. Aztán pedig... szóval később... gyakran mesélt, hogy óriási vendégsereg számára kellett itt sütni-főzni. Apám francia szakácsot tartott, az aztán eligazgatta az egész házat, és nagyon adott rá, hogy a birodalmában minden a lehető legjobban menjen. De

mindez a múlté. Már a háború előtt leáldozott a francia szakács napja. Utána Wengerliné asszony vette át az uralmat, akinek addig konyhai cselédként kellett dolgoznia, és a sértést máig sem dolgozta föl. Pedig én mindig az ő főztjét szerettem jobban. Anyám idejében is meg volt vele elégedve mindenki. A mostohaanyámnak azonban mindenáron francia szakács kellett, és szegény asszony kénytelen volt átengedni neki a telepet. De mióta a francia elment, megint ő főzi nekem a kedvenc ételeimet! – A lány bájosan elmosolyodott.

Lersen elragadtatottan nézte, ez a komoly száj, ez a lelkes, nagy szempár biztos csak ritkán mosolyog, de akkor aztán annál elbűvölőbb a hatás.

– Wengerliné asszonyt már volt szerencsém megismerni. Első dolga volt a tudtomra adni, hogy ön egy angyal! – felelte, hogy újabb mosolyt csaljon a leány ajkára.

Friede megrázta a fejét.

– Ó, szörnyen túlbecsül engem a jó lélek! Én viszont nem becsülhetem eléggé nagyra őt! Sokkal tartozom neki, mindig a segítségemre sietett, mikor nélküle igazán gyámoltalan lettem volna. Hűséges, önfeláldozó lélek, akárcsak a férje. Nemigen találni manapság ilyen jó, hűséges szolgát! De nem akarom tovább igénybe venni az idejét, uram. Azt hiszem, mindent látott.

– Nagyon kedves volt öntől, méltóságos kisasszony, hogy megmutatta a házat. Akkor tehát visszatérek tisztelt atyjához, és elintézzük a formaságokat.

Friede gyors pillantást vetett rá. Mintha mondani akart volna valamit, de aztán mégsem tette. Csak ennyit kérdezett:

– Tehát megveszi a kastélyt?

– Úgy van.

– És mikor akar beköltözni?

– Amint lehet. Azonnal elrendelem a szükséges javításokat, ez előreláthatólag két-három hétig fog tartani. Egyúttal el is hozatok mindent, ami még hiányzik, bútort, szőnyegeket, miegymást. Egy hónap múlva, úgy látom, meg is leszek mindennel.

– Itt szándékozik letelepedni?

– Igen.

– Hát ilyen könnyen fel tudja adni korábbi otthonát? – csúszott ki a lány száján akaratlanul a kíváncsi kérdés. El is szégyellte magát egy kicsit érte.

Lersen komoran nézett maga elé.

– Majdnem tíz éve már, hogy nincs állandó otthonom. Azóta egyfolytában utazgatok, jóformán a fél világot bejártam már.

Tárgyilagos közlés volt, mégis volt valami a férfi hangjában, ami szánalmat keltett iránta Friedében.

– És el fogja viselni az itteni magányt? Persze igaz, önnek módjában áll, hogy vendégeket hívjon, és megint zajos, eleven, emberektől nyüzsgő helyé varázsolja Solitudét.

– Azt biztosan nem fogom tenni – mosolygott keserűen a férfi. – Éppen a magányosságot, keresem itt. Kint a világban is csak azt kerestem. De most már belefáradtam az örökös vándorlásba, és a Solitüde-kastély... nem is tudom, hogy miért... első pillantásra megragadott. Vonattal utaztam át a vidéken, és az ablakból egyetlen pillanatra megláttam. Meg is szakítottam miatta rögtön az utazást, kiszálltam a következő állomáson. És mostanra megérett bennem az elhazározás, hogy itt akarok letelepedni. Ez a kastély megmagyarázhatatlanul vonz magához. Különben igazán nem vagyok az a szeszélyes fajta, aki a pillanat hatására hoz döntéseket, de ide nagyon húzott a szívem, és az ilyen erős érzéseket nem szabad figyelmen kívül hagyni.

– Akkor hát kívánom önnek, hogy találja meg itt, amire vágyott, és önnel együtt a boldogság is költözik be e falak közé – mondta Friede ünnepélyesen.

A férfi arca megint elkomorult.

– A boldogság? Nemigen fogja átlépni a házam küszöbét! Vannak olyan emberek, akiket rendre elkerül... Inkább azt remélem, hogy békét találok itt. – E szavakkal udvariasan meghajtotta magát, és elsietett.

Friede a kapuban állva hosszan nézett utána. A férfi szavain gondolkozott, és megmagyarázhatatlan részvét szorította össze a szívét. Nem boldog ember, az biztos. A szeme komor, szenvedő. Bárcsak feledést találna, akármi nyomja is a szívét, – gondolta a lány. Aztán még egyszer, utoljára végigment a házon, mintegy búcsút véve tőle.

III.

Ursula von Dörlach az ablak mellé húzott széken ülve, türelmetlenül leste az idegen visszatérését. Apja megmondta neki, hogy ha tetszik a kastély a férfinak, akkor visszajön megkötni az üzletet. Végre megpillantotta a távolban Ralf Lersen délceg alakját, amint határozott léptekkel közeledett.

– Papa, jön! Tényleg jön! – ujjongott föl éles hangján, és fölugrott. Apja nem kisebb izgalommal lesett ki az ablakon.

– Hála Istennek! Már attól félttem, talán túl sokat kértem a házért!

Ursula a tükörhöz lépett, és megigazgatta sötét fűrtjeit. Apja nevetve nézte.

– Nono, kicsim! Csak nem azt jelenti ez, hogy szándékaid vannak Lersen úrral?

Ursula magabiztosan föl kacagott.

– Még hozzá a legkomolyabbak! Mint afféle szegény lánynak ajánlatos idejekorán megfelelő vőlegény után néznom!

– Nono, a tizenhét évvel igazán van még időd!

– De papa, hisz pár hét múlva már tizenkilenc leszek! És nem akarok vénlány maradni, mint Friede!

Apja megütközve nézett rá.

– Miket beszélsz, kislányom! Friede igazán nem mondható vénlánynak! Nincs még huszonnégy éves, és hát igazán nem úgy néz ki, mint valami pártába fonnyadt kisasszony!

– Ha most még talán nem is, hamarosan okvetlenül az lesz belőle! Csinos, csinos, nem tagadom, de mi haszna, ha olyan unalmas!

– Az biztos, hogy nem olyan tűzrőlpattant kis csibész, mint te, de az ő fajtájának is megvannak ám a rajongói.

– Ó, papa, hát honnan vegyen az ember rajongókat itt, a majorságban? Ez a Lersen úr az első partiképes fiatalember, akit ide vetett a sors! És ezt a lehetőséget senki sem veheti el tőlem! A külsőm, hála az égnek, egészen tűrhető...

– Hm, a tűrhető nagyon is szerény szó rá – igazította ki a büszke atya. – Bárkivel fölvehetnéd a versenyt.

A lány kacéran rákacsintott, aztán megint a tükör elé állt, és ön-
elégülten ringatta a csípőjét. Hamarosan kopogtattak az ajtón, és az öregúr hívására belépett Ralf Lersen.

Von Dörlach úr bemutatta a lányának, aki epekedve pillantott a magas, jó megjelenésű fiatalemberre. Ha Ralf korábban nem hallotta volna éles, bosszús hangját és gyűlölködő szavait, aligha értett volna egyet azzal, ahogy Wengerliné jellemezte. Udvariasan, de kimérten üdvözölte az ifjú hölgyet, és kerülte kacér pillantásait. Egész figyelmét Dörlach úrral folytatott üzleti tárgyalásának szentelte. Közölte vele, hogy eltökélt szándéka megvásárolni a kastélyt, és szeretné mielőbb nyélbe ütni az üzletet. Dörlach úr kissé zavart mosollyal felelte, hogy a voltaképpeni tulajdonos a lánya, Friede, övele kell tehát megállapodnia.

– Ez természetesen csak formáság. Én rendelkezem a kastély fölött, ez magától értetődik. De a lányomnak kell a szerződést aláírnia. Gondolom, mindjárt hazaérkezik. Addig is megkínálhatnám egy kis borral és némi harapnivalóval! Ursula, menj csak, szólj Wengerlinének!

Ursula már föl is pattant, hogy kacér pillantással búcsúzva Lersentől, teljesítse apja kérését. A fiatalember azonban elhárító mozdulatot tett.

– Kérem, ne fáradjon, kedves kisasszony, nem vagyok sem éhes, sem szomjas!

A hiú Ursula azzal magyarázta kérését, hogy a fiatalember nem akarja nélkülözni a társaságát.

– Ó, egy pohárával azért csak megiszunk! Hozz csak poharakat, Ursula! Friede persze megint nincs itt, amikor szükség volna rá – mondta Dörlach úr, és nem volt nehéz kihallani szavaiból a szeretetlenséget idősebb lánya iránt.

Ralf heves vágyat érzett, hogy a védelmébe vegye Friedét, ezért gyorsan rávágta:

– A méltóságos kisasszony körbevezetett a kastélyban, mindent megmutatott, és nyilván be akarja csukni az ablakokat, mielőtt haza indul. Addig talán megírhatnánk a részletes szerződést, amennyiben Dörlach uram jogsult erre.

– Természetesen, drága uram! Mint említettem, a lányom aláírása tiszta formáság!

Ursula meghozta a bort, az apja kitöltötte a poharakba. Ralf Lersen figyelmét nem kerülte el, hogy rendkívül nemes italt szolgáltak föl

neki, amit nyilván kevés német háznál engedhettek volna meg. És látta azt is, ahogy Dörlach úr a hamisítatlan ínycenc mosolyával hörpöli a bort. Ursula, aki az ablak melletti fotelbe kuporodott kismacska módjára, és keces bokáit kacéran kivillantotta a szoknya alól, kisvártatva jelentette, hogy Friede közeleg.

Friede először a tejeskamrába ment, ahol Wengerliné sürgölődött lázasan a kannák körül.

– Megjöttem, Wengerliné asszony, ha szüksége volna rám – mondta mosolyogva, de az arca szomorú volt.

Az asszony azt is rögtön látta rajta, hogy sírt. Megrázta a fejét.

– Ugyan, Friede kisasszony, boldogulok ezzel egyedül is. Igazán nem kellene annyit gürcölnie. Menjen az édesapjához, látogatójuk van.

– Tudom. Wengerliné asszony... vásárló. A kastélyt akarja megvenni.

– Hát akkor mégis komoly a dolog, Friede kisasszony? – kérdezte az asszony aggódalmas arccal.

– Úgy tűnik – sóhajtott Friede. Biccentett, és besietett a házba.

Amikor a szobába lépett, Lersen azonnal fölállt, meghajtotta magát. Az apa viszont ráförmedt.

– Hol maradtál ilyen sokáig? Csak rád vártunk! Hisz hallottad Lersen úrtól, hogy meg akarja venni a kastélyt, és tudod jól, hogy a te aláírásod kell a szerződéshez!

– Igen, apám, tudom. Hidd el, siettem. Nem is gondoltam, hogy már mindenben megegyeztetek Lersen úrral – felelte nyugodtan Friede.

– Készen vagyunk, már csak alá kell írnod. Minden mást elintézek én.

Ralf, aki egy pillanatra sem vette le szemét a lányról, látta, hogy görcsösen összekulcsolja a kezét.

– Elolvashatnám előbb azt az írást, apám? – kérdezte remegő hangon.

– Minek? – fortyant föl Dörlach úr. – Már mindent tisztáztunk!

Ralf látta, hogy a lány remegő kézzel nyúl a szerződésért. E rövid idő alatt is már annyi mindent volt alkalma megfigyelni a családtagok kapcsolatáról, hogy átérezte Friede nehéz helyzetét. Arra gondolt,

hogy ezzel az aláírással az utolsó tulajdonától válik meg, és valószínűleg ezzel sem tudja majd föltartóztatni a vég közeledtét. A kastély ára ugyan kisebb vagyona rúg, de az ilyen megrögzött tékozló, mint Dörlach, pillanatok alatt képes annak is a nyakára hágni. És aztán a nincstelenség és nyomor vár Friede Dörlachra – amit az apjával és a húgával kell megosztania. Ralf úgy érezte, mintha a lánynak szüksége volna az ő védelmére. Szívesen figyelmeztette volna, de nem voltak olyan bizalmas viszonyban, hogy följánlhatta volna a segítségét. Csak annyit mondott komolyan, meggyőzően:

– Vizsgálja csak meg alaposan, kisasszony, és gondolja meg, hogy valóban aláírja-e. Ne váljon meg könnyelműen a tulajdonától! Most még visszaléphet, illetve megváltoztathatja azokat a feltételeket, amelyekkel nem ért egyet. Most értesültem csak arról, hogy ön a kastély tulajdonosa.

– Ó, a mi családunkban nincs enyém-tied! Pusztá formáság, hogy neki kell aláírnia. Igyekezz már, Freddie! – sürgette Dörlach úr rosszul titkolt izgalommal.

Friede az asztalra szorította remegő kezét, és figyelmesen végigolvasta a szerződést. Végül különös, fátyolos hangon így szólt:

– Tévedsz, apám. Nem pusztá formáság ez. A Solitüde-kastély az enyém, és csak egy föltétellel vagyok hajlandó eladni. A szerződés azt mondja ki, a vételárat a te bankszámládra kell befizetni. Ezen akarok változtatni. A pénz kerüljön az én számlámra!

Dörlach úr fölfortyant:

– Ezt meg mire véljem? Miféle ostoba akadékoskodás ez? Hisz nincs is bankszámlád!

Friede egy pillanatra lehunyta a szemét. Aztán nyugodtan felelte:

– Hát akkor számlát fogok nyitni, apám. Idestova huszonnégy éves vagyok, régen nagykorú. Ennek tehát semmi akadályja nem lehet. Ahhoz mindenképpen ragaszkodom, hogy Lersen úr az én számlámra fizesse a pénzt.

Lersen egyetértése jeléül meghajolt.

– Úgy lesz, méltóságos kisasszony. Ebben ön határoz.

Dörlach úr azonban dühödten közbevágott:

– Mire jó ez? Talán gyámkodni akarsz fölöttem?

Friede sápadt arca az apja felé fordult.

– Nem, apám. Éppen csak azt nem akarom többé, hogy énfölöttem gyámkodjanak. Erről a pénzről nekem kell döntenem. Muszáj, hogy így legyen, hidd el. Már csak a te érdekedben is. És kérek, erről most ne beszéljünk többet. Amint magunkban leszünk, mindenre magyarázatot adok majd. De Lersen urat nem terhelhetjük a családi ügyeinkkel. – És könyörgő pillantást vetett az apjára.

Ralf Lersent mélyen megindította ez a pillantás. Ursula azonban harciasan föl pattant, és az apja mellé lépett. Sötét szeméből heves ellenszenv és düh sugárzott a nővére fele.

– Szégyellhetnéd magad. Így megszégyeníteni papát egy idegen előtt! Méghozzá pusztá pénzéhségből! – sziszegte.

Friede fájdalmasan összeszorította az ajkát. Holtsápadtan fordult Lersen felé, és amikor megszólalt, a hangja remegett.

– Lersen úr, kérem, változtassa meg ezt a pontot a szerződésben, akkor aláírom.

Ralf meghajtotta magát, és azonnal teljesítette a kérést. Ám előbb még odahúzott Friedének egy karosszéket, mert látta, hogy fogytán az ereje. Nem tudhatta, mi megy végbe ebben a különös teremtésben, de látta, mennyire nehezére esett a döntés. Abban pedig biztos volt, hogy az indítóoka nem a pénzéhség. Miközben megbeszélte Friedével a vitatott pont megváltoztatását, s a lány aláírta a szerződést, Dörlach úr gyilkos pillantásokat lövellt féljük, Ursula pedig megvetően hátat fordított a nővérenek. Friedét azonban mindez nem tántoríthatta el. Az arca eltökéltséget sugárzott.

Ralf érezte, jobban teszi, ha azonnal eltávozik. Szívesen megvédte volna Friedét a rá váró kellemetlenségektől, melyeknek biztos előjelét láthatta az apja és a húga szemében, de úgy érezte, ehhez nincsen sem joga, sem lehetősége. Így megígérte, hogy azonnal átutalja a pénzt, és elbúcsúzott. A lány átadta neki a kulcsokat.

– Gondosan bezártam minden ajtót és ablakot mivel ma raktam utoljára rendet a Solitüde-kastélyban.

A férfi habozva vette át a kulcsokat. Szerette volna megkérni a lányt, tartsa inkább meg őket, de aztán egy gondolata támadt, ami miatt lemondott erről az ötletről. Dörlach úrtól és Ursulától hideg udvariassággal búcsúzott, Friede kezét viszont barátságosan, gyöngéden megszorította, mielőtt elhagyta a tisztartói lakot.

Alighogy az idegen távozott, Dörlach úr ott termett a lánya előtt, és dühtől eltorzult arccal ráförmedt:

– Most azonnal magyarázatot követelek, hogy alázhattál meg így egy idegen előtt! Hogy merészeltél szembe szállni a döntéssel?

Friede fölegyenesedett nyugodt méltósággal, de az arca sápadt volt. Határozott, szilárd hangon válaszolt:

– Bocsáss meg, apám. Szívesen megkíméltelek volna ettől, de nem volt sem időm, sem alkalmam arra, hogy a dolgot előbb megbeszéljem veled. Úgy pedig nem maradhatott a vételár dolga, ahogy te akartad.

– Ugyan miért nem maradhatott? Miért kell neked egyszerre az a pénz a te számládra? Eddig is mindig úgy volt, hogy az enyévre jött!

Friede félelem nélkül mérte végig, bár a torkában dobogott a szíve.

– Jobb is lett volna, ha kezdettől fogva én rendelkezhetem a pénz fölött, amit az örökségem eladogatásából kaptál. Csak éppen túl fiatal és tapasztalatlan voltam még ahhoz, hogy eszembe jusson ellenkezni veled. Most viszont már elég érett és tájékozott vagyok, hogy a saját belátásom szerint cselekedjem. Ezért akarom, hogy én rendelkezhessem a saját pénzemről.

Az apja elsápadt, de kipréselt magából egy gúnykacajt.

– A te pénzed? Tehát az egészset magadnak akarod megtartani? A tulajdon édesapádat és a húgodat még nagyobb nyomorba taszítanád, mint eddig?

– Hallatlan! – kiáltotta Ursula az ablak mellől.

Friede szomorú pillantást vetett a húgára. Aztán megint az apjához fordult.

– Jobban ismerhetnél, apám. Kértem valaha egy fillért is abból a sok pénzből, amit eddig az én örökségemért kaptál? Azt hiszem, sohasem kérdeztem, mire fordítottad.

– Ez szemrehányás akar lenni? Fölhánytorgatod, hogy Ursulára és magamra is költöttem?

– Ennek most már semmi értelme nem volna. Régebben kellett volna megtennem. Tisztáznunk kell ezt a dolgot, apám. Így nem mehet tovább. Ne hidd, hogy szemrehányást akarok tenni, ha emlékeztetlek rá, hogy minden, amit eladogattál, az én tulajdomom volt, az örökségem, amihez még szívből ragaszkodtam is. Ezt persze sosem kér-

dezted. Amíg a birtok érintetlen volt, igen jól jövedelmezett, és a jövedelem fele is engem illetett. Soha nem kaptam egy fillért sem belőle, és nem is kértem. De a te életmódod túlságosan költséges volt, nem teltt rá ebből a jövedelemből. Eladtál hát ezt-azt a birtokomból, amit éppen jónak láttál. És lassan idegen kézre került az egész óriási birtok, anyám családjának az öröksége. Csak a kastély maradt, meg ez a kis majorság, ami elidegeníthetetlen valami régi megállapodás miatt. Nem akarok ítélni, apám, hogy helyes és szükséges volt-e mindez, lényeg, hogy így történt, hogy mindenünk odavan, a pénz pedig az utolsó fillérig elfogyott.

– Mire jó ezt fölhánytorgatni? – kérdezte elbizonytalanodva Dörlach úr.

– Szeretném megmagyarázni, miért szegültem szembe az akaratoddal. A tejjgazdaság igen leromlott állapotban van, így nem képes eltartani bennünket. Az utolsó két évben mindent megtettem azért, hogy Ursulát és téged a legsúlyosabb gondoktól megóvjalak, és gyakran okozott gyötrelmes fejtörést, hogyan teremtsen elő a legszükségesebbeket. Csak azért egyeztem bele, hogy eladd az utolsó vagyontárgyamat, a kastélyt, mert beláttam, hogy kénytelenek vagyunk kibővíteni az üzemet, csak akkor élhetünk meg belőle. De megesküdtem magamnak, hogy ezzel biztos alapot teremtek a megélhetésünknek. A kastélytól olyan nehezen válok meg, mintha a szívemet tépném ki, és nem akarom, hogy ez az áldozat is hiábavaló legyen, mint az összes többi. Én fogom befektetni a pénzt, a saját elképzelésem szerint, hacsak nincsen valami elfogadható javaslatod.

Dörlach úgy bámult a lányára, mintha hirtelen egy idegen állna előtte. Szokatlan szerepben lépett elé ma Friede: életében először gondolt úgy rá, mint olyan személyre, akivel számolni kell. Elkomorult arccal vetette magát egy fotelbe.

– Azt akartam javasolni, hogy évente legalább néhány hónapra költözzünk Münchenbe. Igazán méltatlan ez az itteni élet. Nem élünk különbül, mint a parasztok. Elpusztulok ebben a nyomorúságban! Újra élni akarok!

Friede részvétellel nézett rá, ám hajthatatlan maradt.

– Nem, apám, ezt nem engedhetjük meg magunknak. Jó pénzt kapunk a kastélyért, az igaz, de ne felejtssd el, mibe kerül manapság a

nagyvárosi élet! Hisz csak az újságot kell kinyitni, hogy megtudd, teljességgel kizárt, hogy a pénztőke kamatai ezt az életet fedezni tudják. A tőkéhez pedig nem nyúlhatunk, az bűn volna. Igaz, itt szerényen élünk, de azért kényelmesen. Ha pedig meglesz a tervezett bővítés, akkor igazán jól kijövünk majd anyagilag. Szeretnék marhát vásárolni, amennyit csak elbír a legelő, az istállók javításra szorulnak, és a háztetőt is föl lehetne újítani. Ami ezek után megmarad, azt befektetem, és a kamatait megkapjátok Ursulával, azt elkölthetitek. Többet nem tehetek most értetek.

Dörlach úr fölpattant.

– Az összes pénzt ebbe a parasztgazdaságba akarod ölni? Nyugodtan végignéznéd, hogy elpusztulok itt, hogy a húgod észrevétlenül elsorvad!

Friede arca megvonaglott.

– A parasztgazdaság a megélhetésünk egyetlen szilárd alapja. Miért is kellene elpusztulnod itt? Nézz egyszer körül ezen a csodálatos vidéken! Boldogok lehetnénk, hogy itt élhetünk! Ursula pedig éppolyan kevésbé fog itt elsorvadni, mint én magam. Valami életcélra volna szüksége.

– Talán teheneket fejjek, vagy gyomláljak? – csattant fel Ursula sértetten.

Friede elmosolyodott.

– Nem, arra tényleg nem vagy alkalmas. És ne hidd, hogy az olyan egyszerű dolog. De vannak más feladatok is.

– Köszönöm szépen! Én is úgy vagyok, mint papa, csak a nagyvárosban élhetek igazán.

– Nagyon helyes! A szívemből szóltál, Ursula! Friede, ha van benned egy csöpp lelkiismeret, akkor legalább egy-két hónapi kikapcsolódásra adj pénzt! És a ruhatárunkat is föl kell frissíteni. Legalább az összeg felét a rendelkezésünkre kellene bocsátanod. És ha te nem akarsz velünk jönni, hát igazán nem muszáj.

Friede szégyellte magát az apja helyett. Mélyen átérezte, micsoda hitványság, hogy a lánya örökségének az utolsó morzsáit is megkaparintaná, csak hogy léha szórakozásra költse. Megnevezhetetlen fájdalom szorította össze a szívét. Legszívesebben minden tulajdonát odadobta volna, csak hogy ne kelljen többet nemet mondania. Fájt,

hogy ilyen hitványnak, kicsinyesnek kell látnia az apját, akit pedig szeretett. De az érte és a hűgáért való aggodalom arra kényszerítette, hogy hajthatatlan maradjon.

– Sajnálom, apám, hogy nem teljesíthetem a kérésedet. Utazásra, szórakozásra nincsen pénzünk. Ami ruhára szükségetek van, hamar megrendeljük, mielőtt még jobban fölmenne az ára. Nekem is szükségem lesz egy s másra. Azonkívül még hozatunk neked valamennyi bort és szivart, Ursulának pedig csokoládét, édességeket. De ennyivel egyelőre be is kell érnetek.

– Ezzel a semmiséggel akarod betönni a szánkat? Ez volna az annyiszor hangoztatott gyermeki és testvéri szeretet? – fakadt ki Ursula.

Friede szomorúan nézett rá.

– A szeretetemet sohasem hangoztattam. És most a legjobban azzal bizonyíthatom, ha megtagadom tőletek a költséges szórakozást.

– Üres szavak, semmi több! Üljetek csak nyugodtan a pénzeszsákodon! Csak ne akard, hogy még szentként tiszteljünk is! Tudjuk jól, hogy a kapzsiság hajt, semmi más! – És ezzel Ursula kirohant a szobából, és bevágta maga mögött az ajtót.

Friedének a felindultságtól remegett az ajka, amikor az apjára nézett.

– Te is így gondold, apám? – kérdezte szomorúan.

Dörlach úr elég kényelmetlenül érezte magát a lánya tekintetétől, de bosszantotta az is, hogy egyszerre füstbe mentek a tervei. Lassan föltápáskodott a fotelból.

– Hát semmiképp sem szép dolog, hogy öreg apáddal így érezteted a függőségét. Azt csak te tudod, mi okod van rá, hogy megtagadd a kérésünket. Mindenenesetre elrontottad az örömet, hogy olyan jó árat sikerült kialkudnom a kastélyért. Most pedig visszavonulok a szobámba. Meg kell emésztennem az újdonságot, hogy a saját lányom akar gyámkodni fölöttem.

Fiede magára maradván egy darabig csüggedten, mozdulatlanul állt. Aztán egy székre roskadt, és arcát a kezébe temette. Olyan nyomorultnak, magányosnak érezte magát, hogy legszívesebben meghalt volna. De miután alaposan kisírta magát, újult erővel és elhatározással egyenesedett ki, és letörölte a könnyeit. Nem, nem szabad csüggedni,

nem szabad kétségbeesni. Idővel ők is belátják majd, hogy jót akart. Most minden erejét arra kell fordítania, hogy rendbe hozza és följavítsa a tejjgazdaságot. Idővel talán egy-egy darab legelőt is visszaszerezhet, akkor még több marhát tarthatnak majd. Itt a házban is nagyobb kényelmet teremthetne. A nappaliban elkelne egy új függöny, apa szobájában pedig kárpitozni kellene a karosszéket. Arra aztán biztos nincs idő, hogy a fejét lógassa.

Kisietett a szobából, és fölkereste Wengerlinét. Az asszonyság az istállóajtót igyekezett éppen megjavítani. Férje, egy szögletes, széles vállú, ötven év körüli férfi segédkezett neki a zsanér megerősítésében.

– Jó lesz idén a szénahozam, Friede kisasszony! Épp most jövök a kaszálóról. Megvagyunk minden munkával, már csak a jó Isten áldása kell hozzá – jelentette.

– Keményen kellett dolgozniuk, kedves Wengerli!

A férfi fölnevetett, és megfeszítene erős karján a bronzba öntött izmokat.

– Bírja a karom, bír az még többet is, ha kell! Nálunk nem járja az úri módi, hogy nyolc órából áll a munkanap!

– Sosem szolgálhatom meg azt a sok áldozatot, amit értünk hoztak, áldott jó emberek! – mondta elcsukló hangon.

– Csak ne emlegesse fel, Friede kisasszony! Hát ki teremtett nekünk biztos otthont és megélhetést? Egyedül a kisasszonynak köszönhetjük, hogy nem kell a vak világban bolyonganunk. Talán nem épp mi tartozunk hálával? – replikázott Wengerliné.

Friede kénytelen volt elmosolyodni.

– Rendben, erről nem nyitunk vitát. Hanem azt mondja meg, Wengerliné asszony, hol találhatnánk egy ügyes kis cselédlányt?

– Komolyan gondolja a kisasszony?

– Komolyan hát.

– Akkor tudnék épp valakit. Itt volna mindjárt a Dingelhuberék Kathreinje. Odaát szolgál Deutzingenben. De föl akar mondani, mert túl messze van így a szüleitől. Derék lány az a Kathrein.

– A Kathrein nekem is tetszene – örült meg Friede. – Meg is beszélhetnénk velük máris, ugye, Wengerliné?

– Igenis, kisasszony. Szólok a Dingelhubernek, hogy fölvennénk a lányát.

– Jól van. És a tehenekkel mi legyen, Wengerli? El tudnánk még helyezni hármat, nem igaz?

– Mindenképpen, Friede kisasszony. Ha jó lesz úgy, hát vasárnap reggel átmegyek Deutzingenbe a Deichselbauerhoz. Van neki vagy három-négy eladó marhája, és az övéi a legjobbak, annyi szent.

– Jól van, Wengerli! Menjen csak át vasárnap, és rendezze el a dolgot! Magában megbízhatok.

– Hát én aztán nem is hagyom magam felültetni, az egyszer szent! – nevetett Wengerli.

A felesége csak úgy sugárzott a büszkeségtől, ahogy az erős, megtermett emberre nézett.

– És a malacokkal mi legyen, Friede kisasszony? A Deichselbauernek malacai is vannak.

– Megbeszéljük még. És okvetlenül mondja meg mindig, ha szükség van valamire, Wengerli. Szerencsére most egy kicsit többet engedhetünk meg magunknak, és ha Isten is úgy akarja, még előrébb is juthatunk.

– Úgy legyen, ámen – mondta rá komolyan Wengerli.

IV.

A Solitüde-kastélyban szorgosan munkálkodtak az emberek. Az idő rombolását helyreigazították az épületen, s a belső berendezéssel is teljesen elkészültek már. A kastély készen állt az új tulajdonos fogadására. A személyzet időben megérkezett. A kertészen kívül egy inas is került a házhoz, valamint egy szakácsnő és egy cselédlány. Tisztán, újan ragyogott a kastély, visszanyerte régi, otthonos hangulatát, ablakait habos csipkefüggönyök ékesítették. A tavasz ezer színében pompázó kert sétaútjait kavicssal takarosán fölszórták. A mesés erdős hegyvidéken megbúvó, idilli kis sziget a legkomorabb szívet is megdobogtatta volna. Lersen késő délelőtt étkezett meg Münchenből. Amikor elegáns autója begördült az udvarra, a személyzet a bejárati ajtóhoz vezető lépcsősor tetején sorakozva várta. Komor tekintete kissé földerült, amikor megpillantotta szívderítő, barátságos új otthonát. De aztán csak elhárítóan intett az üdvözlésére

készülő személyzetnek, meghagyta az inasának, hogy hozza utána útitáskáját, és bevette magát a kastély belsejébe. A sofőr az inas segítségével kiemelte az autóból a nehezebbik bőröndöt is, és ideiglenesen elhelyezte az előcsarnokból nyíló szobában. Aztán bevitte az autót a kastély mögötti, sűrű bokrokkal takart garázsba, melyet még Dörlach úr építtetett évekkal azelőtt. Itt helyezkedett el az istálló is.

Az inas Lersen után vitte a kézitáskát, az úr utasítására kicsomagolta, és kikészített egy kényelmes házikabátot. Lersen egyedül öltözött át. Hosszas vándorlásai alatt megszokta, hogy inas nélkül boldoguljon. A nagyvilágban utazgatva nem vihetett magával állandó személyzetet, mert csak terhére lett volna. Az inast elküldte, amint elkészült a kicsomagolással. Annyit közölt vele még, hogy félóra múlva óhajt ebédelni. Amint egyedül maradt, gyorsan ledobálta útiruháját, és hideg vízzel lezuhanyozott a szomszédos fürdőszobában. Ezt a szokást trópusi utazásai során vette föl.

Miután fölfrissül, az ablakhoz lépett, és szélesre tárta. Csodálatos kép tárult a szeme elé: sűrű erdőkkel borított hegyvidék, égbe nyúló, sziklás hegycsúcsok. Lersen néma áhítattal itta magába a csodát. Ezen a helyen még egy beteg szív is gyógyulást találhat! Csak nehezen tudott elszakadni a lenyűgöző látványtól, és a kastély előtt elvezető út felé fordult. Világos női ruha libbent a fák között. Lersen szeme fölcsillant, előrébb hajolt, mintha nagyon fontos volna megtudnia, ki sétál ott, a fák alatt. Ám az arcán csalódás árnya suhant át, amikor felismerte Ursula von Dörlachot. Csakhogy most már nem vonulhatott vissza észrevétlenül. Udvariisan, de igencsak kimérten üdvözölte a lányt, aki úgy integetett neki, mint valami kedves ismerősnek.

– Gratulálok a beköltözéséhez, és sok szerencsét, Lersen úr! – kiáltotta kissé kellemetlen, éles hangon.

A férfi meghajolt.

– Nagyon köszönöm, méltóságos kisasszony. Üdvözlöm a családját! – felelte, de aztán nagyon gyorsan visszahúzódott az ablakból, s az arca észrevehetően elsötétült.

Az elkövetkező napokban sűrűn volt alkalma látni Ursula von Dörlachot a kastély előtti úton. A kisasszony nagy előszeretettel sétálgatott a Solitüdéhez, közel eső erdei utakon. Ha Ralf Lersen erdei sétára szánta el magát, szinte törvényszerű volt, hogy Ursulával akad

össze. A lány mindig úgy intézte ilyenkor, hogy kénytelenek legyenek pár szót váltani, sőt esetleg egy darabon együtt folytatták útjukat. Lersennek fölöttébb kellemetlen volt ez az állapot. Roppantul vágyott az egyedüllétre, különösen ezekben az első napokban, amikor hozzá kellett szoknia új környezetéhez. Ursula pedig nem az a teremtés volt, aki feledtetni tudta volna vele ezt az igényét. Igen kimérten, tartózkodóan viselkedett, de a lány mintha nem vett volna tudomást erről. Ralf egyre ügyesebb taktikákat dolgozott ki, hogy kitérhessen az útjából. Ha messziről meglátta, beugrott a bozótosba, vagy toronyiránt fölkapaszkodott a meredek hegyoldalon, míg megint szabaddá nem vált az út. Ha lóháton volt épp – hozatott ugyanis egy hátaslovat magának –, akkor nem volt nehéz a menekvés. Így, Ursula ügyeskedésének dacára is egyre ritkultak a „véletlen” találkozások. Ha viszont mégis sikerült elkapnia a fiatalembert, akkor a lehető leghosszabbra nyújtotta a társalgást.

Egy szép napon olyan váratlanul toppant Lersen elé, hogy a férfi nem gondolhatott mást, csak hogy egy fa mögül leste az érkezését. Szemrehányóan nézett rá, és így panaszkodott:

– Papa meg van ám sértve, Lersen úr Még nem is vizitált le nálunk!

Ralf sötéten nézett, de azért udvarias volt a válasza:

– Nagyon sajnálom, hogy megharagítottam tisztelt atyját, de anynyira hozzászoktam a magányos élethez... meg aztán nagyon volt sok a dolgom. Kérem, mentsen ki a méltóságos úrnál. Ígérem, hogy még a napokban jóváteszem a mulasztásomat.

Ursula diadalmaskodott. Végre kicsalta a medvét a barlangjából! Most már kénytelen lesz eljönni, – gondolta elégedetlen, s az már csak rajta múlik, hogy máskor is legyen kedve a látogatáshoz. Nem lesz, könnyű befogni ezt az emberkerülő remetét, ezt már látta jól a lány, de csak annál erősebb lett az elhatározása. Esze ágában sem volt elszalasztani egy ilyen ragyogó partit.

– Átadom az üzenetét apámnak, és egy-két jó szót is szólok az érdekében, bár igazság szerint magam is megorroltam egy kicsit önre. Most azonban örülök, hogy végre illendő jószomszédi viszonyba kerülünk. Olyan elhagyatottan élünk a majorságban, hogy kétszeres öröm, ha néha látogatót kapunk! – mondta kedvesen.

– Nem lesz sok örömük bennem, sajnos egyáltalán nem vagyok szórakoztató társaság. Szeretem a magányt, s csak nagy ritkán mérészkedem emberek közé. Azért is vettem meg ezt a félreeső kis erdei kastélyt.

– Igaz, nyáron valóban nagyon szép itt, télen viszont annál vigasztalanabb. Egyszerűen elviseihetetlen, persze, télen a nagyvárosi élet örömeit élvezheti majd!

– Szó sincs róla. Télen sem szándékozom innen elmenni.

Ursula döbbsen nézett rá, és egy kis csalódottságot érzett. Ám aztán könnyedén fölkacagott.

– Ó, hosszú távon úgysem bírja itt ki! Régebben mi is Münchenben töltöttük a teleket, de akkor még gyerek voltam. Mama és papa szinte minden este szórakozni mentek, én meg ülhettem otthon Friedével. Őt aztán nem érdekli a szórakozás... halálosan unalmas teremtés! És mivel ő nem szereti a nagyvárost, papának és nekem sem engedi, hogy a téli hónapokra Münchenbe költözzünk. Pedig úgy szerettük volna, és már előre örültünk az utazásnak, de a nővérem olyan fősvény, hogy nem hajlandó megengedni! Hát nem borzasztó? – kérdezte Ursula kihívóan, és kacér pillantást vetett a férfira.

Ralf szerette volna lezárni végre a beszélgetést, de nem akart udvariatlan lenni.

– Nem is tudom, mit gondoljak róla...

– Majd meglátja, milyen unalmas hely ez hosszú távon. Oly örömtelen itt az életem! Papa öreg, Friede pedig unalmas és fősvény, a legkisebb mulatságot is sajnálja tőlem!

Különös kifejezés suhant át Ralf Lersen arcán e szavakra. Meghajolt, és kurtán csak ennyit mondott:

– Nem akarok visszaélni a türelmével, kisasszony. Kérem, üdvözölje a nevemben tisztelt atyját és nénjét.

Ezzel sietve távozott. Nem bírta tovább hallgatni, ahogy a lány a nővéréről beszél. Ursula megrökönyödve nézett utána. Nehéz ember, érthetetlen a viselkedése! Az egy pillanatig sem jutott eszébe, hogy egyszerűen nem rokonszenvezik vele. Hogy is juthatott volna, amikor ellenállhatatlannak hitte magát. Elindult hát hazafelé, s azon töprengött, miféle módszerrel bírhatná rá Lersent a lánykérésre. Unalmas

vagy nem, fő, hogy elvegye őt feleségül. Akkor aztán már maga fog gondoskodni a mulatságáról.

Ralf Lersen viszont zavaros érzésektől úzve bolyongott a vidéken. Maga sem tudta, miért nem bírta hallgatni Ursula szeretetlen szavait Friedéről. Érzelmei és gondolatai sokkal gyakrabban keringtek Friede von Dörlach körül, mint szerette volna. Ha a kastélyban járkált, úgy érezte, Friede kíséri, szinte hallotta meleg hangját, mint akkor, amikor először megmutatta neki a kastélyt. Mikor bolyongásaiból hazatért, mindig arra az ablakra esett a pillantása, ahol először meglátta a lányt. Ez a szoba most az ő dolgozószobája volt, és ha fölpillantott a munkájából, mindig az ablakra esett a tekintete, mintha még most is ott kellene állnia a kecses, karcsú kis alaknak. Hiába is igyekezett elhessegetni ezt a képet.

Majdnem tíz éve már, mióta nyughatatlanul járta a világot és egyetlen nőnek sem engedte meg, hogy hatással legyen az életére. Egy asszony volt az, aki kiűzte őt a nagyvilágba, aki nehéz sorsának okozója, aki arra kárhóztatta, hogy menekültként hagyja el szeretett hazáját. Büntetlenül magára kellett vennie az asszony bűnét, és sikeres, boldog életét nyugtalan, hazátlan bolyongásra cserélni. Ez tartotta eddig távol a nőktől, az a szenvedés, amit egy asszony aljassága okozott neki. Az a bizonyos asszony élt még, valahol messze tőle. Útjaik elváltak, s ő mégsem szabadulhatott tőle, mintha láncok tartanák fogva. Éppen ezért nem volt szabad – nem is akart – egyetlen nőt sem közel engedni magához.

Friede von Dörlach alakja azonban különös kényszerítő erővel vésődött be az emlékezetébe. A lány szeméből sugárzó szenvedés áttörte a szíve köré emelt falakat. Ursula von Dörlach ezzel szemben semmi hatást nem tett rá, bárhogy igyekezett is. Visszatetszőnek találta a viselkedését, és arra a nőre emlékeztette, aki szerencsétlenségének okozója volt. Az volt ilyen mohó, léha, élvhajász teremtés. Taszította, szinte undorította ez a jellem. Mennyire más Friede nyugalma, egyszerű, természetes előkelősége! Mióta Ralf beköltözön a kastélyba, állandóan kísértette a vágy, hogy Friedét viszontláthassa. Gyakran elment a majorsághoz abban a reményben, hogy összefut vele, de mindig csak a másik lány került az útjába. A hiábavaló próbálkozások csak fokozták vágyát. Egyedül az a gondolat tartotta

vissza, hogy nem szabad ember, hogy egy másik nőhöz van kötve. Most azonban Ursula sürgetése lehetetlenné tette a további halogatást. Most már kénytelen lesz lálogatást tenni a majorságban, ha nem akarja, hogy udvariattannak tartsák. Öröm töltötte el a szívét, de egyszersmind valami félelem is. Holnap... holnap viszontláthatja Friede von Dörlachot!

Ám Friede nem volt otthon, amikor Ralf megérkezett a majorságba. Csak Dörlach úr és Ursula fogadta, s a lány megint bevetette minden csábítási praktikáját, hogy behálózza a fiatalembert. Ralf olykor még némi szándékos figyelmetlenséget is kénytelen volt megkockáztatni, hogy kitérhessen előle. A tekintete egyre-másra Friede után kutatott, s végül nem tudta megállni, kibukott belőle a kérdés, hogy nem üdvözölheti-e Friede von Dörlach kisasszonyt is.

– Elment itthonról, aligha ér haza ebéd előtt – felelt az apja.

Ursula megint megpróbálta bevonni a férfit valami beszélgetésbe, de az nem mutatott hajlandóságot. Keserű csalódás töltötte el a szívét, amiért nem találkozhat Friedével. Most érezte csak, mennyire vágyott erre. A látogatás kötelező idejét letöltve, lesújtatlan búcsúzott vendéglátóitól.

A tejeskamra előtt baktatva aztán zaklatott szívvel lépett oda a nyitott ablakhoz.

– Kaphatnék-e egy pohár tej, Wengerliné asszony? – kérdezte.

– Jesszus, a méltóságos úr! – fordult felé az asszonyság. – Isten hozta! Hát ilyen korán tetszett átjönni? Hisz akkor nem is találkozott a Friede kisasszonnyal!

– Nem, a méltóságos kisasszony sajnos nincs idehaza.

Wengerliné egy pohár tejet nyújtott át a nyitott ablakon.

– A Dingelhuberhez ment, azzal volt valami megbeszélni valója. Szomorú lesz ő is, hogy nem láthatta a méltóságos urat.

– Úgy? A Dingelhuberhez? Gondolom, a szomszédjuk... – puhatolózott Lersen.

– Kathrein örege, az a Dingelhuber. Amott van a földje, odafönn... lássa a méltóságos úr, az a kicsi ház balra a dombon! – És pontosan megmutatta Larsnek, hol is laknak Dingelhuberék.

A fiatalember gyorsan kiitta a tejét, és elsietett, Wengerliné elgondolkozva nézett utána. Lersen átvágott az erdőn, fel a hegyoldalba,

egyenesen Dingelhuberék háza felé. Félig-meddig a saját akarata ellenére cselekedett. A vágy, mely hajtotta, egyszerűen erősebb volt az akaratánál.

Égő szemmel pásztázta a messzeséget, kereste a fák között megbújó házat. Az erdő szélén megállt. Tágas tisztás feküdt előtte, túlvégén a Dingelhuber-tanyával. Innen beláthatta az utat, amelyen Friede hazafelé igyekszik majd.

És már jött is! Ralf ragyogó szemekkel bámulta domboldalon könnyű, kecses léptekkel lefelé siető karcsú leányt. A mellkasa megemelkedett, ahogy föl szabadult, mély lélegzetet vett. „Friede! Ő maga a béke!” – mondta magában, s csodálatos megkönnyebbülés töltötte el a szívét. Nyugtalanságát mintha eltörölték volna, egy csapásra teljes bizonyossággal érezte, hogy sorsfordulót élt át. Nem tudta, mi az az új, ami ezután következik, de abban biztos volt, hogy a lány ezentúl része a sorsának. Aránylag nyugodtan sikerült elébe állnia, mikor az erdei útra ért. És amikor a lány meglátta őt, és üdvözölte, olyan boldogság áradt szét benne, mint amit hosszú, hosszú évek óta nem érzett már.

– Jó napot, méltóságos kisasszony!

– Jó napot, Lersen úr!

– A családjánál vizitáltam az imént, de kegyedet sajnos nem találtam otthon.

A lány arcát enyhe pír öntötte el.

– Dolgom volt odafönt a Dingelhuberéknál.

– Tudom, megmonda Wengerliné asszony. Erre fölsétáltam ide abban a reményben, hogy talán jó napot kívánhatok kegyednek. Elkísérhetem legalább a kastélyba vezető útig?

– Hogyne – felelte a lány egyszerűen, bár a szíve összevissza kalimpált.

– Tartozik még nekem egy „Isten hozott”-tal – ütött meg tréfálkozó hangot a férfi. – A húga már az első nap megtisztelt vele.

– Ursula? – kérdezte a lány, és látszott rajta, hogy meglepődött.

– Ő bizony. Alighogy beköltöztem, ő már elsétált a kastély előtt, és üdvözölt. Kegyed ezt még nem tette meg, de azt hiszem, hogy őszintén nem is volna rá képes. Biztosan fájdalmat okoz kegyednek, hogy egy idegen lakik Solitüdében.

– Ó, nem, a fájdalomon rég túl vagyok már! – tiltakozott Friede. – Inkább örülök, hogy otthonra talált a kastélyban. Isten hozta hát!

– Nem csak udvariasságból mondja?

Friede olyan mozdulatot tett, mintha a táj szépségére akarná föl-hívni beszélgetőpartnere figyelmét.

– Errefelé hamar leszokik az ember az üres szólamokról. Aki állandó kapcsolatban áll a természettel, az mellőzi a formáságokat.

– És annak miért örül, hogy otthonra találtam a Solitüde-kastélyban? – nézett rá kutató pillantással Ralf.

Friede hirtelen elpirult, s ez olyan kellemesen érintette a férfit, mintha gyöngéd kezek simítottak volna végig a homlokán.

– Csak azért, mert... mert azt mondta, hogy évek óta nincsen otthona, és... és mert azt hiszem, hogy jó, kezekbe került a kastély.

– Remélem, hogy ezt majd be is bizonyíthatom kegyednek. Kérem, jöjjön el körülnézni, csak hogy meggyőződhesen róla, valóban a kellő gondossággal és hozzáértéssel történt-e a felújítás. Először a kegyed véleményét kell megkérdeznem a látogatásról, még mielőtt a hozzátartozóit meghívnam. Mert ha fájdalmas volna eljönnie a kastélyba, akkor az édesapját és a húgát sem fogom erre kérni.

A lány egy pillanatig habozott, aztán így felelt:

– Nem fájdalmas... hisz mondtam, ezen már túl vagyok. Az ember ne akarjon túl kíméletes lenni magával. Egy kis elszántsággal a legnagyobb nehézségeket is le lehet küzdeni. Ha apám és a húgom elfogadják a meghívását, én is szívesen eljövök. Nagyon érdekel, hogyan rendezte be a kastélyt.

– Remélem, a megelégedésére szolgál majd. Dörlach úr viszontlátogatását úgyis a napokban várom, akkor meg fogom kérni, hogy a lányaival együtt látogasson el hozzám.

Megérkeztek a kereszttúra, ahol a Solitüdéhez vezető út elágazott, Friede megállt, és kezet nyújtott.

– Itt elválnak útjaink, Lersen úr.

Ralf nem mert ellenkezni. Melegen megszorította a lány kezét.

– A mihamarabbi viszontlátásra, méltóságos kisasszony! – felelt gyöngéden.

Friede barátságos biccentéssel elköszönt, és elsietett. A férfi hosszsan nézett utána, és mélyen fölsóhajtott.

Két nap múlva Dörlach úr viszonzta az új szomszéd vizitjét Lersen fölhasználta az alkalmat, és lányaival együtt meghívta a férfit következő szerdára a kastélyba teázni.

V.

Ralf Lersen utasította a személyzetet, hogy az egyik szalonban terítsenek teára. Maga hozott egy szép rózsacsokrot a kertből, s elrendezte egy kristály vázába teázóasztalon. A szakácsnőnek teasüteményt kellett sütnie a hölgyek számára, az urakat pedig egy tákcára való ízletes szendvics várta. Minden készen állt a vendégek fogadására, s a kastély ura türelmetlenül járkált föl-alá, és szidta magát, amiért anynyira izgatja a várakozás.

Dörlach úr és a két lánya végre föltűnt a kertkapu előtt. A ház ura udvariasan elébük sietett az előcsarnokba. Szeme boldogan fölragyogott, amikor megpillantotta Friedét. Tiszta fényből szótt mennyei jelenségnek tűnt a lány, mintha saját nevének allegóriája volna.

Az inas elvette Dörlach úr kabátját és kalapját, a házigazda pedig a hölgyeknek segédkezett. Aztán a szalonba vezette vendégeit. Ursula kecses mozdulattal sarkon perdült.

– Nahát, milyen különös, Lersen úr! Itt igazán otthon érzem magam! Persze, ez a szoba be volt rendezve, amikor ön megvette a kastélyt. És úgy is maradt... valóban, teljesen a régi!

Vizsgálódva tekintett körül, aztán váratlanul elhúzta a száját, és megállt a két ablak közötti keskeny falrész előtt.

– Nem, mégsem. Itt mégis változott valami! – és bájosan duzzogó arccal nézett Lersenre.

A férfi egy kényelmes fotelra mutatva hellyel kínálta Friedét, aztán a másik lányhoz fordult udvariasan.

– Mire gondol, méltóságos kisasszony?

– Innen hiányzik egy kép. Tudja, az volt a kedvenc képem... a gyöngyosoros dáma! Papa mindig azt mondta, rám hasonlít. Aztán egy szakértő megállapította, hogy Maintenon portréja. Nekem leginkább az a csodálatos gyöngyosor tetszett rajta. Istenkém, de kár, hogy már nem lóg itt! Ön vetette le, Lersen úr?

Friede titkon figyelte a férfit, mialatt a húga beszélt, és észrevette, ahogy elsápad, s az arca hirtelen elkomorul. Valami bánthatta Ursula szavaiban...

– Igen, utasítást adtam, hogy vegyék le – vágta rá meglepő keményen.

Ursula csábítóan mosolygott.

– Jaj, de kár! Miért száműzte szegény gyöngysoros dámát?

– Épp amiatt. Gyűlölöm a gyöngyöket – mondta rekedten a férfi, és elkínzott pillantása Friedére tévedt.

– Micsoda barbár ön, Lersen úr! – incselkedett Ursula. – És ha nagyon szépen kérem, hogy akassza ki megint? Annyira szeretem ezt a gyöngysoros dámát! – mondta gyöngéd, behízelt hangon.

Lersen feszesen kihúzta magát, s Friede látra, hogy küzd gyötrelmes indulatával. A hangja azonban nyugodtan csengett megint.

– Bocsásson meg, méltóságos kisasszony, de nem teljesíthetem a kérését. Nagyon taszít az a kép... rossz emlékeket ébreszt bennem. De ha kegyed annyira szereti, kérem, fogadja el tőlem ajándékba.

Ursula szeme diadalittasan csillant föl. Azt hitte, vonzereje ellenállhatatlan hatásának köszönheti az ajándékot. Kacér pillantást vetett Lersenre.

– Gondolja, hogy elfogadhatom? – kérdezte mosolyogva.

– Nagyon kérem, kisasszony! Nálam csak kárba vész. Mindenkinek jobb, ha kegyedhez kerül.

– Papa, szerinted elfogadhatom? – kacérkodott bájosan Ursula.

– Nos, ha már Lersen úr nem akarja megtartani, olyan kedves, hogy fölajánlja neked, nyugodtan elfogadhatod, mint emléket a kastélyból.

Ursula kecses mozdulattal nyújtotta kezét a fiatalembernek.

– Akkor hát... hálásan köszönöm!

Lersen meghajtotta magát.

– Holnap reggel átküldetem kegyednek, méltóságos kisasszony.

Ursula erre olyan tüzes pillantással felelt, hogy a férfi egészen megrémült, és azon kezdett töprengeni, vajon ajándéka okot adhatott-e ekkora érzelmekre. Ő valóban csak a képtől akart szabadulni, mivel a portré hölgyének kecses nyakát ékesítő gyöngysor életének kudarcára emlékeztette. Ám Ursula incselkedően bizalmas viselkedéssel tüntette

ki ezután. Szüntelenül arra célozgatott, hogy olykor-olykor összetalálkoztak az erdőben.

– A rokon lelkek, ugyebár... – kacsintott csibészesen a férfitra.

Friede nyugodt, büszke arckifejezéssel hallgatta. De szíve mélyén reszketve figyelte Lersent, hogyan reagál a húga ostromára. És megmagyarázhatatlan megkönnyebbülést érzett azt látván, hogy a férfit teljesen hidegen hagyja Ursula tolakodó bizalmaskodása, és annyira tartózkodóan viselkedik vele, amennyire csak teheti anélkül, hogy megsértené. Lehetőleg még azt is kerülte, hogy Ursulához intézze a szót. Most is Friedéhez fordulva szólalt meg:

– Méltóságos kisasszony, ha kegyednek is megfelel, még a tea előtt megmutatnám a kastélyt. Nagyon kíváncsi vagyok, vajon tetszik-e önöknek a berendezés.

Ursula bosszús pillantást vetett a nényjére. Minek terpeszkedik ez itt, hogy Lersen kénytelen legyen tudomást venni a létezéséről?! Persze csak azért fordult hozzá, mert ő az idősebb, udvariasságból.

– Nagyon is megfelel, kedves Lersen úr! – felelte Friede barátságosan.

Ralf Lersen tehát elindult vendégeivel, és végigkalauzolta őket a felújított kastélyon. Sorra járták a szobákat, és Friede arca egyre sápadtabb lett a nagy felindultságtól, mivel viszontlátta a sok szép régi bútort, melyekért annyi könnyet ontott, mikor elkerültek a kastélyból. A régi képeket, melyek mintegy barátként üdvözölték. Minden, de minden ugyanolyan, mint régen, amikor még gondtalan gyermekként szaladgált e falak között. Friede látta mindezt, de szólni nem tudott. Ajkát összeszorítva, kezét görcsösen összekulcsolva próbálta megőrizni önuralmát. Annál hangosabban álmélkodott Ursula és az apja. Ursula úgy ujjongott, mint egy boldog kisgyerek a karácsonyfa alatt. Egy csöpp kétsége sem volt afelől, mindez csak az ő kedvéért történt, neki szánták a meglepetést. Sötét szemét egyre-másra Lersenre ragyogtatta, úgy kérdezgette a férfit, miként sikerült mident visszaszerzenie. Ugyanezt a kérdést olvasta Lersen Friede szeméből is, akinek néma felindultságát mindennél beszédesebbnek érezte. Sápádása, pirulása, szemének könnyes csillogása, kezének remegése épp eleget elárult. Így aztán nem is Ursula szavaira, hanem Friede néma kérdésére válaszolt:

– Méltóságos kisasszony, ön megnevezte azt a kereskedőt, aki megvette a bútorokat. Így sikerült mindent visszavásárolnom, egy-két apróság kivételével.

Ursula ujjongva tapsikolt.

– Milyen elragadó meglepetés! Mennyit fáradozott, Lersen úr!

– Nem volt vele semmi fáradság, úgyszólván magától ment az egész. Remélem, így már otthonosan érzik magukat a kastélyban, és olykor megtisztelnek majd a társaságukkal.

– Ó, nem fogjuk sokat kéretni magunkat, abban biztos lehet! Ugye, papa? A Solitüde-kastély ezentúl különösen nagy vonzerőt fejt ki rám! Csak ne csodálkozzon, Lersen úr, ha azt látja, hogy vágyakozó szívem minduntalan a kastélyhoz húz!

Ursula sokatmondó pillantással kísérté szavait. Friede is elkapta ezt a pillantást, és arcába tolult a vér. Kimondhatatlanul kínos volt számára, ahogy Ursula minden női büszkeséget sutba dobva kacérkodik a fiatalemberrel. Mindez Lersen figyelmét sem kerülte el. Úgy érezte, Friede szívébe lát, és pontosan tudja, mit érez a lány.

Ezenközben megérkeztek Friede édesanyjának szobájához. Az ajtaja zárva volt. Lersen nem állt meg előtte, továbbvezette vendégeit. Jelentőségteljes pillantást váltott Friedével, s a lány kiolvasta a tekintetéből, amit nem mondott ki: „Ne aggódj, ezt a szobát nem fogják megszenteltetni.” Friede szíve vadul kalapált. Szerette volna némán, hálásan megszorítani a férfi kezét, de nem tehetett, egy pillantással kellett megelégednie. Ám ez a pillantás gazdagon megjutalmazta Ralfot gyöngéd figyelmességéért.

Sem Ursula, sem az apja nem vette észre ezt a kis közjátékot. Be nyitottak a következő szobába, és Ursula hangosan fölujjongott.

– Jaj, papa, nézd, mama budoárja! Nézd csak... minden pontosan ugyanolyan, mint annak idején! Még a fésülködőasztalkája is itt áll! – És már lépett is be, maga után húzva az apját.

Lersen kihasználta az alkalmat, s visszatartotta Friedét.

– Méltóságos kisasszony, kinyitom kegyednek azt a szobát, hogy egyedül megtekinthesse. És aztán meg kell mondania, hogy visszatért-e a kastély lelke. Atyját és a húgát addig továbbvezetem, hogy ne zavarják – mondta csendesesen, és a szomszéd szoba ajtajához lépett. Fordult a kulcs a zárban, és kinyílt az ajtó.

Friede habozott egy kicsit, de aztán ösztönös mozdulattal a kezét nyújtotta Lersennek.

– Ön nagyon jó és figyelmes... köszönöm! – hebegte.

A férfi ajkához emelte a remegő kis kezét.

– Árulja el, haragszik-e, amiért megvásároltam ezeket a holmikát, melyek oly drágák kegyednek?

– Hogy is haragudhatnék – rázta a fejét Friede. – Joga volt megvenni, ha egyszer eladó volt.

– Ne, kérem, ne így fogja föl! Azért vettem meg, mert nem akartam, hogy szétszóródjanak a nagyvilágban. Talán kegyednek is kedvesebb így, hogy itt vannak. És – fűzte hozzá gyorsan, mintha maga előtt akarna mentegetőzni – legalább nem kell azon törnöm a fejem, hogyan rendezzem be a kastélyt.

Friede remegve föllélegzett.

– Valóban kedves gondolat, hogy minden visszakerült ide. Köszönöm!

– Akkor nem volt hiába! Elnyertem a jutalmam! – kiáltotta fojtott hangon a férfi, egy pillanatra megfeledkezve magáról.

Friede arcát forró pír öntötte el. Gyorsan belépett a szobába, és Ralf óvatosan betette mögötte az ajtót. Aztán Dörlach úr és a lánya után sietett, s igyekezett élénken társalogni, hogy elvonja a figyelmüket Friede távollétéről. Pedig nem kellett volna megerőltetnie magát. Apa és lánya szemében annyira jelentéktelen, mellékes személy volt Friede – legalábbis amíg nem akartak valamit kicsikarni tőle –, hogy föl sem tűnt volna nekik a hiánya.

Az emeleti szobák megtekintésével is végeztek, és visszafele jöttek már, amikor az egyik szoba ablakánál megpillantották a lányt. Amikor megfordult, és csatlakozott hozzájuk, Ralf észrevette, hogy föltűnően sápadt. Együtt tértek vissza a szalonba, ahol már várta őket a terített asztal.

– Ha valamelyik hölgy volna olyan szíves, és átvinné a kínálás feladatát, akkor el is bocsáthatnánk az inast – mondta a házigazda, és kérően nézett Friedére. Természetesnek tartotta, hogy az idősebb kisasszony vállalkozik erre a feladatra, és szívesen látta volna Friedét az asztala körül szorgoskodni. De még mielőtt a lány felelhetett volna, Ursula már oda is ugrott a szamovárhoz.

- Magától értetődik, Lersen úr, én majd kiszolgálom önt és a papát!
- Szolgálat az asszony dolga – szavalta Dörlach úr.

Ralf sajnálkozva kereste Friede tekintetét, s a lány bár végtelen szerény volt, ezúttal semmi kétsége nem lehetett, hogy a férfi sokkal szívesebben fogadta volna a teáját az ő kezéből.

Ursula megtöltötte a csészéket, kissé esetlenül körbekínálta a süteményt és a szendvicset, s ezzel elvégzettnek ítélte feladatát. Kecsesen hátradőlt egy fotelben, és cigarettát kért. Lersen megkínálta, tüzet adott neki, aztán megkínálta a nővérét is. Friede azonban köszönettel elutasította.

– Hova gondol, Lersen úr! – kacagott föl gúnyosan Ursula. – Friede nem hódol ilyen bűnös szenvedélyeknek! Ő még a régi időkben él, mikor a dohányzás egy hölgy esetében botránynak számított. És a pénzt is sajnálja rá, az én cigarettáimat is keservesen felszámítja!

Lersen látta, ahogy Friede sápadt arca megremeg. Olyan szívesen hangot adott volna a haragjának, melyet Ursula szavai szítottak benne, de nem tehetett, és akkor sem szólhatott, mikor Dörlach úr így tódította lánya gúnyolódását:

– Hja, bizony, cigarettázni csak a legkecsesebb, legelegánsabb hölgyeknek szabad! Friede jobban is teszi, ha lemond róla.

Ursula valóban szinte túlhangsúlyozottan kecses mozdulatokkal illesztette ajkai közé a cigarettát, és anyira elmerült a kacérkodás művészetében, hogy teljesen megfeledezett a teázóasztalnál vállalt tisztségéről. Friede észrevette, hogy kiürült az urak csészéje. És szó nélkül újratöltötte.

Ralf elgyönyörködött nyugodt, előkelő mozgásában. Mikor átvette tőle a csészéjét, a tekintetük találkozott. Egy pillanatig önfeledten merült egymásba a két szempár. Forró, szinte fájdalmas boldogság hasított Ralf szívébe: kiolvasta a lány pillantásából, hogy ő sem közömbös iránta. De bármennyire boldoggá tette is ez a fölismerés, a következő pillanatban mégis úgy érezte, bünt követ el. Nem, az Isten szerelmére! Friede nem szeretheti őt! Friede nem adhatja neki a szívét, mert akkor csak szenvedés vár rá! Hiszen ő nem szabad, hozzá van kötve egy nőhöz, ahhoz a másikhoz, aki megmérgezte az életét, aki szégyent hozott a nevére, és megfosztotta a becsületétől. Ő maga ugyan ártatlan volt ebben, és meg is szakított minden kapcsolatot ezzel

a nővel, örökre elvált tőle már hosszú évekkel ezelőtt. De törvényesen még mindig a felesége, az ő nevét viseli, tehát változatlanul egymáshoz vannak láncolva.

Gyötrelmes gondolatai fölzaklatták a férfit, de fegyelmezte magát, és semmit nem árult el az arca. Friede közben visszaült a helyére. Az ő szíve is háborgott, mióta a férfi olyan önfeledten nézett a szemébe. Magába mélyedve ült, nem mert fölpillantani. Ám a szívében harangok zúgtak: „Szeretem... szeretem... és ő is szeret engem!” Mintha elsüllyedt volna körülötte a világ, s ködös álomban hallotta volna apja és húga hangját.

Felóra múlva Dörlach úr búcsúzkodni kezdett. Lersen fölajánlotta, hogy hazaviteti őket az autóján, de ezt a szívességet egyhangúlag visszautasították. Ursula nevetve mondta, hogy nem akar önnön szívében túlzó vágyakat ébreszteni, Dörlach úr úgy vélte, szüksége van egy kis testmozgásra, Friede pedig egyszerűen megköszönte, de egyben elhárította az ajánlkózást.

Lersen egy kis darabon még elkísérte őket, aztán visszafordult. Ursula egész úton arról fecsegett, hogy a férfi bizonyára leendő feleségére gondolt a kastély berendezésekor.

– Hisz különben mi szüksége volna öltözőszobára és budoárra? Biztos vagyok benne, hogy nősülni akar... különben bele is halna itt az unalomba! Mit szólsz, papa, ugye nem szabad egy ilyen lehetőséget elszalasztani?

– Igazad van, Ursulácskám – vágta rá vidáman az öregúr.

VI.

Ralf Lersen a gondolataiba mélyedve visszaballagott a kastélyba. A dolgozószobájába ment, és egy darabig nyugtalanul járkált föl-alá. Végül leült az íróasztalhoz, levélpapírt vett maga elő, és rövid töprengés után nekilátott az írásnak:

„Tisztelt Tanácsos úr!

Évek óta nem adtam hírt magamról a hivatalos levelezésünktől eltekintve. Ezért a bocsánatát kérem. Ez idő alatt nem voltam abban a

helyzetben, hogy a múltammal foglalkozhattam volna. Üzleti jellegű leveleimből értesülhetett arról, hogy még élek. Mint egy negyedéve megint német földön tartózkodom. Önnek, atyai jó barátomnak vallottam meg egyedül, milyen szörnyű sorscsapás kényszerített elhagyni a hazámat. Akkor azt is mondtam, hogy sosem szándékozom visszatérni, de a honvágy erősebbnek bizonyult az elhatározásomnál. Megvettem egy kis barokk kastélyt, mely a bajor hegyek közt bújik meg, távol a világ zajától, meglehetősen eldugott helyen. A neve: Solitüde. Magányt kerestem itt és békét, mert a szörnyű eset óta sehol a világban nem találtam nyugalmat.

Mostani levelem legfőbb oka egy kérés: közölje velem, kérem, hol tartózkodik pillanatnyilag Jutta Lersen. Ne higgye, hogy erre a kérésre személyes érdeklődés indít. Számomra halott az a személy, aki – sajnos még mindig – a nevemet viseli. Csak éppen megeshet, hogy egy kéréssel szeretnék hozzá fordulni. Ugyanazzal a kéréssel, mint annak idején, különválásunk előtt is, hogy egyezzen bele törvényes válásunkba, a valóságos ok megnevezése nélkül. Sajnos tartok tőle, hogy a válasza ma is elutasító lesz. De mégis, majd tíz év eltelt azóta, és az a gondolatom, támadt, hogy ez a tíz év őt sem hagyta érintetlenül. Talán van rá esély, hogy az ő gondolkodása is megváltozott.

Kedves, nagyra becsült barátom, az én életemben olyan új körülmény lépett föl, mióta visszatértem a hazámba, amely arra indít, hogy az eddiginél sokkal inkább törekedjem törvényes szabadságomra. Ezért kérem Öntől Jutta Lersen címét. Hisz az évek során mindig Ön folyósította neki az általam megszabott tartásdíjat, így ismerheti a lakhelyét. Kérem, tehát, közölje velem is. Utolsó kísérletet akarok tenni. Személyesen fölkeresem őt, tárgyalni akarok vele. Most már lesz erőm hozzá. És ha Ön egyszer felénk vetődne, azt hiszem, most már képes volnék a szemébe nézni, bár a szégyenemmel még ma is a magányt keresem, és nem tudnék olyan emberekkel találkozni, akik a korábbi köreimhez tartoznak.

Kedves, nagyra becsült barátom, még egyszer kérem, hogy mihamarabb válaszoljon kérdéseimre. Üdvözli hűségese barátja:

Ralf Lersen”

A kész levelet eltolta magától, és égő szemmel bámult maga elé. Sokáig ült így, míg sötétedni nem kezdett. Végül melyet sóhajtvá fölkel, borítékba tette és megcímezte a levelet.

A nyugtalanság újra kiűzte a szabadba, és addigi bolyongott céltalanul az erdőben, míg a fáradság erőt nem vett rajta. Akkor végre visszament a kastélyba, és lepihent.

Schröter igazságügyi tanácsos a reggeli postával kapta meg Lersen levelét. Meglepetten pillantott az ismerős kézírásra. Föltépte a borítékot, s megnézte az aláírást.

– Valóban Ralf Lersen! – motyogta maga elé, és élénk érdeklődéssel olvasni kezdte az írást. Ezernyi sürgős teendője volt ugyan, de mindent félretéve nekiült a válasz megírásának.

Válaszlevelet egy csodaszép júniusi reggelen kapta meg Ralf Lersen. Korán kelt föl, mint mindig, s épp a reggelineél ült. A tanácsos levelén kívül csak néhány újságja érkezett. Általában kevés levelet kapott, jobbra csak üzleti jellegűeket. Izgatottan kapott hát a boríték után, melyen atyai barátjának nevét olvashatta. Ez állt benne:

„Kedves Ralf barátom!

Rég nem örvendeztetett meg így semmilyen esemény, mint az Ön kedves levele ma reggel. Boldoggá tesz, hogy megtalálta a hazájába visszavezető utat. Elutazása óta – csaknem tíz éve! – sajnos sok minden megváltozott idehaza, és azok a dolgok, melyeket hajdan oly igen fontosnak tartottunk, kiszorultak az érdeklődésből a sokkalta nagyobb bajok és szükségek folytán. Az Ön egykori afférja is sokat veszített jelentőségéből, és balgaság volna, ha továbbra is száműzetésre kárhoztatná magát miatta. De jól ismerem rendkívül szigorú elveit a becsületről, és semmiképp nem akarom siettetni. Annak viszont szívből örülök, hogy Önt, kedves barátom, megint német földön tudhatom.

De levelének tartalmára visszatérve, olyasmit olvastam ki sorai közül, ami új reménységgel kecsegtet életében. Végtelenül örülnék, ha újra örömet tudna találni az életben. Vérbeli agglegény voltam mindig, de így, életem vége felé járva bizvást mondhatom, barátom: nem jó az embernek egyedül lennie. És még boldogabban üdvözölhetném

az Ön új reménysegeit, ha szabadnak tudhatnám attól a méltatlan béklyótól, melytől mindeddig nem mert szabadulni, mivel a becsületszava kötötte. Ma azonban azt tanácsolom Önnek, hogy ha valóban ettől függ a boldogsága, akkor szabaduljon meg tőle – bármi áron! Ha Jutta von Lersen nem hajlandó valami kitalált ürüggyel elválni Öntől, akkor mondja meg neki, hogy közhírré fogja tenni a valódi okot. Tudom, hogy becsületszavát adta, és tudom, hogy még ma is tartja magát ehhez, de, kedves barátom, az embernek önmagával szemben is vannak kötelességei! Remélem, erről a kérdésről még személyesen is tárgyalhatunk, mivel elhatároztam, hogy igen hamar rajtaütök az Ön erdei menedékén. Amúgy is jó néhány napja kacsingatok már az útitáskáimra és a menetrendre; ideje volna legalább pár napra szabadulnom a hivatal nyűgétől, és élvezni kicsit a friss levegőt. Ezt pedig miért ne tehetném épp a csodálatos bajor hegyvidéken? Előre örülök a viszontlátásnak, és remélem, hogy nem egy megtört embert fogok találni. A szerencsétlenség meghajlíthat ugyan, de megtörni alatta nem szabad. Az Ön szerencsétlensége pedig még csak nem is az Ön hibája volt.

De térjünk rá végre Jutta Lersenre. Időről időre jelentkezik nálam a tartásdíj miatt. Mint tudja, annak idején New Yorkba költözött unokatestvéréhez, Gertrud Gorlanhoz, aki ott ment férjhez. Egy idő után Bostonba települt át az egész család, Mr. Gorlan korai halála után úgy fél évvel Jutta Lersen megint jelentkezett. Unokanővérevel íratta meg a levelet, amelyből kiderült, hogy egy sérülés miatt a keze alkalmatlanná vált az írásra, ezért az unokanővére fogja ezután a levelezését intézni. Azóta ő csak aláírni szokta a leveleket. Március elején a floridai St. Augustine-fürdőre mentek, oda kellett irányítanom a tartásdíjat is. Két hétre rá azonban új utasítást kaptam, miszerint a pénzt ezután Tallahassee-be, Florida fővárosába küldjem. Jutta Lersen pillanatnyilag itt lakik, egy bizonyos Mrs. Fane házában, a Park utcában.

Ennyit tudok segíteni Önnek, kedves barátom, és ezzel zárom soraimat, szívélyes üdvözlettel, meleg kézszerítással:

öreg barátja. Schröter”

Ralf Lersen elmerengve tartotta kezében a levelet. Mélyen meghatotta a régi barátja írása, és megmozdított benne valamit. Hát nincs

igaza a tanácsosnak? Nem volna joga bármi áron ledobni méltatlan láncait. Lehet-e másra inkább tekintettel, mint kedvese békéjére, boldogságára? És az önmagával szembeni kötelességek? Hisz ezekre egész idő alatt nem is gondolt. Köteles-e még több áldozatot hozni egy fantomnak, egy névnek, amely valaha tiszteletben állt, de most már szinte teljes feledésbe merült? Hiszen igaz, becsületszavát adta. Ez alól senki más nem mentheti föl, csak az az ember, akinek adta. Ha most elmenne hozzá, ha mindent elmagyarázna, és megkérné a férfit, hogy oldozza föl az ígérete alól... talán hallgatna rá. Ha másképp nem szabadulhat a feleségétől, el is megy hozzá, inkább, mint hogy Friede boldogságát föláldozza. De először még megpróbálja Juttát meggyőzni. Ezt pedig csak személyesen teheti. Levéllel nem érne el semmit. Floridába kell hát utaznia. Nem engedheti többé, hogy kénye-kedve szerint dobálja a sors a más bűne miatt! Most már nemcsak az ő boldogságáról van szó, de arról az emberről is, akit legjobban szeret a világon. Milyen jelentéktelennek tűnik ehhez képest az az érzelem, mely valaha Jutta Dumont-hoz fűzte! Amióta először Friede szemébe nézett, szent láng lobog a szívében, mely egész lényét áthatja!

VII.

Dörlach úr az ebédnél kijelentette, hogy okvetlenül Münchenbe kell utaznia két napra. Levelet kapott barátjától, aki átutazóban lesz a városban, és szeretne vele is találkozni.

– Ragaszkodom hozzá, hogy rendelkezésemre bocsásd a pénzt erre az útra, szükségem van egy kis kikapcsolódásra!

Friede ellenvetés nélkül odaadta a szükséges összeget. Nem akart minden örömet megtagadni az apjától. Persze Ursula is szerette volna elkísérni, de az öreg minden különösebb magyarázat nélkül közölte vele, hogy nem viheti magával.

Egyedül utazott el Münchenbe. Találkozott is régi barátjával, von Bingen úrral, aki a Külügyminisztériumban szolgált Berlinben. Kedélyes borozgatás közben Dörlach elmesélte neki, hogy eladta a Solitüde-kastélyt egy bizonyos Lersen úrnak. Von Bingen fölfigyelt.

– Lersen? Csak nem az a von Lersen báró, aki attasévolt valaha Rómában?

– Nem – rázta a fejét Dörlach úr. – Ezt egyszerűen csak Lersennek hívják.

– Hm, pedig már azt hittem, hogy arról a Lersen báróról van szó, akinek az a csúf ügye volt akkoriban. Gyalázatos egy história... csalás, hazaárulás, miegymás. Még jó, hogy nem ő az! De nagy kár, hogy meg kellett válnod a kastélytól! Azok voltak csak a szép idők, amikor együtt mulattunk ott.

Dörlach úr keserveset sóhajtott.

– Hova tűnt az a rengeteg napfény és kacagás? Jobb, ha nem is gondolok rá, öreg barátom!

– Talán rosszul mennek a dolgok, Dörlach?

– Nyomorúságosan! Egy kunyhóban szorongunk a lányaimmal, az egyik régi majorságunkban. Úgy élünk, mint a parasztok. Pedig szívesen meghívnálak, hogy nézz be hozzánk hazafelé, de nem merem. Tényleg nem élünk jobban, mint egy paraszt.

Von Bingen vállat vont.

– Állítólag manapság azok élnek a legjobban. Hidd el, öregem, ránk, hivatalnokokra is szörnyen szűkös idők járnak! Ha nem volna olyan nagy szükségem egy kis kikapcsolódásra, bizony nem is utazgatnék. Egy kis faluba szeretnék költözni pár hétre, a tiroli határnál. Jól kipihenném magam, és végre megint megtömhethném a bendőmet igazi falusi tejjel, vajjal, tojással. Ezt nálunk Berlinben már csak a legendákból ismerik!

Dörlach úrban hirtelen kétség támadt, hogy talán nem is él olyan nagyon rosszul, mint gondolta. Tejben, vajban, tojásban legalábbis biztosan nem szenved hiányt. Kihúzta magát, és határozottan így szólt barátjához:

– Hát, ha csak friss levegőre vágyol, Bingen, erdőket és hegyeket igazán találsz nálunk is. Nézz be hozzánk legalább egy-két napra hazafelé! Valósággal újjáéledek a gondolattól, hogy még én is kínálhatok valamit egy régi jó barátoknak!

– Jól van – nevetett Bingen, és kezét nyújtott. – Úgyis szívesen megnéznem a lányaidat. Az idősebb már akkor is nagy lány volt,

mikor utoljára jártam nálatok... a második feleséged halála előtt. Emlékszem rá, igazi szépségnek ígérkezett.

– Hja, Friedere gondolsz, az első feleségemtől! Igen, azt hiszem, egész csinos... Hanem a kisebbik, Ursula... no, majd meglátod a saját szemeddel! Napról napra jobban hasonlít az anyjára.

– Akkor valódi szépség lehet!

Büszke mosoly játszott Dörlach úr arcán.

– Ahogy mondd, barátom!

– Jól van, no. Mindenképpen eljövök. Három héten belül ott leszek nálatok. Hisz ha sejtettem volna... kár volt idecitálnom téged Münchenbe erre a nyúlfarknyi időre.

– Sose bánd, nagy jót tettél velem! Majd elepedtem már, hogy egy kis nagyvárosi levegőt szívhassak! Vidéken teljesen elfásul az ember.

– No, ez nemigen látszik meg rajtad! A teringtét, hisz te még mindig ugyanaz a fess Dörlach vagy, aki csak úgy tiport a lányszíveken! Szerintem megtehetnéd még ma is, az ősz hajad ellenére. Mit szólnál hozzá, ha kipróbálnánk ma este?

Dörlach cinkosan ránevetett régi cimborájára.

– Hát... egyszer élünk, öregem, ilyen fiatalok sem leszünk többet!

A két öregúr fölöttébb víg estét töltött Münchenben, másnap pedig búcsút vettek egymástól a pályaudvaron. Csaknem egy időben indult a vonatjuk. Bingen még egyszer megígérte, hogy hazafelé úton okvetlen benéz a majorságba. Dörlach, kis kiruccanásából hazatérve, még az eddiginél is keservesebben sóhajtozott azon, milyen örömtelen az élete.

– Útban hazafelé Bingen barátom meglátogat bennünket. Meghívtam ide egy-két napra. Remélem, vendégszerető fogadtatásban részesíted – mondta idősebb lányának figyelmeztetőleg.

Friede, aki jól ismerte apja túlzóan nagyvonalú vendégszeretétét, bizony egy kicsit megijedt.

– Von Bingen úrnak csalódást jelentenek majd szerény körülményeink, apám. Biztos azt hiszi, hogy most is ugyanúgy fogadhatjuk, mint annak idején a kastélyban.

– Emiatt ne aggódj? Mindent elmondtam neki arról, hogyan élünk itt. Mégis szívesen jön... előre örül a friss tejnek, vajnak, tojásnak.

Friede föllélegzett.

– Nos, azzal valóban bőven szolgálhatunk, és ha Bingen úr ilyesmire vágyik, akkor tárt karokkal fogadom, már csak a te kedvedért is!
– Bizony rám fér egy kis változatosság, itt csak megkeseredni lehet!

Friede elengedte a füle mellett a szemrehányást, megszokta már apja örökös zsörtölődését. Szó nélkül visszatért a munkájához. Ezekben a napokban szívébe rejtette mélységes boldogságát, és a feladatainak szentelte minden figyelmét.

Ursula ellenben szüntelenül a kastély körül lézengett – mindhiába. Egyre idegesebb, lehangoltabb lett. Rosszkedvét azonban mintha elfűjták volna, mikor egy szép napon Lersen sofőrje érkezett Dörlachhoz ura üzenetével, így szólt a rövid levél.

„Mélyen tisztelt von Dörlach úr!

Nagyon megörvendeztetne, ha holnap leányaival együtt megtisztelné a Solitüde-kastélyt. Kedves vendégem van tegnap óta, boldogult atyám jó barátja, Schröter igazságügyi tanácsos úr. Néhány napig megosztja velem magányomat, és szívesen mégismerkedne szomszédaimmal is. Remélem, elfogadják meghívásomat? Ebben az esetben autóm a rendelkezésükre áll. Üdvözlöm kedves leányait, alázatos szolgáljuk:

Ralf Lersen”

Ursula az apja nyakába ugrott örömeiben.

– Végre-valahára! Már tényleg azt hittem, hogy semmivel sem lehet előcsalogatni a barlangjából! Végre egy reménysugár, hála Istennek!

Friede titkolt örömmel, szó nélkül vette tudomásul a meghívást. Azóta nem találkozott Lersennel, de gondolatai szüntelenül a Solitüde-kastély körül jártak, s vágyakozása sokkalta szenvedélyesebb volt, mint a húgáé. Nyugtalanul várta a másnapot.

Éjszaka vihar söpört át a vidéken, s kissé megtépázta, de föl is frissítette a természetet.

Gyönyörű napra ébredtek, Ralf délelőtt átküldte a kocsit a major-ságba, hogy Dörlachék rendelkezésére álljon. A vendégek érkezéséig a dolgozószobájában üldögélt atyai jó barátjával. Már túl voltak egy hosszú, komoly megbeszélésen, s most némán bámultak cigarettájuk füstjébe. Végre megszólalt Schröter tanácsos úr.

– A dolgok jelenlegi állásánál, kedves Ralfom, magam is a legokosabbnak látom, ha személyesen utazik Floridába tárgyalni a feleségével. Ilyen kényes ügyet nem lehet levélben elintézni, főként, hogy Jutta asszony, mint említettem, nem is maga írja már a leveleit, hanem a kuzinjának diktálja.

– Úgy emlékszem, ez az unokanővér egy amerikai szerkesztőhöz, Mr. Gorlanhoz ment feleségül, röviddel az előtt, hogy megismertem Juttát – nézett rá kérdően Lersen.

– Pontosan. Úgy tűnik, a két hölgy Gorlan halála óta abból a tartásdíjból él, amit ön fizet a feleségének. Legalábbis Jutta asszony bizonyosan rá van utalva erre a pénzre.

Lersen elhárító kézmozdulatot tett.

– Eszemben sincs megvonni tőle, ha elválunk. Ha kívánja, meg is emelem.

– Csak semmi elhamarkodott ígéret! Épp elég gavalléros summa az így is. Én az ön helyében nem sietnék úgy az engedményekkel. Gondolja csak meg, ha hajlandó lesz is valami ürüggyel elválni... de ön hogy szabadul meg a becsületén esett folttól? Azt mondja, szereti Friede von Dörlachot, és mindent meg akar tenni azért, hogy szabad emberként állhasson elébe. Az ám, de felteszem, hogy kifogástalan is szeretne lenni a jövődöbelije szemében. És ha nem tárja fel az igazságot, akkor hogyan tisztázza magát a bűnösség alól?

Lersen megdörzsölte a homlokát.

– Épp ezért szeretnék vele személyesen tárgyalni, pontosan el kell mondania, hogyan játszódtott le az egész ügy. Annak idején, amikor elváltak útjaink, ezt még nem tehettem meg, mivel nagy veszélybe került volna. Pontosan tudta, hogy ha el akarja kerülni a felelősségre vonást, akkor meg kell akadályoznia, hogy az igazság nyilvánosságra kerüljön. Ez az erkölcsi romlottság volt az, ami a szerelemnek még az írmagját is kiirtotta belőlem! Arra játszott, hogy nem szabadulhatok meg tőle, ha csak le nem leplezem, ezt pedig nem tehettem meg, mivel köt a becsületszó. Most azonban teljes biztonságban van odaát, Amerikában, és különben is az egész ügy elvesztette fontosságát. Most már talán hajlandó lesz írásos vallomást adni nekem, föltehetőleg egy tekintélyes összeg ellenében. Nála ugyanis minden megvá-

sárolható. Ha pedig a kezemben lesz a vallomás, megmutatom annak személynek, akinek annak idején a becsületszavamat adtam.

– Ez már mindjárt más, kedves barátom! – bölintott helyeslően a tanácsos. – Látom, többé nem akarja a bűnbak szerepét játszani. Örülök, hogy végre elszánta magát a kemény föllépésre. Bejelenti előre az érkezését?

– Nem, jobb szeretnék váratlanul elébe állni, hogy ne legyen ideje új ravaszságokat kieszelni.

– Hát akkor sok szerencsét! Bevallom, nagyon kíváncsi vagyok arra az ifjú hölgyre, akinek újult életkedvét köszönheti!

Lersen arca fölragyogott.

– Pillanatokon belül meg kell érkezniük. De kérem, ne felejtse, hogy itt egyszerűen csak Lersennek ismernek.

– Megjegyeztem.

Pár percre rá begördült az autó a kastély elé. Lersen a rá mindig jellemző lovagiassággal fogadta vendégeit, s összeismertette őket Schröter tanácsossal. Az idős úr figyelmesen megnézte magának a két kisasszonyt, s végül mosolyogva hajolt meg Friede előtt.

– Abból ítélve, amit Lersen úr mesélt a szomszédairól, csak kegyed lehet Friede von Dörlach.

Friede kissé elpirult, meghajtotta a fejét, és finom mosollyal mondta:

– Eltalálta, tanácsos úr!

Az öregúr most Ursula előtt hajolt meg.

– Nem is reméltem, hogy ebben az eldugott kis zugban ennyi fiataloságot és szépséget találok. Öregember létemre lehetek már őszinte, kisasszony.

Ursula önelégülten kacarászott.

– Vonatkoztathatom talán magamra, amit mond, tanácsos úr?

– Bátorkodtam erre célozni, méltóságos kisasszony!

Elcsevegtek még egy darabig, aztán az inas kítárta az ebédlő ajtaját. A tanácsos lovagiasan a karját nyújtotta Ursulának – a házigazda így Friedét vezette asztalhoz. Dörlach úr követte őket.

– Remélem, jól érzi magát, kisasszony? – kérdezte Ralf, csak hogy a lány gyönyörű szemébe nézhessen.

– Köszönöm, igen. Remélem, ön is jól van.

Néhány jelentéktelen szó esett köztük csupán, a két fiatalnak mégis sokkal többet jelentett.

A tanácsos az asztalnál Ursulával társalgott, de a tekintete gyakran tévedt az idősebb lánytestvér felé. Friede elbűvölő volt egyszerű fehér ruhájában. Igaz, a húga ragyogóbb szépséggel büszkélkedhetett, ám a szeméből lelke gazdagsága sugárzott.

A feketét a teraszon szolgálták föl. Ursula túlradóan víg kedvében volt, incselkedett az urakkal, és magára nézve a lehető leghízalgöbben értelmezte azt a ténytet, hogy a tanácsos, akit Lersen szemlátomást nagy tiszteletben tart, kitüntető figyelemmel fordul felé. Nem is mulasztotta el, hogy minél többet kacérkodjon a még igazán délceg, elegáns úriemberrel.

– Hosszabb ideig marad itt, tanácsos úr? – kerdezte mosolyogva.

– Sajnos már csak pár napot, méltóságos kisasszony.

– Milyen kár! Ezen már semmiképp sem lehet változtatni?

– Több okból sem lehet. Egyrészt sürgős hivatali teendőim szólnak Berlinbe, másrészt Lersen úr hosszabb időre bezárni készül a kastélyát.

Erre nemcsak Ursula, de Friede is fölfigyelt.

– Bezárja Solilüdét? – kerdezte nyugtalanul s szinte számonkérően Ursula. – Hogy értsük ezt, tanácsos úr?

Schröter a házigazdára nézett, aki épp Dörlach úrral társalgott.

– Szabad a tervezett utazásáról beszélnem, kedves Ralf?

Lersen bólintott és tekintete a feszülten figyelő Friedére siklott.

– Hogyne, tanácsos úr! – felelte.

– Nos tehát Lersen úr nagyobb utazásra készül a napokban.

Ursula a hamutálcára dobta a cigarettáját, és rámeredt Lersenre, Friede pedig halálosan elsápadt.

– El akar menni, Lersen úr? – kerdezte Ursula elcsukló hangon.

– Úgy van, méltóságos kisasszony – hajtotta meg magát Lersen.

– És... hosszabb időre tervezi?

– Valószínűleg hetekbe telik, mire visszatérhetek.

– Ez aztán a nagy újság, Lersen úr! – kiáltott föl Dörlach, akit szintén kellemetlen meglepetésként ért a hír. – És hová lesz az utazás, ha szabad kérdezmem?

– Floridába.

– Floridába?! – visszhangozta Ursula magas, éles hangon. – Mi-csoda váratlan ötlet!

– Nem az, már régóta terveztem ezt az utazást, csak még a tanácsos úrral akartam megbeszélni.

– Hát így értelmezi ön a letelepedést, kedves, jó Lersen úr? Hisz amikor megvette a kastélyt, arról beszélt, hogy nyugalmat keres!

Lersen izzó tekintete Friede sápadt arcára szegeződött, mintha neki válaszolna.

– Remélem is, hogy megtalálom itt, Dörlach úr, de előbb meg kell tennem még ezt az utat.

Ursula nem tudott napirendre térni a dolog fölött.

– Jóságos ég! De hát mit keres maga Floridában?

– Sokat hallottam Florida szépségéről – felelte Ralf barátságos mosollyal –, valóságos világcsodát lehet ott látni... a vasúti hidat, amely kilencven kilométer hosszan ível a tenger és a floridai országút fölött. Ilyet még nem láttam az utazásaim során, és semmiképp sem szeretném kihagyni.

– De azért visszajön, ugye, Solitudébe? – kérdezte leplezetlen izgalommal Ursula.

A férfi megint elkomolyodott.

– Ha Isten is úgy akarja – felelte, s megint a sápodt Friedére pillantott.

A beszélgetés más irányba terelődött, de a korábbi vidám, oldott hangulat már nem tért vissza. Hiába igyekezett a tanácsos főnntartani a könnyed csevegést, a hangulat érezhetően nyomottá vált. Egyedül Dörlach úr vidult föl az ebédhez iszogatot jó bortól és Schröter tanácsos igyekezete is leginkább nála talált támogatásra.

Lassanként aztán Ursula is visszanyerte lelki egyensúlyát, mivel hallhatta, hogy Lersen csak egy hét múlva akar útnak indulni. Egy hét hosszú idő, addig sok minden történhet, – gondolta. Talán addigra rá tudja venni a férfit, hogy nyilatkozzék. A legrosszabb esetben a búcsúzásakor rögtönöz neki egy ki jelenetet, az majd megoldja a nyelvét. A reménység visszahozta a jókedvét, és a szokott élénkséggel kapcsolódott be a társalgásba.

Egyedül Friede üldögélt továbbra is csöndesen komolyan, de ez csak Lersennek tűnt föl.

VIII.

Von Bingen úr eleget téve öreg cimborája meghívásának Münchenből jövet ellátogatott a majorságba, Dörlach és a lányai vendégszeretően fogadták, és ellátták minden jóval, amit a vidéki élet kínált. Nagyon jól érezte magát, és nem is titkolta, hogy irigyli a barátját.

– Azt hiszem, kedves barátom, nem is tudod, milyen jó dolgod van ebben az eldugott kis zugban! Mindened megvan... Hidd el, boldogan cserélnék veled – jelentette ki a dúsán megrakott reggelizőasztal mellett.

Dörlach azonban hallani sem akart arról, hogy irigylésre méltó helyzetben van. Csak sóhajtozott a nyomorúságos élete fölött, s hogy ráadásul még a lányától kell függenie. Bingen nem állhatta meg, így válaszolt:

– De kedves Dörlachom, ha még a függőség is ilyen kedves, jószágos formában jelenik meg, mint Friede lányod, akkor igazán nincs okod panaszra. Minden ember függőségben él. Ha tudnád, hogy nekem mit kell eltűrnöm a fölötteseimtől! Olyanok is vannak közöttük, akik azelőtt rangban és képzettségben mélyen alattam álltak, de a pénzük révén most magasabb pozícióba jutottak. Ilyenektől függeni sokkalta fájdalmasabb, mint egy kedves, szerető lánytól, ezt elhiheted.

Ám Dörlach úr mégis szörnyen sajnálatraméltónak tartotta magát... holott valójában meg sem tudta volna mondani, miért. Világéletében az, a fajta ember volt, aki ott szeret aratni, ahol nem vetett.

Friede megtett minden tőle telhetőt, hogy Bingen úr minél jobban érezze magát. Ezt el is érte, úgyhogy az öregúr egyre lelkesebben dicsérgette őt az apjának. Csodálta kitartó szorgalmát, gondoskodó jóságát. Ursulával korántsem állt ilyen barátságos viszonyban. Kotnyelesnek, arrogánsnak, mértéktelenül elkényeztetettnek találta a lányt, de erről természetesen hallgatott. Friede ezzel szemben egyértelműen rajongójára talált Bingen úr személyében, bár nagy szerénységében ezt még csak nem is sejtette. Úgy érezte, ő csak a kötelességét teljesíti. Egyébként viszont gyötrelmes nyugtalanság honolt a szívében.

Mióta megtudta, hogy Lersen Floridába utazik, állandóan azon töprengett, mi lehet az utazásának valódi oka. És szüntelenül rettegett, hogy a férfi talán sosem tér vissza. Zaklatott lélekkel várta a búcsú-

látogatást. Ursula is erre készült, és ez annyira türelmetlenné, idegessé tette, hogy alig bírta elviselni apja vendégét, így korántsem a legjobb oldaláról mutatkozott be neki.

Egy vasárnap délelőtt került sor Ralf Lersen búcsúlátogatására. Friede a hársfa alatt varrogatott, amikor hirtelen-váratlan elébe topant a férfi. Nem is hallotta közeledő lépteit, talán mert annyira belemerült a gondolataiba. Ralf egy levelet vett elő a tárcájából, és gyorsan a varrodobozba csúsztatta. Mélyen a lány szemébe nézett, és így szólt:

– Nem akartam eltávozni anélkül, hogy átadjam kegyednek ezt az írást. Mindent megmagyarázok benne, azt is, hogy miért utazom Floridába, és milyen reménység késztet erre az útra. Kérem, ígérje meg, hogy nem olvassa el, míg el nem utaztam! A déli vonattal indulok.

Friede éppolyan sápadt lett, mint a férfi.

– Ígérem, és... Isten önnel! – lehelte, miközben hímzés alá rejtette a levelet.

– Köszönöm, kisasszony. Kérem, olvasás közben gondoljon majd arra, milyen nehéz a szívem amiatt, amit kénytelen vagyok kegyednek bevallani. Nagyon aggódom kegyedért, és könnyörgök, bocsássa meg, hogy fájdalommal kell okoznom!

A lány bátorítóan rámosolygott.

– Felőlem legyen egészen nyugodt!

– Isten óvja, Friede, míg távol leszek!

Több szót nem válthatlak, mivel Ursula, aki nyilvánvalóan meglátta Lersent a verandáról, középük robbant.

– Isten hozta, Lessen úr! – kiáltotta kacéran. – Végre itt láthatjuk megint!

– Most is csak azért jövök, hogy búcsút vehessek.

– Hát komolyan Floridába akar menni? Semmi sem tarthatja itt a Solitüde-kastélyban? – pillogott Ursula epekedően a férfira.

Az mélyet sóhajtott.

– Ha valami itt tarthatna, hát az biztosan a kedves szomszédság volna!

Ursula a rá jellemző könnyed természetességgel bezsebelte a bókot. Már Lersen érkezése előtt is azon töprengett, hogyan maradhatna négyszemközt a férfival. Akkor aztán tudná a módját, hogy szóra

bírja! Nyilatkoznia kell, még mielőtt elutazik! Ursula mindenre el volt szánva. Azt tervezte ki, hogy elkíséri egy darabon Lersent, és akkorra időzíti a végső rohamot.

Ralf a ház ura után érdeklődött.

– Mindjárt itt lesz – felelte Ursula. – Bent van még a házban a barátjával, aki nálunk vendégeskedik, de hamarosan csatlakoznak hozzánk.

Lersen leült egy székre, háttal a háznak, a két lány pedig a vele szemben álló padon foglalt helyet. A közelgő utazásról beszélgettek. Ursula tudni akarta, melyik gőzössel utazik Lersen, és Brémában vagy Hamburgban száll-e hajóra. A férfi udvariasan válaszolgatott. Nemsokára megérkezett a házigazda is, Bingen úr társaságában. Lersen csak akkor vette észre őket, amikor megálltak mellette.

– Ó, kedves Lersen úr, nem is sejtettem, hogy már itt van. Isten hozta! – üdvözölte Dörlach szívélyesen.

Lersen föl pattant... és Bingen úrral találta magát szemközt. A házigazda be akarta mutatni őket egymásnak, de barátja hideg, elutasító hangon közbe szólt:

– Sose fáradj... ismerjük egymást. Csak épp nem vártam, hogy itt fogom viszontlátni Lersen báró urat.

Lersen holtápadt lett. Bingen rideg hangja úgy érte, mint egy pofon.

– Én is hasonlóképpen meg vagyok lepve, Bingen úr – nyögte ki nagy nehezen.

Bingen megőrizte tartózkodó modorát, de botrányt nem akart, úgyhogy hideg udvariassággal folytatta a beszélgetést:

– Ön tehát a Solitüde-kastély új tulajdonosa?

Lersen meghajította magát. Láttá, milyen rémülten néz rá Friede. Házuk vendégének fagyos hangvétele egyikük figyelmét nem kerülhette el.

– Úgy van, Bingen úr, én vettem meg a kastélyt.

– Á, és a kedves neje szintén itt él?

Lersen látta Friede arcán a megrökönyödést, s hogy remegve az asztalba kapaszkodik. A tekintetében fájdalmas kérdés ült.

– A feleségem... nem, ő... Floridában él – hebegte.

Ursula fölugrott a helyéről, aztán magába roskadva visszahuppant. Az arca megkeményedett, gyűlölködő kifejezést öltött. Teljesen össze volt zavarodva. A felesége...? Hát nős ez a Lersen? És Bingen úr bárónak nevezte! De miért bánik vele olyan hidegen, szinte megvetően?

– Ah, Floridában – mondta Bingen egykedvűen, nem is sejtve, milyen megrázkódtatást okozott egyszerű kérdésével.

Lersen minden erejét összeszedve kihúzta magát, tekintete egy pillanatra gyötrelmes fájdalommal pihent meg Friede sápadt arcán. Aztán Dörlach úrhoz fordult, aki meglehetősen tanácstalanul nézett egyik vendégéről a másikra.

– Azért jöttem, hogy búcsút vegyek önöktől, és nem is szeretnék tovább zavarni. Isten áldja, Dörlach úr, méltóságos kisasszony... ajánlom magamat! – Meghajolt Dörlach és Ursula előtt, aztán Friedéhez fordult, és egy ideig némán nézett rá. – Önnek is istenhozádót mondanék, méltóságos kisasszony... – mondta rekedten.

Friede kiegyenesedett, és Lersen felé fordította sápadt arcát.

– Isten áldja... – lehelte, mint egy sóhajt.

Lersen meghajolt és ment. Friede hosszan nézett utána. A férfi tartása megtört volt, járása sem olyan erőteljes, ruganyos, mint máskor. A lány szíve majd megszakadt, szeretett volna utánaaszaladni, és még egyszer, utoljára a szemébe nézni. De nem mozdult. A tudat, hogy Lersen nős, minden lelkierejétől megfosztotta.

Von Bingen meglepetten nézett körül.

– Tisztelt uram és kisasszonyok, attól tartok, én vagyok az oka vendégük hirtelen távozásának. Szemlátomást nem volt elragadtatva attól, hogy engem itt talált. Jó néhány év eltelt azóta, hogy utoljára találkoztunk. De kedves Dörlach, hisz kérdeztem is már Münchenben, hogy nem báró Lersen-e a kastély új ura!

Dörlach zavartan simította ki ősülő haját a homlokából, és feszengve nézett Ursulára, akiről lerítt, hogy nehezen tudja fékezni az indulatait.

– Láthatod, kedves Bingen, mennyire meg vagyunk mindnyájan rökönnyödvé! A Solitüde-kastély vásárlója egyszerűen Lersennek mondta magát. De a legjobban az döbbenett meg, hogy a feleségét kérdezted. Nem is sejtettük, hogy nős. Nekem azt mondta egyedül él.

– Úgy... tehát azt állította? De hisz te is hallhattad imént, hogy a felesége Floridában lakik.

– És ő éppen oda készül. De nekünk egy szóval említette, hogy a feleségéhez megy! Meg aztán éveken át utazgatott. Fölfoghatatlan az egész!

– Nos, minden bizonnyal megvan rá a magyarázat.

– Te is olyan különösen viselkedtél vele, hidegen, elutasítóan, szinte megvetően. Nyilván neked is megvan rá az okod.

Bingen úr a füle tövét vakarta.

– Már Münchenben is tettem rá célzást... De semmi biztosat nem állíthatok... Von Lersen a római követségen volt attasé, és aztán botrányos körülmények között bocsátották el a szolgálatból. Az esetet nem hozták nyilvánosságra, de annyi bizonyos, hogy valami piszkos ügybe keveredett. Tudom, hogy a büntetőeljárást csak egy magas állású személyiség közbenjárására állították le. Egy másik változat szerint Lersenné sem makulátlan az ügyben. Elég az hozzá, hogy Lersen végül eltűnt a színről, és azóta semmit nem lehetett hallani felőle.

– Átkozott egy história! – dohogott hangosan Dörlach úr, és lapos oldalpillantást vetett Ursulára. – Föl nem foghatom... Ez az ember mindig olyan benyomást tett rám, mintha nagyon is kényes volna becsületbeli dolgokban... és most kiderül, hogy kompromittálva van!

Friede ebben a pillanatban görcsösen kihúzta magát. Sápadtan, különösen csillogó szemmel nézett farkasszemet a két férfival.

– Apám, nyugodt lehetsz, Lersen úrnak bizonyosan jó oka volt rá, hogy ne beszéljen nekünk e régi históriáról. S hogy kifogástalan úriember, azért tűzbe tenném a kezem! – jelentette ki eltökélt hangon.

Ursula metszően föl kacagott.

– Már megint a fellegekben jársz, Friede! Nem hallottad, hogy csak nagy ügyel-bajjal tudta elkerülni a büntetőeljárást a tisztelt báró úr? Nálunk meg kiadja magát nőtlennek, azt hazudja, hogy kíváncsiságból megy Floridába, és elhallgatja, hogy a feleségéhez utazik! Behízselgi magát nagy ártatlanul! Ha szerinted mindez kifogástalan úriemberre vall, akkor igazán nem tudom, mi kéne még ahhoz, hogy kompromittálja magát!

Friede tétova mozdulattal végigsimított a homlokán.

– Elhallgatta, hogy bárói címe van, és hogy nős, ez igaz. De mi kötelezte volna arra, hogy ne tegye? Semmi bűnt nem látok ebben. Ami pedig Bingen úr értesüléseit illeti, maga is azt mondta, hogy semmi biztosat nem tud. Joga van ahhoz, hogy tartózkodóan viselkedjék Lersen úrral szemben. Mi azonban tiszteletre méltó, becsületes, lovagias úriembernek ismertük meg, és én nem tudok egy bizonytalan híresztelés miatt pálcát törni fölötte.

Dörlach úrnak vörös lett az ábrázata.

– Eszednél vagy, lányom? Egy olyan embert veszel a védelmedbe, aki Bingen úr értesülései szerint erősen kompromittálva van? Bizonyítania kell, hogy becsületes ember, és ha erre nem képes, akkor mától fogva zárva lesznek előtte házam kapui! – mennydörögte szokott fellengzős modorában, teljességgel megfélemedkezve arról, hogy a ház nem is az övé, hanem a lányáé.

Bingen úr látta, mennyire föl van dülva Friede, és magában arra gondolt, talán valami gyöngéd reménységet zúzott szét benne Lersen feleségének említésével. Annál nagyobbra értékelte, hogy a lány olyan bátran föllépett Lersen védelmében. Csodálatos teremtés, – gondolta, nem először. A lány lelki nyugalma érdekében gyorsan karon fogta barátját.

– Sétálni akartunk egyet, nem igaz, Dörlach? Friede kisasszony biztos engedélyez nekünk egy-két óra szabadidőt...

– Természetesen, Bingen úr, ebéd csak egy órákor lesz – igyekezett Friede nyugodtan válaszolni.

– Akkor jó. Ebédidőre pontosan itt leszünk, és megadjuk az illő tiszteletet a kegyed főztjének. A viszont látásra!

– Viszontlátásra, Bingen úr.

A két öregúr elballagott. Friede a szobájába sietett, és bezárkózott. Semmi másra nem tudott most gondolni, csak önmagára és nagy fájdalmára. S ami soha azelőtt nem történt meg, ami elképzelhetetlen volt, most bekövetkezett: nem törődött a majorsággal, sem a konyhával, még csak a testvérével sem, aki a szobájában feküdt, mivel „rohamot” kapott. Utolsó erejét összeszedve csak Wengerlinének szólt oda mentében:

– Kérem, gondoskodjék mindenről, sajnos szörnyen fáj a fejem! Wengerliné rémülten nézte halovány arcát.

– Szentséges ég! Szörnyű sápadtnak tetszik lenni! Az Ursula kisasszonynak is megint rohama van, de azért egy szikrát sem aggódom... az csak kitombolja magát. De a kisasszony... rémségesen néz ki... nagyon rosszul lehet... ne főzzek egy teát?

De még mielőtt a jó asszony végigmondhatta volna, Friede már el is tűnt a szobájában. Wengerliné aggodalmasan nézett utána, aztán fejcsóválva tért vissza a konyhába.

Szobájába érve Friede magatehetetlenül roskadt le egy karosszékbe. Cukott szemmel, összekulcsolt kézzel ült egy darabig. Szívét egymásnak ellentmondó érzések szaggatták. Szégyenkeznie kellene a szerelme miatt? Nem, erre nem képes! Sosem fűzött reményeket, kívánságokat Lersen személyéhez, csak egyszerűen szerette, kezdettől fogva. Milyen jó is, hogy ez így volt! Mi választhatta el Lersent a feleségétől, miért él az asszony Floridában, ő meg itt? És... és most akkor miért megy mégis Floridába? Minderre választ kaphat a levelelből.

Friede megdörzsölte a homlokát, és elővette a varrodobozba rejtett levelet. Nagy elhatározással kinyitotta a borítékot, és olvasni kezdett.

„Vallomásom, Friede von Dörlach kisasszonynak.

Élemben először gyónom meg írásban szerencsétlenségem történetét. Szóban egyszer már megtettem, közvetlenül az események után. Apám leghűségesebb barátjának, Schröter tanácsos úrnak elmondtam akkor mindent, amit elmondhattam. Egyrészt azért, hogy legalább egyszer beszélhesek a rám nehezedő rettenetes csapásról, másrészt pedig azért, mert szükségem volt valakire, akiben megbízhatom, és aki elintéz nekem egyet-mást, míg távol vagyok. Kegyednek Friede, most mindent meggyónok, ami szívemet nyomja, azt is, amit eddig nem volt szabad elmondanom. Tudom, hogy megértést és részvétet találok Kegyednél. Nem szabad azon a néven neveznem, ahogy gyötrelmemben már nemegyszer szólítottam magamban; a fény angyalának, aki a szabadulást hozza. De Friedének nevezhetem, ugye, ennyit nem tagad meg egy boldogialan embertől, aki most még nem tudja, hogy adhat-e valaha más nevet Kegyednek, s egyáltalán a szemébe nézhet-e még egyszer e vallomás után.

Kérem, ha elolvasta gyónásomat, ne haragudjon azért, hogy ily bizalmasan mertem Kegyedhez szólni. De nem... érzem, hogy nem fog haragudni rám. Nem lesz kicsinyes, és nem ítélkezik egy szerencsétlen felett, aki hosszas, gyötrelmes hányódás után abba a kegyelemben részesült, hogy a maga angyali szemébe nézhetett.

Következzék hát a vallomásom. Alig huszonöt éves múltam, amikor kineveztek a római követségre. Szüleim nem sokkal azelőtt haláloztak el. Fényes anyagi körülmények között nőttem föl, de sosem éltem vissza a helyzetemmel. Gondtalanul, vidáman, munkám iránti lelkesedéstől vezetve utaztam Rómába. Hamarosan kiérdemeltem fölötteseim meglegedését és jóindulatát. Olyan feladatokat kaptam, amelyekben kitüntethettem magam. Aztán rövid szabadságra mehettem Svájcba, és itt ért utol a végzet.

Egy előkelő svájci család vendégeként megismerkedtem Jutta Dumont-nal. Mesés szép teremtés volt, örültem belészerettem, és feleségül vettem. Elhitette velem, hogy viszonzszeret. Teljesen vagyontalan árva lány volt, a nagynénjénél élt szolid körülmények között, s testvérként nevelkedett együtt a hölgy Gertrud nevű lányával. Ez az unokanővér egy amerikai úrhoz ment feleségül, nem sokkal az előtt, hogy mi megismerkedtünk, és a férjéhez költözött New Yorkba. Jutta egyedül maradt nagynénjével, és egyre kevésbé viselte el ezt a helyzetet. A nagynéni beteges volt, meg is halt nem sokkal az esküvőnk után. Később megértettem, hogy Jutta csak azért jött hozzám, hogy elmeneküljön a nagynéni melletti unalmas életből... és mert gazdag voltam és előkelő. De én akkor elhittem, hogy szeret. Velem jött Rómába, és belevetette magát a társasági életbe. Hamarosan észre kellett vennem, hogy nem enyém a szíve. Nagy gyötrelmemre jellemhibákat is fölfedeztem benne. Többek között fölöttébb kétes rajongását az értékes ékszerek iránt. Első bódulatomban gazdagon elhalmoztam ajándékokkal, tele volt az ékszeres dobozkája. De egy szép napon felhevülten tért haza, és lelkenedezve mesélte, milyen csodaszép gyöngysort látott egy kirakatban. Kérlelt, hogy vegyem meg neki. Mindez egy fiatal francia követségi tisztviselő jelenlétében történt, aki éppen hivatalos látogatáson volt. Kénytelen voltam azt felelni Juttának, hogy nem vehetem meg a drága gyöngysort, mivel kissé túlköltekeztem, és meg kell vámom, míg bizonyos átutalások megérkeznek a

bankomhoz. Mikor Monsieur Rochambeau, a francia attasé távozott, a feleségem borzalmas jelenetet rendezett a kérése megtagadása miatt. Ebben a pillanatban vált világossá számomra, hogy kizárólag a gazdag embert szereti bennem. A szemembe vágta, hogy csalódott bennem, mert megtagadtam a kívánságát. Nos, én is csalódott voltam, s csalódásom keserűbb volt az övéénél, mert én szerettem őt... még mindig szerettem, s be kellett látnom, hogy nem szeret viszont. Másnap mégis elmentem az ékszerészhez, hogy lefoglaljam a nyakéket, míg a pénzem megérkezik. Ám a gyöngysort addigra már eladták.

Aznap este titkos megbízást kaptam a fölötteseimtől. Egy fontos iratot kellett a legnagyobb körültekintéssel Berlinbe vinnem és átadnom a miniszternek, aki aztán továbbítja egy igen magas állású személynek. A feladat fölöttébb nagy óvatosságot és diszkréciót igényelt. Senki sem tudhatta meg utazásom valódi okát, a legkevésbé pedig a francia kormányzat. Hivatalosan azt kellett bejelentennem, hogy szabadságot vettem ki, mert szeretném bemutatni a feleségemet a Németországban élő rokonoknak. Rokonaim ugyan nem éltek, de ez ügyis csak ürügy volt. Meg kellett értetnem Juttával, hogy másnap Berlinbe kell kísérenie. Meglepő volt, hogy már egyáltalán nem duzzog a gyöngysor miatt, sőt fölöttőően kedves. A berlini utazás hírét közömbösen fogadta. Saját kezűleg segített csomagolni, és erősködött, hogy az inas csak zavarna. Viselkedését úgy értelmeztem, hogy szégyelli magát a heveskedése miatt. Gyanútlanul a szemem előtt tettem be a kézitáskámba a titkos iratot. Ekkor kikapta onnan, és nevetve kérdezte, mi van benne. Oktalan módon azt feleltem, hogy fontos dolgok, amikről asszonyoknak nem szabad tudniuk. Ez volt minden bűnöm ebben az ügyben. Elvettem tőle a mappát, visszatettem, és azonnal lezártam a táskát, melyet aztán indulásig a szobámban tartottam. Aznap este Jutta nyugtalanul, idegesen járkált föl-alá a lakásban. Azt hittem, az utazás zaklatja föl.

Elindultunk tehát Berlinbe. A bőrmappa a titkos irattal még mindig a kézitáskámban volt, melyről egy pillanatra sem vettem le a szememet. Megérkezvén a városba, egy hotelben szálltunk meg. Este érkezünk, és másnap kellett a miniszter elé járulnom az irattal. Hotel-szobánkat csak arra az időre hagytuk el, amíg megvacsoráztunk az étteremben. A táskát feleségem tanácsára egy nagyobb bőröndbe

tettem, melyből előzőleg kivett néhány ruhadarabot. A bőröndöt azután lezártuk, s a kulcsot zsebembe tettem. A feleségem olyan kedves volt ezen az estén, amilyenek még sosem láttam. Még mindig azt hittem, hogy szeretné a veszekedést jóvátenni, és nagyon meghatódtam a viselkedésétől. Csevegésével sokáig lent tartott az étteremben, és – ezúttal utoljára – teljesen elbűvölt. Nem sejtettem, hogy mindezt pusztá számításból teszi, és igen határozott célja van vele. Megpróbált ugyan visszatartani, de kimentem az előcsarnokba, hogy egy rózsacsokrot vegyek az ott rostokoló virágárustól. Az előcsarnokba lépve egy férfit láttam kisurranni a kapun. Alakja és járása nagyon emlékeztetett valakire, de nem tudtam rájönni, hogy kire. El is feledkeztem aztán a dolgról. Megvettem a csokrot, átadtam a feleségemnek, aztán visszatértünk a szobánkba. Még most is szokaltanul kedves volt hozzám. Igyekezett elterelni a figyelmet, de nekem az első dolgom volt utána nézni, hogy az irat érintetlenül a helyén van. Rémulten láttam, hogy a kézitáskám más helyzetben hever a bőröndben, mint ahogy hagytam. Föltéptem a zárat, kikaptam a mappát... üres volt! Az irat eltűnt. Mintha villám sújtott volna belém, rádöbentem, kire hasonlított az előcsarnokban látott ember; Monsieuh Rochumbeau-ra!

Nézze el, ha nem részletezem, hogy hatott rám ez a fölfedezés. A miniszterhez rohantam, hogy jelentsem a veszteséget. Azonnal fogadtott, s rémülete nem volt kisebb az enyémnél, amikor közöltem vele, mi a helyzet. Tudni akart minden apró részletet. Óriási apparátust mozgósított a kutatásra, és mindenki borzasztóan föl volt dűlva. Aztán jelentkezett egy titkosügynök, akit ismertem a római követségről. Sürgős ügyben akart a miniszterrel beszélni. Én nem tudtam róla, de az illetőt az én védelmemre és ellenőrzésemre rendelték, ugyanazzal a vonattal érkezett Berlinbe, és ugyanabban a hotelben szállt meg, mint mi. Észrevétlenül megfigyelte a szobánkat, míg mi az étteremben voltunk. Arról is tudott, hogy Monsieur Rochambeau egy korábbi vonattal érkezett Berlinbe.

Megvető pillantással végigmért, és így szólt a miniszterhez: „Ne aggódjék excellenciád, itt hozom az elveszett iratot. Sértetlen, rajta még a pecsét. Épp az imént vettem el Monsieur Rochambeau-tól. Nem adta szépszerével. Megbízása volt a francia kormánytól, hogy szerezze meg mindenáron. Von Lersen úr a megmondhatója, mennyibe került

Rochambeau-nak, hogy alkalma nyílt e megbízást teljesíteni. A titkos irat ára ugyanis Lersen úr feleségénél van, egy értékes gyöngysor formájában!”

Megbénultam a döbbenettől, és szörnyű sejtelmem támadt. Méretetlen zavaromban fölöttébb ostobán viselkedhettem, elég az hozzá, hogy akkori állapotomban nem voltam képes tisztázni magamat a gyanú alól. A miniszter és a titkosügynök mélységes megvetéssel nézett rám, ahogy ott összefüggéstelen szavakat hebegtem. Aztán a miniszter így szólt hozzám: „Ha maradt még önben egy szikrányi becsület, akkor adja becsület szavát, hogy sem ön, sem a felesége nem említik ezt az ügyet soha, senkinek!” Ezt megfogadtam, és szerettem volna még mondani valamit a mentségemre, de a miniszter hidegen elhárította. „Elég, nincs mit mondanunk egymásnak ezentúl. Természetesen el van bocsátva. Tartsa meg a becsületszavát, ez önnek is érdeke, mert ha kipattan az ügy, nem kerülheti el a büntetőeljárást.” Még egyszer megkíséreltem szóhoz jutni, de a miniszter megvetően ajtót mutatott.

Rettenetes lelki állapotban értem vissza a hotelbe, feleségem megpróbált tovább komédiázni, tettette, hogy nem érti, miért hagytam ott olyan hirtelen. Valósággal tébolyultan támadtam rá: „Az a gyöngysor... Honnan szerezted meg a gyöngysort?” Holtsápadt lett, és ijedten kérdezte; „Honnan tudod, hogy nálam van.” Erőltlenül rogytam le egy fotelbe, aztán fölpattantam, mint egy őrült, vállon ragadtam és megráztam. Nem mondhatnám, hogy nagyon kíméletesen bántam vele. Végül mindent bevallott. Engedelmes eszköze volt Monsieur Rochambeau-nak. A francia dolgát igencsak megkönnyítette, hogy Jutta olyan mohón vágyott arra a gyöngysorra. Persze jóval előttem tudta, hogy Berlinbe fognak küldeni az irattal. Kémek és árulók mindenütt akadnak. A feleségem előtt úgy állította be, mintha jelentéktelen, veszélytelen dologról volna szó. És ez az asszony elárulta a becsületesemet egy csillogó gyöngysorért!

Mit számított már az, hogy ártatlan voltam! Bűnhődni kellett a feleségem bűnéért. Elvettem tőle a gyöngysort, és visszaküldtem Monsieur Rochambeau-nak, minden magyarázat nélkül. Juttával pedig közöltem, hogy ezentúl semmi közünk nem lehet egymáshoz. Elmondtam neki, mire adtam becsületszavamat a miniszternek, s hogy

a hallgatás parancsa érvényes rá is. Végezetül közöltem vele, hogy válni akarok, és olyan válóokot választhat, ami csak tetszik, beleegyezem, mivel az igazi okot nem nevezhetjük meg. Nyilván felbőszítette a megvetésem, mert így felelt: „Egyetlen válóok van, amit elfogadok, az igazi. Ha mindenképpen válni akarsz tőlem, akkor szegd meg a becsületszavadat!”

Ez oltotta ki szívemben a hajdani szerelem utolsó szikráját is. Tudtam, csak azért mondja ezt, hogy magához láncoljon, és éreztesse velem a hatalmát. Le kellett hát mondanom a válásról, de a különváláshoz ragaszkodtam. Azzal a kikötéssel voltam csak hajlondó tartásdíjat fizetni neki, hogy haladéktalanul elhagyja Németországot. Előbb hallani akarta, mekkora összegre gondoltam, aztán beleegyezett. New Yorkban élő kuzinjához költözött, s mint hallom, egy ideje Floridába telepedtek át.

Mindeddig jóformán mindegy volt nekem, hogy hivatalosan nem vagyok tőle elválasztva. De most, Friede, most végtelenül fontos számomra, hogy szabad legyek. Kegyed tudja, miért vágyom erre oly nagyon. Élőhalott voltam, mikor a szerencse ebbe az eldugott kis zugba vetett – vagy nem is vakszerencse hanem a gondviselés? Új életre keltem, megint érzem, hogy ereimben lüktet a vér, érzem, hogy megint képes vagyok vágni és remélni, teljes szívemmel és lelkemmel. És ez harci kedvvel tölt el, most már van értelme, hogy harcoljak a szabadságomért és a becsületemért. Van még boldogság az én számomra is, és ezt csak Kegyedtől kaphatom meg, Friede. Ezért érdemes lesz harcolni.

Mindenemet arra teszem föl, hogy szabaddá tegyem magam ezért a boldogságért. Ha nem sikerül, akkor többé nem látjuk egymást. De ha szabad leszek, akkor ugye, Friede, eljöhettek Kegyedhez a boldogságomért? Ebbe a reménységbe kapaszkodom, ez fog erőt adni és átsegíteni az eljövendő napokon.

Viszontlátásra, ha Isten is úgy akarja!

Örökre a Kegyedé:

Ralf Lersen”

Friede mély sóhajjal tette le a levelet, és gyöngéden megsimogatta a sűrűn teleírt lapokat. Összekulcsolta a kezét imádságos mozdulattal. A tekintete nyugodt és tiszta volt újra, mert biztosan tudhatta, hogy a

szerelmét és bizalmát nem méltatlannak ajándékozta. Akár visszatér hozzá a férfi, akár nem, most már mindörökre övé a szíve. Nem akart semmit remélni, semmit kérni a maga számára, csak a férfi boldogságáért imádkozott mélységes áhítattal. Különös, csöndes és ünneplés hangulat szállta meg lelkét.

IX.

A tengeri utazás bizonyosan gyönyörűségére szolgált volna Lersennek, ha képes lett volna egyáltalán bármi másra gondolni, mint a maga elé tűzött célra. Mind közelebb jártak tehát Amerika partjaihoz, annál feszültebb és idegesebb lett. Tallahassee-be megérkezve aztán sikerült némiképp megnyugodnia. Céljához ért végre, annyi idő után végre cselekedhet, kezébe veheti a sorsát.

Florida fővárosa kellemes benyomást tett rá híres szép kertjeivel. Délután érkezett, és a pályaudvarhoz közel szállt meg. Úgy ítélte meg, hogy aznap már késő volna fölkeresni a feleségét Mrs. Fane házában. Elfoglalta szállodai szobáját, egy kicsit rendhozta magát, és sétára indult a városban. Úgy gondolta, legalább az utcát megnézi magának, ahol az asszony lakik.

Mrs. Fane panziója egy gyönyörű park szomszédságában állt, tataros kis kert közepében. A fügefák között hölgyek és urak vidám csoportja valami labdajátékot játszott. Jutta nem volt köztük. A férfit hirtelen nyugtalanság fogta el: mi van, ha Jutta épp nem tartózkodik otthon? Napokra vagy akár hetekre is elutazhatott! Mintha idegláz támadta volna meg, úgy jött ez a gondolat. Érezte, nem viselné el, ha még tovább kellene várnia a találkozásra.

Égő szemmel bámulta a barátságos kis ház körül szórakozó víg társaságot. Legszívesebben azonnal odament volna hozzájuk megkérdezni, otthon van-e Jutta. De késő volt már a látogatáshoz, és azt sem akarta, hogy Juttát előre figyelmeztessék az érkezésére.

Visszament hát szállodai szobájába, és korán nyugovóra tért. Másnap reggel korán ébredt, egy pillantást vetett az órájára, és kipatant az ágyból. A szokásos reggeli készülődés közben egyre-másra az

órára tekingetett. Böven jutott ideje kényelmesen megreggelizni, és végre megfelelőnek ítélte az időt egy látogatáshoz.

Gyalog indult Mrs. Fane háza felé. Amikor megpillantotta, megint elfogta a félelem, hátha nem is találja ott Juttát.

Remegő kézzel húzta meg a csengőt. Fekete inas nyitott ajtót, barátságos vigyorral. Ralf megkérdezte, beszélhetne-e Jutta von Lersen asszonnyal. Az inas bólintott, és közölte, hogy Lersenné asszony a zene-szobában van más hölgyek és urak társaságában. Az úr esetleg ott szeretne találkozni vele?

Ralf pénzt nyomott, a markába, mire a fekete vigyora még szélesebb lett, kimutatta mind a harminckét hófehér fogát.

– Négyszemközt szeretnék beszélni Lersenné önagságával.

Az inas bólintott. Az első emeletre vezette a látogatót, és betessékelte egy előkelően berendezett fogadószobába. Megkérdezte, kit jelentsen be a nagyságos asszonynak. Ralf újabb borraivalót nyomott a kezébe, hogy nyomatékot adjon a kérésének.

– A nevem nem érdekes. Gondja legyen rá, hogy Lersenné asszony azonnal jöjjön. Szeretném meglepni.

A fekete széles vigyorral távozott.

Lersen megállt szoba közepén, háttal az ablaknak, szemét az ajtóra szegezve. Pár perc múlva nyílt az ajtó, és egy kék szemű, szőke hajú, csinos fiatalasszony lépett be.

– Velem kívánt beszélni, uram? – meresztette a szemét Lersenre.

– Bocsásson meg, nagyságos asszonyom, itt valami tévédés lesz.

Jutta von Lersen asszonnyal szeretnék beszélni.

– Helyes, én vagyok az – biccentett felé a szép kis asszonyka.

Ralf Lersen kővé dermedve bámult rá.

– Az nem létezik – hebegte.

A hölgy elsápadt, és láthatóan összezavarodott kissé.

– De uram, mit jelentsen ez? Kicsoda ön egyáltalán?

Lersen előrelépett, és földúltan vágta rá:

– Ralf Lersen vagyok!

A hölgyet mintha villám sújtotta volna, megremegett, és kis híján eszméletét veszítve roskadt egy fotelbe.

– Istenem... – suttogta, és eltakarta az arcát.

Lersen döbbsen nézte a jelenetet.

– Asszonyom, nem tudom, hogy önnek mi a célja ezzel, én azonban azért jöttem ide, hogy Jutta von Lersennel beszéljek egy nagyon fontos ügyben. Ön azt állítja, hogy ön Jutta von Lersen, az ügyvédem, Schröter jogtanácsos úr pedig tájékoztatott, hogy Lersenné asszony itt, ebben a házban lakik az unokanővével. Kérem, magyarázza meg, mi okból adja ki magát Jutta von Lersennek!

A szőke hölgy keze lehullott az ölébe, és a tekintete rémülten szegeződött a férfira.

– Lersen úr... sosem hittem volna, hogy annyi év után még eszébe juthat fölkeresni a feleségét. Ha számoltam volna ezzel a lehetőséggel, akkor nem fogok bele abba a játékba, amelybe csak a szükség, a legkeservesebb szükség kényszerített! Én... Ó, Istenem... az ön kezében van a sorsom, és csak könyöröghetek, hogy ne tegyen tönkre! Én, uram... én Gertrud Gorlan vagyok, a felesége unokanővére!

– És a feleségem... ő hol van?

Mrs. Gorlan összekulcsolta a kezét.

– Vallomást kell tennem önnek. Hisz úgymint meg fogja tudni az igazságot, most, hogy már meglátott itt engem. Az ön felesége... Jutta kuzinom... nincs már az élők sorában!

Lersen visszatántorodott. Föl sem bírta még fogni, amit hallott.

– Nincs az élők sorában? Hogy értsem ezt... hát mikor... mikor halt meg? – dadogta.

Gertrud Gorlan remegő kézzel simította el a haját a szeméből.

– Idén, március tizenkettedikén.

Lersen értetlenül rázta a fejét.

– Hisz az lehetetlen. Még április elsején jelentkezett a tartásdíjáért... pontosabban levelet íratott... erre a címre itt...

Gertrud Gorlan erőt vett magán.

– Kérem, uram, foglaljon helyet, mindent el fogok magyarázni.

Lersen egy székre roskadt, és égő szemét Mrs. Gorlanra szegezte.

– Kérem, beszéljen! Megértheti, mennyire földúlt a hír!

Az asszony mely lélegzetet vett.

– Jutta nem betegségben halt meg, hanem egy balesetben. St. Augustine-be utaztunk egy kis üdülésre. Már a legelső nap elhatároztuk, hogy kivezünk a tengerre. Csónakot béreltünk, én ültem az evezőhöz. A tenger nem volt teljesen nyugodt, de ügyet sem vetettünk

rá. Egyre kijebb eveztünk a nyílt vízen. Aztán hirtelen rettentő vihar támadt, s én már az eröm végére jártam. Helyet akartunk cserélni Juttával, hogy ő evezzen tovább, de a hullámok felborították a csónakunkat. Nekem sikerült megkapaszkodnom benne, Jutta azonban mintha azonnal eszméletét veszítette volna, elsodródott a hullámokkal. A partról megláttak bennünket, és a segítségünkre siettek, eszméletlen voltam, mire beemeltek a mentőcsónakba. Juttát azonban már csak holtan találták meg. Engem a közös szobánkba vittek, ott hevertem órákig, az átélt szörnyűségektől és Jutta halálától lesújtva s félig öntudatlanul. Ahogy lassan kitisztult az elmém, megértettem, hogy kuzinom halála a legteljesebb nyomorba taszít engem. Vagyontalan voltam, semmi eszközöm nem volt a létfontartásra, akkor fogott el a kísértés. Csak előző este érkeztünk, nem ismert oly minket senki. Még mindig lehunyt szemmel feküdtem, s egyszerre meghallottam a szobalány hangját. „Hisz még azt sem tudjuk, hogyan szólítsuk meg a hölgyet, Mrs. Lersennek vagy Gorlannak, mert nem tudhatjuk, melyikük fulladt meg!” Ez a mondat szöveget ütött a fejemben. Alvást tettem, hogy nyugodtan végiggondolhassam a dolgot. Senki sem ismert itt minket. Jutta és én természetre nagyjából egyformák voltunk, a hajunk és szemünk is ugyanolyan színű. Ha Jutta von Lersennek adom ki magam, gondoltam, akkor nemcsak az örökségéhez jutok hozzá, de még tartásdíjat is kapok életem végéig. Ez minden bajomból kihúzna. Más módot nem láttam a gondjaim orvoslására, ezért aztán engedtem a kísértésnek. Minden szinte magától alakult. Jutta von Lersennek adtam ki magam. Egyedül az útlevelekből derülhetett volna ki a család. Éjszaka aztán kicseréltem a két útlevél-fényképet. Az ismertetőjegyeink pedig egyformák voltak, könnyen eljátszhattam Jutta szerepét. Még az aláírását is pompásan tudtam utánozni. Jutta pedig már egy jó ideje nem írhatott a kézsérülése miatt. Az egész levelezését én intéztem, és tréfából már nemegyszer megpróbáltam az aláírását is utánozni, hogy még ezt a gondot is levehessem a válláról. A kézírásunk egyébként is fölöttébb hasonló. Így aztán nyugodtan írogathattam tovább Schröter tanácsosnak Jutta nevében. Most már mindent tud, Lersen úr, és ha nem jött volna Floridába, akkor sosem derül fény erre a csalásra. Semmivel nem menthetem magam, csak a nagylelkű

megbocsátásáért esedezhetem. Könyörgök, ne büntessen túl szigorúan ezért a csalásért, melyre a szükség kényszerített!

Ralf Lersen mozdulatlan arccal hallgatta végig a hosszú vallomást. Különös érzés töltötte el a szívét. Megszabadult hát Juttától, anélkül hogy bármit is tett volna ezért. Egy magasabb hatalom szakította el tőle asszonyt.

A halálhíre megrázta, de az a tudat, hogy voltaképpen szabad volt már amikor Friede von Dörlachhal találkozott, megkönnyebbüléssel töltötte el. Fájdalmas volt ugyan felesége korai halálára gondolni, de nem fájdalmasabb, mint amikor bárki idegenről hallja az ember, hogy élete virágjában ragadta el a halál. A fölszabadulás azonban oly hirtelen-váratlan érkezett, hogy még föl sem tudta fogni, hogy egy csapásra megszabadult a köteléktől, mely hosszú éveken át gúzsba kötötte, s amelynek elviselésére az utóbbi pár hónapban már alig volt képes.

Hosszú hallgatás után végre megszólalt érdes hangon:

– Jutta tehát halott... valóban halott?

Gertrud Gorlan meghajtotta a fejét.

– Igen. St. Augustine-ben van eltemetve.

– De akkor... – kapta föl a fejét Lersen. – De hisz akkor az ön neve alatt nyugszik ott!

– Úgy van.

– Akkor önnek... úgyszólván... birtokában van a saját halotti bizonyítványa?

– Úgy van, Lersen úr.

Ralf föl pattant.

– Ez nem maradhat így, Mrs. Gorlan! Nem rovom föl önnek a csalást, sőt, minden lehetségeset megteszek, hogy megóvjam önt a következményeitől. De én azért jöttem most, hogy mindenáron elváljak a feleségemtől. Szükségem van a szabadságra, és ehhez okvetlenül kell a feleségem halotti bizonyítványa!

Mrs. Gorlan összeroskadott.

– Akkor hát el vagyok veszve! Börtönbe vetnek a csalás miatt!

Lersen összevonta a szemöldökét.

– Ha tényleg úgy volna, hát nem is tudom... de talán segíthetek még önön is! Talán megúszhatja figyelmeztetéssel. Hiszen a csalásával

senkinek nem okozott kárt rajtam kívül, akkor pedig nem lesz följelentés, mert én nem teszek, az biztos. Sőt, ellenkezőleg... gondoskodni fogok a megélhetéséről a jövőben is! Erről még beszélünk, amint a többi elintéződött.

– És mit kell tennem? – kérdezte az asszony reménykedve.

Lersen elgondolkodott, aztán határozottan kihúzta magát.

– El kell jönnie velem St. Augustine-be. Be kell vallania a csalást a hatóságoknak. Van is már egy jó ötletem, hogyan mentsük meg önt a büntetéstől. Azt fogjuk mondani, hogy súlyos idegsokkot élt át rokona elvesztése és a baleset miatt, és ideiglenesen elmezavaros állapotba került. Azt mondjuk majd, hogy beszámíthatatlan volt, és nem is tudta, mit cselekszik. Csak Tallahassee-be visszatérve tisztult föl az elméje, és most azért jött, hogy a tévedést tisztázza, így aztán remélhetőleg mentesül minden törvényes felelősségrevonás alól!

Mrs. Gorlan megragadta a kezét.

– Nem is tudja, mennyire hálás vagyok önnek, hogy a történetek ellenére a segítségemre van! Higgycsökkentő, nagyon nehezemre esett a család... de a teljes nyomor réme fenyegetett! Egyetlen éjszakát sem bírtam azóta nyugodtan átaludni. Jutta mindig megjelent álmomban, és figyelmeztetett, hogy küldjem el azt a levelet, amelyet önnek írt.

– Miféle levelet? – kapta föl a fejét Lersen.

– Mielőtt útnak indultunk volna Bostonból, Juttát megfoghatatlan félelmek gyötörték. Azt hittem, csak az utazás miatt ideges. Istenem, hát hogy is sejthettem volna, hogy a halál vár rá ezen az úton! Egy borítékot mutatott nekem aznap, és azt mondta, hogy a halála után küldjem el Schröter tanácsos úrnak. Később, amikor már St. Augustine felé robogtunk, megint megemlítette a levelet. Azt mondta, olyan dolgokról ír benne, amelyek önnek nagyon fontosak lehetnek. Valami gyanú alól menti föl önt ez a levél, de csak Jutta halála után lett volna szabad elküldeni. Afféle gyónás, úgy mondta, de nekem nem akart semmi közelebbit elárulni. Többet nem is mondott róla, de azt hiszem, önnek mégis fontos lehet ez a levél, és rettentően nyomta a lelkemet, hogy nem küldhettem el önnek, mivel akkor elárultam volna magamat.

– Kérem, adja ide azt az írást. Mrs. Gorlan! – szölt Lersen izgatottan.

Gertrud Gorlan felállt, odament a szekrényhez, és egy dobozzal a kezében tért vissza. Kinyitotta, és egy levelet emelt ki belőle. Schröter tanácsosnak volt ugyan címezve, Ralf mégis azonnal föllépte remegő kézzel. Egy másik borítékot talált benne, s mellette pár sort a jogtanácsosnak, hogy a borítékot juttassa el neki. Türelmetlenül föltépte a neki szóló levelet, és ezt olvashatta benne:

„Férjemnek, Ralf von Lersen bárónak.

1913. november 18-án férjem távollétében fölkeresett Monsieur Rochambeau, a francia követség attaséja. Azt mondta, hogy a gyöngysort, melyet férjemtől hiába kértem, könnyen kiérdemelhetném, ha tennék egy apró szolgálatot az ő kormányzatuknak. Kabátzsebéből előhúzza a hön áhított ékszert, és a szemem elé tartotta. Megkérdeztem, mit kell tennem érte. Mosolyogva felelte, hogy mindössze egy jelentéktelen szívességről volna szó. Abban kéne segítenem neki, hogy bepillantasson egy iratba, melyet a férjemnek kell a napokban Berlinbe vinnie. Ezt persze senki nem tudhatja meg, hogy ő ebbe betekintést nyert. Arról egy szót sem szólt, hogy el akarja lopni az iratot; az egész ügyet abszolút ártalmatlannak állította be. Először nem akartam belemenni a dologba. De akkor mosolyogva a tükör elé vezetett, és a nyakamba tette a gyöngysort. Már is az enyém, mondta, csak ezt az apróságot kell érte megtennem. Ettől elgyöngültem, és beleegyeztem mindenbe. A férjem összes bőröndkulcsáról viasznyomatot kellett készítenem, és odaadnom Monsieur Rochambeau-nak. A további utasításokat is tőle kellett megkapnom, Berlinbe érkezésünk estéjén. Ő ugyanis már előrement, ott várt ránk. A berlini hotelben a boy egy cédulát csúsztatott a kezembe, melyet most bizonyítékként fűzök a vallomásomhoz. A cédulán volt a parancs, mit kell tennem. Pontosán hajtottam végre az utasításokat. Még egyszer határozottan kijelentem: nem tudtam, hogy az iratot el akarják lopni. Ez csak akkor vált világossá számomra, mikor a férjem fölfedezte, hogy az irat hiányzik, és valósággal tébolyult állapotban elrohant.

Mikor visszatért a minisztertől, s azonnal a gyöngysort követelte, be kellett látnom, hogy lelepteztek. A férjem olyan végtelen megve-téssel kezelt, hogy óhatatlanul dacot váltott ki belőlem. Azonnali vá-lást követelt. Úgy éreztem, ilyen szigorú büntetésre mégsem szolgál-tam rá. De talán csak ekkor ébredtem rá, hogy időközben megszeret-

tem a férjemet, akihez pedig csak a pénzéért mentem hozzá. Semmi áron nem akartam elválni tőle. Elmondta nekem, hogy becsületszavát adta a miniszternek, hogy hallgat az ügyről, és engem is erre kötelez. Hozzátette, hogy a magam érdekében is jobb, ha hallgatok, mivel megbüntethetnek, ha kiderül az igazság. Őt köti az adott szava, így aztán a váláskor sem nevezheti meg az igazi okot. Ekkor már tudtam, hogy a kezemben van, és kijelentettem, hogy semmi mást nem vagyok hajlandó válóoknak elfogadni, mint az igazságot.

Így aztán fönnmaradt a házasságunk. De a férjem még aznap elhagyott, még hozzá örökre. A miniszter azt hitte, hogy a férjem szolgálhatta ki az iratot Monsieur Rochambeau-nak, pedig ő inkább meghalt volna, mint hogy bármi becstelenséget tegyen!

Miután kellő távolságból és tárgyilagosan tudtam már megítélni a történeteket, szívesen megszabadítottam volna őt ettől a vádtól, de nem mertem, mert féltem a felelősségrevonástól. Azt hiszem, amíg élek, nem is merem megtenni, de érzem, hogy fiatalon fogok meghalni, és akkor ez a levél igazságot tesz majd. Örülök, hogy Monsieur Rochambeau írásos utasítását a parancsa ellenére nem égettem el. Halálom után ez szolgálhat férjem ártatlanságának bizonyítékául. Végezetül a férjem bocsánatát kérem azért, amit ellene elkövettem bűnös gyengeségemben, az ékszer iránti okatlan rajongásomban. Keservesen megbántam.

Jutta von Lersen, szül. Dumont”

Ralf végigolvasta a levelet, aztán idegesen remegő kézzel ismét felemelte a borítékot. Megsárgult cédula esett ki belőle, rajta a francia jellegzetes, szálkás betűivel az alábbi szöveg:

„Vegye rá a férjét, hogy az iratot tartalmazó kezításkát tegye bele az. I. számmal jelzett bőröndbe, aztán pedig vigye le őt az étterembe. Ezalatt betekinthetek az iratba. Mással nem is kell törődnie, a gyöngysor pedig az Öné.

*A levelemet haladéktalanul égesse el!
Rochambeau*”

Lersen hallhatóan föllélegzett, olyan mélyen, hogy szinte sóhajnak hatott. Hála az égnek! Jutta levele és a francia kezétől származó írás bizonyítja ártatlanságát. Amint hazaért Németországba, kihallgatást

kér a minisztertől. Ha mindent elmagyaráz neki, és a két írást is megmutatja, akkor kénytelen lesz rehabilitálni őt!

Az írásokat gondosan a levéltárcájába rejtette, aztán megbeszélte Mrs. Gorlannal, hogy másnap délután találkoznak az állomáson, a St. Augustine felé induló vonatnál.

Mrs. Gorlan tudta, hogy sorsa ennek az embernek a jóindulatától függ, és mindenben engedelmeskedett neki.

X.

Mrs. Gorlan és Ralf Lersen megérkeztek St. Augustine-be. Az út során Mrs. Gorlan sokat beszélt Jutta utolsó éveiről. Ralf figyelmesen hallgatta, de a szíve többé nem remegett meg az egykor oly forrón szeretett asszony nevére.

Nem büntette meg Gertrud Gorlant azért, hogy a csalásával hónapokig súlyos lelki gyötrelmeket okozott neki. Eredendően nemes gondolkodású lévén, úgy ítélte meg, hogy mentségére szolgál a fenyegett nyomortól való felelem.

Mrs. Gorlant mélyen meghatotta a férfi nagylelkűsége. Jutta elbeszélései alapján kicsinyes, pedáns embernek hitte, és most már egyáltalán nem volt képes unokahúga viselkedését megérteni. Lersen nyugodtan, komolyan elbeszélgetett vele arról, hogyan is képzele a jövőjét. Mrs. Gorlan bevallotta neki, hogy kínozza a honvágy, és legszívesebben hazatérne Svájcba. Ha megvolnának hozzá az anyagi körülmények, szívesen nyitna ott egy lánynevelő intézetet, amelyből tisztességesen megélhetne. Ralf megígérte, hogy segítségére lesz a terv megvalósításában.

St. Augustine-ben Ralf Lersen egyedül járult a hatóság elébe, s előadta, hogy Mrs. Gorlan átmeneti elmezavarában, melyet a baleset okozott, összetévesztette önmagát a kuzinjával. Bebizonyította, hogy ő Jutta von Lersen férje, és hogy a túlélő nem a felesége volt, hanem annak unokanővére. Hozzátette még, hogy Mrs. Gorlan még most sincs jó egészségi állapotban, kíméletre szorul, és erre figyelemmel kéne lenni az esetleges kihallgatásakor. A hatóság emberei eleinte kissé bizalmatlanul fogadták a bejelentését, de a mondottakat igen

ügyesen tudta bizonyítékokkal alátámasztani, úgyhogy végül biztosították afelől, hogy meg fogja kapni a felesége halotti bizonyítványát, amint Mrs. Gorlan hivatalosan is megismétli vallomását, így is történt. A St. Augustin-i templomkertben szerény kőtábla került Jutta von Lersen sírjára. Erről még Lersen maga rendelkezett, s ezzel végleg lezárta életének egy hosszú és gyötrelmes fejezetét. Elbúcsúzott Mrs. Gorlantól, akit egyes-bajos dolgai még Amerikában tartottak egy ideig, és nyughatatlan vágyakozástól eltelt szívvel hazafele vette útját. New Yorkban csak addig időzött, míg az első gőzös el nem indult Hamburg felé. A hosszú hajút végén, alighogy megérkezett a német kikötővárosba, már indult is tovább Berlinbe. Megfogadta, hogy mielőtt visszatérne Bajorországba, okvetlenül beszél a miniszterrel!

A jeles férfiú időközben magas pozícióba jutott az új kormányzatnál is, és fölöttébb nehéz volt kihallgatást kieszközölni nála. Am Lersen nem tágitott. A miniszter volt az egyetlen ember, aki rehabilitálhatta.

A különös véletlen úgy hozta, hogy épp von Bingen úr elé került a kérelmező. Bingen roppantul meglepődött, amikor meglátta a fiatalembert. Eszébe jutott azonban Friede von Dörlach bátor kiállása, és korántsem fogadta őt olyan elutasítóan, mint ahogy egyébként tette volna.

– Mivel szolgálhatok, Lersen úr?

Ralf láthatóan zaklatott, feszült lelki állapotban volt. Igazán nem volt könnyű az út, melyen végig kellett járnia! Megelevenedett benne minden emlék, ami a szégyenéhez kötötte. És tudta, hogy nehéz lesz megküzdenie a személyéhez fűződő előítélet ellen.

– Arra kérem, von Bingen úr, hogy eszközöljön ki nekem audienciát őexcellenciájától.

Bingen ábrázata megnyúlt.

– Lehetetlent kér, Lersen úr! Hisz tudja, mennyire megharagudott önre annak idején őexcellenciája, és most... én... hát... annyira kínos...

– Hadd javasoljak valamit, Bingen úr! Őexcellenciája mindig is szerfölött igazságos ember hírében állt. Énrám akkoriban szörnyű gyanú esett, amely ellen nem védhettem magam. Ettől szenvedtem hosszú éveken át. Most azonban végre hatalmamban áll, hogy tisztázzam magam. Bizonyítékokat terjeszthetek őexcellenciája elé, me-

lyek ártatlanságomat igazolják. Kérem, csak ezt mondja meg őexcellenciájának! Sokkal nemesebb lélek annál, hogysen szenvedésre kárhoztasson egy embert, akire ártatlanul ragasztottak szégyenbélyeget! Ha kellő indoklással eléterjeszti a kérésemet, akkor bizonyosan hajlandó lesz fogadni. Kérem tehát, Bingen úr, lépjen közbe az érdekekben! Nem igazolhattam magam előbb, csak a feleségem halála után!

– Ó... a felesége tehát halott?

– Floridában halt meg, márciusban.

Bingen kíváncsian nézett Ralf Lersen megvonagló arcába. Megdörzsölte az állát, és megkönnyebbülten mondta:

– Jól van... kieszközlöm az audienciát. Várjon addig itt türelemmel!

Ralf meghajolt. Bingen ülőhellyel kínálta, aztán eltűnt egy magas szárnyas ajtó mögött. Kisvártatva visszatért, és bejelentette:

– Őexcellenciája hajlandó fogadni önt. Kérem, lépjen be!

Lersen fölpattant, és a szárnyas ajtón át egy óriási, előkelő berendezésű szobába lépett. Az íróasztalnál ősz hajú, keskeny, átszellemült arcú idős úriember ült. A tekintete kutatóan fúródott Lersen szemébe.

– Beszélni kívánt velem. Egy évek óta élő gyanú alól akarja tisztázni magát. Halljuk hát, mit akar mondani.

Lersen mély lélegzetet vett.

– Emlékszik még, excellenciás uram, arra a titkos iratra, melyet Monsieur Rochambeau kaparintott meg tőlem?

– Az ilyen botrányos eseményeket nemigen felejtí el az ember, Lersen úr! – legyintett hevesen a miniszter.

– Kérem, excellenciás uram, tekintse meg ezeket az írásokat!

A miniszter elvette a két dokumentumot, és figyelmesen átolvasta: először Jutta vallomását, aztán Rochambeau írását. Végül fölpillantott, és így szólt:

– Kötelességemnek érzem, hogy legmélyebb sajnálatomat fejezem ki, amiért önnek ártatlanul kellett szenvednie. Végtelenül sajnálom, hogy félreismerem. De ez még korántsem elég. Hivatalos rehabilitációval tartozunk önnek. Hajlandó volna visszalépni a diplomáciai szolgálatba?

Lersennek arcába szökött a vér.

– Ha hasznára lehetek a hazámnak, később örömmel állok rendelkezésükre. Előbb azonban személyes ügyeimet kell rendeznem. Épp most tértem vissza egy floridai utazásból.

– Helyes, helyes. Amint szabad lesz, jelentkezzen! Várni fogom. A viszontlátásra!

Ezzel kezét nyújtott Lersennek, aki mély meghajlással köszönt el tőle.

Odakint Bingen is kezét fogott vele.

– Örülök, hogy öexcellenciája elégtételt szolgáltat önnek, Lersen úr, és magam is szeretnék bocsánatot kérni azért, hogy kételkedtem önben!

– Nem kell mentegetőznie, Bingen úr, nem tehetett másként a történetek után.

– Jó lecke lesz, hogy ezentúl ne ítéljek elhamarkodottan. Vissza kíván térni a Solitüde-kastélyba?

– Igen, még ma elutazom. Holnap reggelre Münchenbe érek, és megállás nélkül indulok tovább.

– Akkor üdvözölje a nevemben Dörlach barátomat és a kisasszonyokat... elsősorban Friede kisasszonyt.

– Örömmel adom majd át az üdvözetét.

– Isten önnel!

Lersen ezután régi barátjához, Schröter tanácsoshoz sietett, hogy elmondhasson neki mindent, ami utolsó találkozásuk óta történt.

Az öregúr tiszta szívből örvendezett, hogy fiatal barátja végre megszabadult a lelki gyötrelmekről.

Szívesen marasztalta volna legalább éjszakára, de Ralf csak a fejét rázta.

– Nem, nem, Schröter úr, egy hűséges szív vár rám a bajor hegyek közt, és majd megszakad az értem való aggodalomtól; egy perccel sem késlekedhetem tovább.

– Akkor nem is tartóztatom. Hanem mást mondok... magával tartok! A Solitüde erdeje csodaszép lehet őszi színpompában! Ezt okvetlenül látnom kell!

És Schröler tanácsos úr elkísérte ifjú barátját a bajor hegyek közé.

XI.

Friede szüntelen munkálkodásban keresett feledést nyomasztó gondjaira. Hajnatól napestig talpon volt, igazgatta kicsiny birodalmát, és boldog volt, hogy lassacskán nekilendült a gazdaság. Esténként holtfáradtan dőlt az ágyba, de elmondott még egy imát a kedveséért. Magára nem gondolt, egyedül a férfi boldogságáért könyörgött istenhez. Az utolsó hetekben még jobban elidegenedett apjától és a húgától, s ezért most nem is lehetett kizárólag őket okolni. Most már Friede volt az, aki egyre jobban eltávolodott tőlük, mert nem tudta elviselni azt, amilyen megvetően és gyalázkodóan beszéltek Ralf Lersenről. De szólni nem szólt, kerülte a csúnya jeleneteket. Hat hét telt el így Lersen távozása után.

Friede a délelőtt folyamán teljesen átrendezte kicsiny könyvtárát. Ebéd után a nappaliban telepedett le, hogy varrogatással töltsse a következő órát. Az ablakhoz ült, amelyen melegen sütött be az októberi nap, de azért odakint, a hárs alatt már hűvös lett volna üldögélni. Az utóbbi napokban ősziestre fordult az idő.

Ahogy a varrása fölé görnyedve ült ott, gépiesen öltögetve, Friede úgy érezte, mintha rá akarnának dőlni a falak. Muszáj volt szabadulnia a nyomasztó, félelmetes érzéstől. Csak ki a szabadba! – gondolta, és hirtelen felugrott. Összehajtogatta a varrást, kendőt vetett a vállára, és kiszaladt a házból. Wengerlinének azt mondta, hogy Deutzingenbe készül, mert beszélőnivalója van a lelkésszel.

Lehajtott fejjel, lassan ballagott a tarka színekbe öltözött őszi erdőn. Egy helyütt megállt, és hosszasan elidőzött, mert igen szép kilátás esett onnan a Solitüde-kastélyra. Könnyes szemmel bámulta a gyönyörű kis épületet. Úgy elmerült a nézelődésben, hogy észre sem vette a közeledő férfit.

Ralf Lersen, aki a kastélyba igyekezett, a sors csodálatos ajándékának érezte, hogy egyszer csak ott termett előtte a lány. Odalépett hozzá, és halkán, gyöngéden a nevéen szólította.

Friede ijedten összerezsent, és megfordult. Sápadt arcát élénk pír öntötte el, s egy szót sem tudott szólni.

– Friede... szabad vagyok... szabad! Friede!

A lány a felindultságtól hirtelen elgyöngülve egy fatörzsnek tántorodott, és égő szemmel meredt a férfira.

– Szabad? – kérdezte elcsukló hangon, és igyekezett összeszedni magát. Két kezét hevesen dohogó szívére szorította.

Ralf odalépett hozzá, átkarolta, és magához húzta.

– Friede, egyetlen Friedém!

Hangjában kimondhatatlan gyöngédség rezgett. Friede megremegett, és lehunyta a szemét. Csodálatos volt érezni azt a biztonságot és védettséget a férfi karjaiban! Széles mellkasára hajtotta szótlanul a fejét, és a férfi gyöngéden simogatta.

– Most már csak a halál választhat el bennünket.

– Nem is kérdezlek, hogy akarsz-e az enyém lenni. Tudom, hogy az vagy, és én a tiéd. Csak annyit hadd mondjak, hogy a feleségem halt... március tizenkettedikén halt meg, még mielőtt a kastélyba jöttem volna, és bebizonyosodott az ártatlanságom. Most már minden tiszta és ragyogó az életemben. És ennek az életnek te vagy az értelme és öröme!

Friede rászegezte hűséget sugárzó szép szemét.

– Szinte fölfogni is képtelen vagyok még... úgy megszoktam a gyötrelmet, hogy egyszerre nem találom magamat a nagy boldogságban! – rebegte.

A férfi lassan lehajolt hozzá, és végtelenül gyöngéden és áhítatosan megcsókolta az ajkát. Így álltak sokáig összefonódva, mindenről megfeledkezve. Mikor végre szétvált az ajkuk, boldogságtól megittasulva néztek egymás szemébe.

– Most már minden jól van, ugye, Friedém... az enyém vagy, és szorosan tartalak, nem is engedlek el soha többé! Az én karjaimban lesz ezentúl az otthonod.

Most már Friede szívét is elöntötte a mámoros boldogság. Átszellemült arccal hallgatta végig Lersen elbeszélését, és mikor a végére éri, átölelte a nyakát, és hozzásimult.

– Ralf, édes Ralfom, hogy lehet, hogy egyszerre ilyen gazdag a szívem? Hosszú éveken át annyira szegény, nyomorult, elhagyatott volt... és most gazdag és boldog, mert te szeretsz! Nagyon-nagyon kell majd igyekeznem, hogy kiérdemeljek ennyi boldogságot!

Szavaiból kitűnt végtelen szerénysége, alázatossága, ami olyan elbűvölővé tette a lényét. Ralf meghatottan csókolta meg a kezét, aztán a szemét és édes ajkát.

– Ha te nem érdemelsz boldogságot, Friedém, akkor nincs is olyan ember a földön, aki megérdemelné!

Mámorosan ölelték és csókozták egymást, mintha mindent egyszerre akarnának bepótolni. Aztán Ralf gyöngéden a kastély felé fordította a lányt.

– Most már hamarosan hazahozlak, édes Friedém. Nem vesztegethetek még több időt, és te sem. Annyi boldogtalan évet éltünk át, sok jóvátenni valónk van!

Nem fogytak ki a szóból és a szerelmes csókokból, míg lassan, egymáshoz simulva elballagtak a majorságba.

Wengerlinét a vajköpülő mellől kiabálta oda Kathrein.

– Wengerliné asszony, itt jön a Friede kisasszony, kézenfogva a Lersen úrral!

Wengerliné csapot-papot, vajköpülőt odahagyva rohant az ajtóhoz. Aztán az istállóba száguldott, és előrángatta a férjét a napi munkájából.

– No nézd mán, öreg! Jegyespár az ott vagy sem? – mutatott a fiatalokra.

Wengerli az inge ujjával kitörölte a verítéket a szeméből.

– Hiszen úgylis mindig a fehérnépnek köll igaza legyen... – nyilatkozta ki, s azzal elégedetten visszatért a dolgozóhoz.

Wengerliné fehér kötényt kanyarított magára, a köpülőhöz odarendelte a Kathreint, és kiállt az ajtóba a jegyespárt fogadni.

– No akkor... gratulálnék is, ahogy illik, Friede kisasszony. Úgy látom, minden a helyére került.

– Úgy is van, Wengerliné – ragyogott Friede szeme. – Mindent a legszebben elrendezett a jó Isten!

Lersen a homlokára ütött.

– Jaj, Friede, majd elfeledtem... vendéget is hoztam ám, Schröter tanácsos urat! Wengerliné asszony, kérem, a menyasszonyom ma már semmit nem dolgozhat. Ezentúl egyébként is nélküle kell boldogulnia. Te pedig, Friede, kísérsz el a kastélyba, még ma be kell mutassalak öreg barátomnak, mint a menyasszonyomat.

Friede bűnbánó mosollyal nézett a jó asszonyra.

– Egyszeriben felejtsem el a kötelességemet? Úgy látom, rengeteg munka volna még!

– Az asszony mindig azt tegye, amit az ura parancsol, mert az az első! – tromfolta le Wengerliné.

Lersen és Friede boldogan fölnevetett, és kart karba öltve elindultak az erdőn át Solitüde felé. Wengerliné hosszasan nézett utánuk, és csak úgy ragyogott az arca.

Ő de boldog séta volt ez, kettesben az őszi erdőn át! A kastélyhoz érve Ralf egy kerti padhoz vezette menyasszonyát, ahol korábban mindig szívesen üldögélt, aztán kihívatta öreg barátját.

– Tanácsos úr, egészen megfeledkeztem önről... de itt van a mentségem... Friede a menyasszonyom! – mondta megindultan.

Az öregúr megszorította Friede kezét.

– Kegyed majd mindent jóvátesz, amit a sors vétett szegény fiú ellen, ebben biztos vagyok. Nincs nagyobb kincs az életben egy ilyen asszonynál, ezt elhiheti nekem, vén agglegénynek, kedves barátom! Hadd kívánjak mindkettőjüknek rengeteg boldogságot, és... ha a jövőben olykor-olykor barátságos menedéket találhatnék a tűzhelyüknek, hát azt nagyon szépen megköszönném.

Friede szemében könnyek csillantak, amikor szívből jövő mosolylyal így válaszolt:

– Ki mást üdvözölhetnénk szívesebben leendő családi tűzhelyünknel, mint Ralf legjobb, leghűségesebb barátját!

Elbeszélgettek még egy darabig, de aztán Friede nyugtalan lett.

– Nem hanyagolhatom el minden kötelességemet csak azért, mert boldog vagyok – mondta.

Ralf most már nem ellenkezett tovább. Parancsára előállt a kocsi, és ő besegítene a lányt.

– Holnap reggel átmegegyek apádhoz, megkérem a kezedet. Este lesz az eljegyzésünk, a Solitüde-kastélyban fogjuk megünnepelni. Wengerlinének is itt a helye, segítenie kell megfőzni az eljegyzési vacsorát, mert nélküle nem boldogulok.

– Megmondom neki, Ralf – mosolygott Friede.

A tanácsos már korábban elköszönt, és bement a házba, hogy ne zavarja a jegyesek búcsúját. Ralf megfogta a lány kezét.

– Mondj még valami kedveset búcsúzóul, Friedém, annyira nehezemre esik elválni tőled!

A lány rászzegezte csodaszép szemét.

– Kevdes Ralfom... hiszen veled maradok, tiéd lesz minden gondolatom, míg csak újra nem látjuk egymást!

A férfi ajkához vonta Friede kezét.

– Friede... édes Friedém... szerelmem!

Egymás szemébe néztek hosszan, aztán az autó kigördült. Friede boldog, áhítatos mosollyal az ajkán ült a kocsiiban, egyszerű öltözékében.

A majorságban Wengerliék már várták. Az idős férfi nyitott Friedének ajtót.

– Szívből kívánok minden jót, Friede kisasszony, pedig én aztán nem szívesen válok meg magától! – mondta a hűséges öreg szolgálókra jellemző, kedves bizalmaskodással.

Friede megragadta kérges kezét, és jóságos szemébe nézett.

– Hisz nem is válunk el, Wengerli! – mondta. – De azért köszönöm szépen a jókívánságot.

Kedvesen elbocsátotta a sofőrt, aztán átadta Wengerlinének a jegyese üzenetét, amivel módfölvött büszkévé és boldoggá tette a jó asszonyt.

XII.

Dörlach úr Garmischba utazott a kisebbik lányával, hogy végre az ő szavaival élve – emberi arcokat is lásson. Csak estefelé érkeztek haza. Vacsora közben följajzottan csevegtek az élményeikről, s Friedéről nem is vettek tudomást. Ahogy az már lenni szokott, a társalgás során Lersenre terelődött a szó. Útban hazafelé megtudták, hogy a Solitüde-kastély ura visszatért, és ez újból fölélesztette bennük a gyűlölködés hevét.

Friede egy darabig némán hallgatta őket, de aztán nem bírta tovább, és nagy levegőt véve megakasztotta a húga tirádáját.

– Kérlek mindkettőtöket, hogy Lersen urat ne gyalázzátok többé a jelenlétemben. Ő mátvól fogva a jegyese, és mint a menyasszonya, nem tőrhetem meg az efféle beszédet – jelentelte ki, nyugalmat kényszerítve magára.

Apa és lánya elképedve bámultak Friedére.

– Teljesen elment az eszed? – kiáltott rá durván Dörlach.

– Nem, apám, ellenkezőleg, nagyon is eszemen vagyok. Igazat beszéltem. Lersen úr menyasszonya vagyok.

Ursula rámeredt.

– És a felesége?

– A felesége halott. Meghalt még márciusban, Floridában. Ő is csak most tudta meg, amikor elutazott hozzá, hogy hivatalosan is elválnak tőle. De erre már nem volt szükség, mert az asszony meghalt. Ralf Lersen újra szabad ember lett, és eljegyeztük egymást.

– Ez ellen tiltakozom! – hördült föl Dörlach úr.

– Apám, tudod jól, hogy már évek óta nagykorú vagyok – nézett rá komolyan Freddie. – A beleegyezésed nélkül is hozzámehetnek Lersen úrhoz.

– Nem is egyeznék bele soha, mert annak az úrnak a becsülete nagyon is kétséges! A házamban sem tűrhetem meg ezt az embert!

– Nyugodt lehetsz, apám, a vőlegényem becsülete minden kétségen fölül áll. Azt az ügyet, amelyre Bingen úr célzott, mára teljesen tisztázták, és bebizonyosodott az ártatlansága. A miniszter rehabilitálta, és tiszteletre méltó állást kínált neki a diplomáciai testületben, melyet később okvetlenül be is fog tölteni.

– Hm... könnyű azt mondani! A szerelmes kislányok nagyon hiszékenyek! Nekem viszont bizonyíték kell.

– A bűnösségében persze hittél minden bizonyíték nélkül, holott úriembernek ismerted meg! – replikázott Friede ezúttal keményen.

Dörlach egy pillanatra elnémult a megdöbbenéstől, de aztán annál színpadiasabban kezdte dőngetni a mellét.

– Becsület dolgában pedig egy jottányit sem engedek! Azt elismerem, hogy ez a Lersen nagyon jó parti volna neked. De mindig a becsület a legelső!

Friede olyan pillantást vetett az apjára, hogy az kénytelen volt le-szűtni a szemet.

– Igazad van, apám. Legelső a becsület. És nyugodt lehetsz, ebben a dologban a vőlegényem még nálad is szigorúbban gondolkodik. Egyébként tőle megtudhatsz majd minden továbbit.

Friede felállt az asztaltól, és a szobájába vonult. Apja és a húga jókívánságairól egyelőre le kellett mondania. Ursula érzelmeit nehéz

volna pontosan leírni. Jelleme mindenestre arra hajlamosította, hogy minden egyéb megfontolástól függetlenül sajnálja nővérétől ezt a szerencsét. Ráadásul még úgy is érezte, hogy Friede becsapta őt. Érzése szerint egyedül neki lett volna joga a Lersenné nevet fölvenni, miután az első Lersenné távozott az élők sorából.

Másnap reggel Bingen úr levele hevert Dönlach kávéscsészéje mellett. Barátja sietett fölvilágosítani a Lersent ért gyanú igaztalan voltáról, s többek között ezt írta:

„Köztünk maradjon, édes baártom, de ez a Lersen báró nagyra hivatott fiatalember. Őexcellenciája sokatmondó célzásokat tett nekem erre vonatkozóan, és szemlátomást el van szánva rá, hogy minden lehetséges alkalommal kitüntesse a bárót. Ő megérzi az elsőrangú tehetséget. Okosan teszed, ha jó kapcsolatot tartasz ezzel a Lersennel, barátom.”

Ez aztán mégiscsak elgondolkoztatta Dörlachot. Lersen megint olyan embernek tűnt a szemében, aki a hasznára lehet még, így aztán mindjárt megnőtt a becsülete is. És amikor a báró illedelmesen elébe járult, hogy megkérje tőle Friede lánya kezét, az öreg úr már nem is lehetett volna szívélyesebb. Ursula ezzel szemben a lehető legutálatosabb arcát mutatta Lersennek, aki a menyasszonya kedvéért úgy tett, mint aki nem vesz róla tudomást.

Ralf Lersen november végén vezethette házába asszonyát. Csöndes esküvőjük volt a deutzingeni templomban. Dörlachon és Ursulán kívül csak a két tanú vett részt rajta: Schröter tanácsos és von Bingen úr.

– Friede még ahhoz is fősvény, hogy tisztességes esküvőt rendezzen – jegyezte meg Ursula epésen az apjának. Egyikük sem tudta, hogy Ralf és Friede úgy döntöttek, hogy inkább egy nagyobb összeget adományoznak az éhező berlini szegény gyerekek javára.

Az esküvő napjának estéjén az ifjú házások szorosán összeölelkezve álltak a férfi dolgozószobájának ablakánál. Áhítatosan nézték a hófödte tájat. A hold szelíden ragyogott, mint valami mennyei esküvői fáklya, s fényében csak úgy szikrázott a hó.

– Itt, ebben az ablakban láttalak meg először, Friede, és attól a pillanattól fogva szerettelek. Megfordítottad a sorsomat, mikor az életembe léptél. Örökké szeretni foglak, édesem!

Friede a férje mellére hajtotta a fejét.

– Te is sorsfordulót hoztál nekem, szerelmem. Amikor még nem ismertelek, szegény voltam, nyomorult, magányos, szeretetlen. Most pedig gazdag vagyok, végtelenül gazdag... ó, Istenem. Őrizd meg kérlek, ezt a boldogságot nekem!

Vége